COLECȚIA

Jubiri de poveste

ELIZABETH HOYT

Bestseller New York Times

Dragul meu necunoscut

Un bărbat condamnat... o femeie disperată...
din cenușă, speranța renaște ca o vâlvătaie

Acuzat pe nedrept de crimă și devenit mut în urma unei bătăi aproape fatale, Apollo Greaves, viconte Kilbourne, reușește să evadeze de la Bedlam. Cu soldații Coroanei pe urmele sale, își găsește refugiu între ruinele renumitului parc Harte's Folly, muncind ca simplu grădinar, fără să aibă nici un fel de așteptări de la un viitor pe care îl consideră fără speranță. Însă când o tânără plină de viață se mută în clădirea abandonată și dărăpănată a teatrului de acolo, atenția îi este cu totul acaparată.

Tânăra este Lily Stump, o celebră actriță a scenei londoneze, care trece printr-o perioadă dificilă fiind forțată să se mute între zidurile arse ale teatrului din Harte's Folly împreună cu băiețelul ei și cu o servitoare de încredere. Curând Lily descoperă că ea și mica ei familie nu sunt singurii locatari de acolo – un bărbat masiv și tăcut consideră, de asemenea, ruinele drept casa lui. Întâlnirea dintre Lily și Apollo are un rezultat neașteptat – fiecare vrea să-l vadă pe celălalt cât mai curând plecat din acel sanctuar. Dar când Lily îl surprinde citindu-i piesele pe care ea le scrie în secret, își dă seama că Apollo este mai mult decât ceea ce pare...

Deși pasiunea răvășitoare care se naște rapid între ei îi face să se apropie, tainele pe care Apollo știe că le are Lily par un obstacol greu de depășit. Iar când propriul trecut îl ajunge din urmă, Apollo este silit să facă o alegere: dragostea lui pentru Lily sau adevărul uluitor care îl va elibera.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 12 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewer's Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-324-3
9 786067 413243
Alma

Capitolul 1

Era odată un rege, al cărui singur scop era războiul. Era înveşmântat în zale şi armură din piele, gândul îi stătea numai la conflicte şi strategii, iar noaptea îşi visa duşmanii urlând şi zâmbea în somn...

Minotaurul

Aprilie 1741
Londra, Anglia

Fiind mama unui băiat în vârstă de şapte ani, Lily Stump era obişnuită cu subiectele ciudate de conversaţie. Avusese la un moment dat o dezbatere pentru a determina dacă peştii poartă sau nu haine. Apoi o discuţie profundă şi edificatoare privind originea prunelor zaharisite, urmată de o mustrare, în care explicase de ce nu aveau voie băieţii să îşi alunge foamea cu ele în fiecare zi. Şi, desigur, renumita controversă legată de motivul pentru care câinii latră şi pisicile nu.

Aşa că, pe bună dreptate, nu i se putea imputa lui Lily că nu acordase atenţie anunţului făcut de fiul ei în timpul mesei de prânz, cum că, în parc, s-ar fi aflat un monstru.

– Indio, spuse Lily cu o uşoară urmă de exasperare în voce. Chiar trebuie să-ţi ştergi de Luşca degeţelele murdare de gem? Chiar nu cred că-i face plăcere.

Din păcate, era o minciună sfruntată. Luşca, o femelă de ogar italian pitic, foarte tânără şi nespus de neghioabă, de culoare

arămie, cu o pată albă pe piept, se învârtea deja în cerc, cu entuziasm, încercând să lingă pata lipicioasă pe care o avea pe spate.

– Mamă, spuse Indio, cu nesfârşită răbdare, în timp ce lăsă din mână felia de pâine cu gem, nu m-ai auzit? Este un monstru în parc.

Băiatul stătea în genunchi pe scaun şî acum se aplecă înspre masă pentru a-şi accentua cuvintele, cu o şuviţă din părul negru şi cârlionţat alunecându-i în ochiul drept şi albastru. Celălalt ochi al lui Indio era verde, lucru pe care uniî îl găseau deranjant, deşi Lily se obişnuise de multă vreme cu această nepotrivire.

– Avea coarne? întrebă cu seriozitate al treilea membru al micii familii.

– Maude! şuieră Lily.

Maude Ellis trânti un platou cu brânză pe singura lor măsuţă, care era doar puţin arsă, şi îşi înfipse mâinile în şoldurile costelive. Maude văzuse cinci decenii la viaţa ei şi, în ciuda staturii mărunte – abia dacă-i ajungea lui Lily până la umeri –, nu se ferea niciodată să spună ce gândea.

– Nu s-ar putea să-l fi văzut chiar pe diavol?

Lily îşi îngustă privirea în semn de avertizare – Indio obişnuia să aibă coşmaruri destul de îngrijorătoare, şi o astfel de conversaţie nu era o idee foarte bună.

– Indio nu l-a văzut pe diavol! Şi nu a văzut nici un monstru, dacă tot vorbim despre asta.

– Dar l-am văzut, insistă Indio. Doar că nu are coarne. Are umerîi uite atât de largi, spuse el şi, pentru a le demonstra, îşi aruncă braţele în aer, ţinându-le cât de depărtate fu în stare, şi aproape că răsturnă bolul cu supă de morcovi pe jos.

Lily prinse bolul cu dexteritate, spre dezamăgirea lui Luşca.

– Te rog să-ţi mănânci supa, Indio, înainte să ajungă pe podea.

– Înseamnă că nu e un spiriduş *dunnie*, spuse Maude cu hotărâre şi se aşeză pe scaun. Sunt foarte mici, mai puţin când se transformă în cai. Nu s-a transformat într-un cal, nu-i aşa, scumpule?

– Nu, Maude.

Indio își vârî o lingură de supă în gură și, din păcate, continuă să vorbească.

– Arăta ca un bărbat, doar că era mai mare și mai înfricoșător. Mâinile lui sunt la fel de mari ca...

Sprâncenele lui Indio aproape că se uniră în timp ce se chinuia să găsească o comparație adecvată.

– Ca fața ta, continuă Lily, îndatoritoare. Ca un tricorn. Un picior de miel. Luşca.

Luşca lătră când își auzi numele și se învârti bucuroasă în cerc.

– Era cumva ud leoarcă sau verde peste tot? ceru Maude să știe.

Lily oftă și privi cum Indio încerca să descrie monstrul, iar Maude se chinuia să-l identifice cu ajutorul listei lungi de gnomi, spiriduși și creaturi imaginare pe care le știa. Maude crescuse în nordul Angliei și se pare că-și petrecuse anii de formare învățând pe de rost cele mai înfiorătoare basme populare. Lily auzise și ea aceleași povești de la Maude când fusese tânără, și ca urmare petrecuse câteva nopți înspăimântătoare. Se străduia – deși în mare parte fără succes – să o împiedice pe Maude să i le împărtășească și lui Indio.

Privirea îi alunecă în jur, la cămăruța destul de sărăcăcioasă în care se mutaseră chiar ieri după-masă. Pe un perete carbonizat se afla un cămin micuț. Patul lui Maude și cufărul ei erau împinse spre alt perete. Masa și cele patru scaune erau în mijlocul camerei. Un birou micuț și un divan șubred vișiniu se aflau lângă cămin. În lateral se afla o ușă care ducea spre o cămăruță – un fost garderob – unde se aflau patul lui Lily și pătuțul lui Indio. Cele două camere erau tot ce mai rămăsese din zona de culise a ceea ce fusese odată un mare teatru: Harte's Folly. Teatrul – ba chiar întregul parc – arseseră cu o toamnă în urmă. Mirosul de fum încă mai stăruia în jur, ca o fantomă, deși mare parte din ruine fuseseră îndepărtate.

Lily se cutremură. Poate că atmosfera mohorâtă din jur îl făcea pe Indio să vadă monştri. Indio înghiţi o îmbucătură mare de pâine cu gem.

– Are păr miţos şi trăieşte în parc. Şi Luş l-a văzut.

Atât Lily cât şi Maude aruncară o privire spre micuţul ogar. Luşca stătea lângă scaunul lui Indio, rontăindu-şi o lăbuţă din spate. În timp ce o priveau îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe spate.

– Poate că Luşca a mâncat ceva ce nu i-a priit, spuse Lily cu tact, şi durerea de burtică a făcut-o să creadă că a văzut un monstru. Eu nu am văzut nici un monstru în parc, şi nici Maude.

– Ei bine, l-am văzut pe barcagiul acela cu nas mare, pierzând vremea în mod suspect pe lângă doc, ieri, mormăi Maude.

Lily îi aruncă o privire, şi Maude adăugă rapid:

– Dar... dar nu, nu am văzut nici un monstru adevărat. Doar barcagii cu nasul mare.

Indio rumegă informaţia primită.

– Monstrul meu are un nas mare.

Ochii lui de culori diferite se măriră, şi băiatul se uită în sus, entuziasmat.

– Şi un cârlig. Poate că taie copii în bucăţele mici cu cârligul şi îi mănâncă!

– Indio! exclamă Lily. E de-ajuns.

– Dar, mamă...

– Nu. De ce nu discutăm mai bine despre hainele peştilor sau... sau cum să-l învăţăm pe Luşca să stea în două picioare şi să cerşească?

Indio oftă cu vehemenţă.

– Da, mamă.

Băiatul se prăbuşi pe scaun, cu un aer de descurajare întruchipată, iar Lily nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că Indio avea şanse să devină, într-o bună zi, un excelent actor. Îi aruncă lui Maude o privire stăruitoare.

Dar Maude scutură din cap şi se aplecă deasupra bolului cu supă. Lily îşi drese vocea.

– Sunt sigură că Luşca ar avea de câştigat de pe urma exerciţiului, spuse cu o urmă de disperare în voce.

– Presupun că da.

Indio înghiţi şi ultima lingură de supă şi strânse felia de pâine în mână. O privi pe Lily cu ochii mari.

– Pot să mă ridic de la masă, mamă?

– Da, e în ordine.

Se ridică brusc de pe scaun şi fugi spre uşă. Luşca o luă la goană după el, lătrând.

– Să nu te duci pe lângă iaz! strigă Lily.

Uşa dinspre parc se închise, trântindu-se. Lily tresări şi se uită înspre bătrână.

– Nu a mers tocmai bine, nu-i aşa?

Maude ridică din umeri.

– Ar fi putut, dar băiatul e sensibil. Aşa erai şi tu la vârsta lui.

– Într-adevăr?

Maude fusese doica ei – şi chiar mai mult, dacă e să spunem adevărul. Era o femeie superstiţioasă, dar Lily avea o încredere nețărmurită în ea când venea vorba de crescut un copil. Şi era un lucru bun, de vreme ce fusese lăsată să-l crească pe Indio singură.

– Crezi că ar trebui să mă duc după el?

– Da, dar nu chiar acum. Nu are rost. Lasă-l puţin să se liniştească.

Maude arătă cu bărbia ei ascuţită spre bolul lui Lily.

– Mai bine mănâncă şi tu acum, inimioară.

Colţul gurii lui Lily se arcui puţin când auzi vechea formulă de alint.

– Aş fi vrut să găsesc un loc mai bun în care să stăm. Un loc care să nu fie atât de...

Ezită, nevrând să dea un nume atmosferei prezente în parcul distrus.

– Straniu, spuse Maude cu promptitudine, fără să aibă probleme în a descrie locul. Atâţia copaci arşi şi ruine, şi nici un suflet în jur pe distanţă de kilometri întregi, noaptea. Eu pun un săculeţ

cu usturoi și salvie sub pernă în fiecare seară, să știi, și tu ar trebui să faci la fel.

– Mmm, murmură Lily, rezervată.

Nu era sigură că ar fi vrut să se trezească în miros de usturoi și salvie.

– Măcar în timpul zilei sunt prezenți muncitorii.

– Da, și ce mai adunătură! spuse Maude cu hotărâre. Nu știu de unde a făcut rost domnul Harte de așa-zișii grădinari, dar nu m-ar mira să-i fi adunat de pe stradă. Sau mai rău – spuse ea și se aplecă în față, șoptind cu glas răgușit –, de pe un vapor din Irlanda.

– Of, Maude, o dojeni Lily cu blândețe. Nu știu de ce îți displac irlandezii atât de mult, își caută și ei de lucru ca oricine altcineva.

Maude fornăi în timp ce-și ungea, cu vehemență, o felie de pâine cu unt.

– Și în afară de asta, adăugă iute Lily, vom rămâne aici doar până când domnul Harte face rost de o nouă piesă cu un rol pentru mine.

– Și cum are să facă asta? întrebă Maude, aruncând o privire spre grinzile carbonizate de deasupra lor. O să aibă nevoie întâi de un teatru nou, și mai înainte de asta, de un parc unde să-l monteze. O să dureze cel puțin un an, dar cel mai probabil și mai mult.

Lily tresări și deschise gura să-i răspundă, dar Maude era decisă să continue. Agită felia de pâine înspre Lily, împrăștiind firimituri peste tot pe masă.

– N-am avut niciodată încredere în omul acela. E prea fermecător și mult prea vorbăreț. Domnul Harte ar putea să convingă o pasăre să coboare din copac, la el în palmă și direct în cuptor, pe onoarea mea. Sau – spuse și trânti un ultim strat de unt pe pâine – să convingă o actriță care are Londra întreagă la picioare să joace în teatrul lui, și *numai* în al lui.

– Dacă e s-o spunem p-a dreaptă, domnul Harte nu avea cum să știe la momentul acela că parcul și teatrul aveau să ardă.

– Nu, dar știa că asta avea să-l stârnească pe domnul Sherwood.

Maude mușcă din felia de pâine, accentuând ultimele cuvinte.

Lily strâmbă din nas, amintindu-și întâmplarea. Domnul Sherwood, proprietarul de la Royal Theater și fostul ei angajator, era un om destul de răzbunător. Îi promisese lui Lily că va avea grijă ca ea să nu-și mai găsească nimic de lucru în Londra dacă decidea să plece cu domnul Harte și să accepte oferta acestuia: un salariu dublu față de cât o plătea domnul Sherwood.

Asta nu reprezentase nici o problemă, până când Harte's Folly arsese, și Lily descoperise că domnul Sherwood își respectase promisiunea: toate teatrele din Londra refuzau să-i ofere un rol în piesele lor.

Acum, după ce nu mai obținuse nimic de lucru timp de șase luni, epuizase și puținele economii pe care le avea, iar mica ei familie trebuise să renunțe la camerele elegante în care stătea cu chirie.

– Măcar domnul Harte ne-a lăsat să stăm aici pe gratis, răspunse Lily pe un ton neconvingător.

Din fericire, răspunsul lui Maude nu fu unul verbal pentru că tocmai ce luase o gură de supă.

– Atunci, chiar ar trebui să mă duc după Indio, spuse Lily, ridicându-se încet.

– Și cu prânzul ce faci? întrebă Maude, făcând semn spre bolul de supă pe jumătate plin.

– Mănânc mai târziu. Lily își mușcă buza. Nu-mi place când e supărat.

– Îl răsfeți pe băiat, pufni Maude, dar Lily observă că femeia nu mai continuă.

Lily își ascunse un zâmbet. Dacă îl răsfăța cineva pe Indio, atunci era vorba despre Maude.

– Mă întorc în scurt timp.

Maude flutură din mână în timp ce Lily se întoarse spre ușa ce ducea afară. Ușa scârțâi groaznic când trase de ea. Una din balamale plesnise din cauza căldurii în timpul incendiului și atârna

într-o parte. Afară era înnorat. Nori grei şi cenuşii promiteau să aducă şi mai multă ploaie, iar vântul bătea pe deasupra pământului înnegrit. Lily tremură şi îşi strânsele braţele în jurul corpului. Ar fi trebuit să-şi ia şalul cu ea.

– Indio!

Strigătul ei fu înăbuşit de vânt. Deznădăjduită, se uită în jur. Ceea ce fusese odată un loc de relaxare elegant era redus, în urma incendiului şi a ploilor de primăvară, la o grămadă de noroi acoperit cu funingine. Gardurile care mărginiseră odată potecile pietruite erau arse şi aproape moarte, şi şerpuiau în depărtare. În stânga se aflau rămăşiţele unei curţi de piatră şi a pavilionului unde muzicienii cântaseră pentru oaspeţi: un rând de coloane distruse, care nu mai sprijineau decât cerul acum. Spre dreapta, un crâng de copaci răzleţiţi, iar în spatele lor, o pată de apă ca o oglindă – ce mai rămăsese dintr-un iaz ornamental, care acum era astupat de nămol. Ici şi colo se mai vedea câte o bucăţică de verdeaţă, în negrul şi cenuşiul general, dar Lily trebui să admită că, mai ales într-o zi înnorată ca aceasta, cu rotocoale de ceaţă furişându-se la nivelul pământului, parcul era sinistru şi chiar înfricoşător.

Lily făcu o grimasă. Nu l-ar fi lăsat niciodată pe Indio să se joace de unul singur, dar era greu să ţină un băieţel energic închis înăuntru. Porni în jos pe una din poteci, alunecând puţin în noroi, şi dorindu-şi să-şi fi pus saboţii din lemn în picioare înainte să iasă afară. Dacă nu-l găsea pe fiul ei curând, avea să-şi strice pantofiorii din material subţire, brodat.

– Indio!

Ocoli ceea ce fusese un mic tufăriş de copaci tunşi. Acum crengile înnegrite trosneau în bătaia vântului.

– Indio!

Dinspre tufăriş se auzi un mormăit. Lily încremeni. Se auzi din nou – un sunet ca un sforăit exploziv. Zgomotul era prea sonor, prea adânc pentru a fi făcut de Indio. Suna mai degrabă ca... un animal mare.

Lily privi rapid în jur, dar era singură. Să se întoarcă la teatrul dărăpănat după Maude? Dar Indio era pe aici pe undeva. Încă un mormăit, de data aceasta mai puternic. Un foşnet.

Ceva respira puternic în tufişuri. Dumnezeule mare! Lily îşi prinse fustele în pumni, pentru cazul că ar fi trebuit să o ia la fugă, şi se furişă mai aproape.

Un geamăt şi un sunet grav, un huruit. Un soi de mârâit. Lily înghiţi în sec şi se uită pe lângă un butuc ars. La început văzu ceva ce părea un dâmb enorm, mişcător, acoperit de noroi, dar apoi acesta se îndreptă, descoperind privirii un spate nesfârşit şi lat, umeri uriaşi şi un cap mitos.

Lily nu se putu abţine. Scoase un sunet care semănă foarte mult cu un scâncet. Creatura se răsuci – mult mai rapid decât ai fi crezut capabil pe cineva atât de mare –, şi un chip oribil, mânjit de funingine, o privi, cu o labă ridicată ca şi când ar fi vrut să o lovească. În ea ţinea un cuţit în formă de cârlig, extrem de ascuţit.

Lily înghiţi în sec. Dacă avea să vadă ziua de mâine, avea să-i ceară scuze lui Indio. Pentru că, *într-adevăr,* în parc se afla un monstru.

Ziua nu începuse deloc bine, se gândi Apollo Greaves, viconte Kilbourne. La o primă estimare, jumătate din arborii plantaţi în grădinile de la Harte's Folly erau uscaţi, iar un alt sfert puteau la fel de bine să aibă în curând aceeaşi soartă. Sursa de apă a iazului ornamental fusese blocată din cauza reziduurilor produse de foc, şi acum era plin de nămol. Grădinarii pe care îi angajase Asa pentru el erau nişte neaveniţi. Şi, colac peste pupăză, ploile de primăvară transformaseră ce mai rămăsese din Harte's Folly într-o baltă de noroi, lucru care însemna că era imposibil să mai planteze copaci şi să sape pământul până când acesta nu se usca.

Şi acum se mai afla şi o femeie ciudată în parcul lui. Apollo privi în ochii mari şi verzi de culoare muşchiului de copac, cu gene atât de întunecate incât arătau ca mânjite de funingine. Femeia – sau fata? – nu era atât de înaltă, dar o privire rapidă aruncată

spre corsajul ei îl convinse că era suficient de matură: era o făptură zveltă, îmbrăcată aiurea într-o rochie verde de catifea, cu o broderie bogată, cu fire aurii și roșii. Nu avea nici măcar o bonetă pe cap. Părul ei negru se desprinsese dintr-un coc dezordonat de la ceafă, și șuvițele ondulate se lipeau de obrajii înroșiți. De fapt, era destul de drăguță, într-un fel copilăresc. Dar asta era lipsit de relevanță.

De unde naiba venise? Din câte știa el, singurii oameni prezenți în parcul distrus, în afară de el, erau așa-zișii grădinari care lucrau momentan la gardurile din spatele iazului. El își revărsase frustrarea pe un ciot de copac uscat, pe care încercase să-l scoată din pământ cu mâinile, de vreme ce singurul cal de tracțiune pe care-l aveau era la muncă, alături de ceilalți, când auzise o voce de femeie strigând, și ea apăruse de nicăieri.

Femeia clipi și urmări cu privirea brațul lui ridicat. Apollo privi și el în aceeași direcție și tresări. Își ridicase brațul când se întorsese spre ea, instinctiv, iar cosorul pe care-l ținea în mână putea fi considerat un obiect periculos. Își coborî brațul cu repeziciune.

Acum stătea în cămașa lui pătată de noroi și în jiletcă, transpirat și puturos, simțindu-se ca un bou nătâng în fața siluetei ei de o feminitate delicată.

Dar se părea că gestul lui o liniștise. Femeia se adună și se îndreptă de spate – nu că ar fi ajutat-o foarte mult să se mai înalțe.

– Cine ești?

Ei bine, ar fi vrut s-o întrebe același lucru, dar din păcate nu putea, din pricina ultimei ciomăgeli primite la spitalul pentru boli mintale Bedlam.

Își aminti într-un final că se presupunea că el era un simplu muncitor. Trase de o șuviță care-i stătea lipită de frunte și își coborî privirea – spre pantofiorii ei eleganți și frumos brodați, acoperiți cu noroi. Cine era femeia asta?

– Spune-mi acum, spuse ea, pe un ton destul de poruncitor, în ciuda faptului că stătea cu picioarele înmuiate în opt centimetri de noroi. Cine ești și ce cauți aici?

Se uită la chipul ei – la sprâncenele arcuite, la buza ei de jos, rozalie, pe care şi-o mușca – şi îşi lăsă privirea în jos din nou. Se bătu cu degetele pe gât şi clătină din cap. Dacă femeia nu înțelegea mesajul, atunci era mai netoată decât arăta.

– O, o auzi spunând, în timp ce el încă privea în jos, la încălțările ei. O, nu mi-am dat seama. Avea o voce răguşită, care se îmbună când el îşi coborî privirea. Oricum, nu contează. Trebuie să înțelegi că nu poți rămâne aici.

Fără ca ea să-l vadă, îşi dădu ochii peste cap. Ce tot spunea? Lucra în parc – cu siguranță vedea lucrul ăsta. Cine era ea să-i spună să plece?

– Tu.

Femeia pronunță cuvântul într-un mod clar, enunțându-l ca şi când ar fi crezut că era surd de-o ureche. Unii oameni credeau că, dacă nu putea să vorbească, nu putea nici să audă. Îşi dădu seama că începuse să se încrunte, şi se opri.

– Nu. Poți. Sta. Aici.

Femeia făcu o pauză, apoi începu să mormăie.

– Pentru numele lui Dumnezeu. Nici nu-mi dau seama dacă mă înțelege. Nu pot să cred că domnul Harte a permis...

Atunci Apollo îşi dădu seama, cu un soi de amestec de groază şi amuzament, că ziua asta enervantă se transformase în ceva cu adevărat grotesc. Această femeie îmbrăcată într-un mod ridicol îl credea un cap sec. Vârful unui papuc brodat începu să bată în noroi.

– Uită-te la mine, te rog.

Îşi ridică privirea încet, atent să îşi păstreze chipul lipsit de emoții. Sprâncenele ei se arcuiră deasupra acelor ochi mari, într-un soi de expresie pe care, fără îndoială, ea o credea aspră, dar în realitate era chiar adorabilă. Ca a unei fetițe care dojenea o pisicuță. Un val de furie trecu prin el. Femeia asta nu ar fi trebuit să se plimbe singură prin parc. Dacă el ar fi fost un altfel de bărbat – un om brutal, precum cei care conduceau Bedlam – demnitatea ei, poate chiar viața ei, ar fi fost în pericol. Nu avea un soț,

un frate, un tată, care să o protejeze? Cine o lăsa pe femeia asta copilăroasă să rătăcească de una singură?

Își dădu seama că expresia de pe chipul ei se îmbună, văzând că el continua să tacă.

– Nu poți să-mi spui, nu-i așa? întrebă ea cu blândețe.

Mai fusese privit și de alții cu milă, de când își pierduse vocea. De obicei, asta îl făcea să ardă de mânie și să simtă un soi de disperare îngrozitoare – după nouă luni, nu mai era sigur că avea să-și recapete vreodată glasul. Dar întrebarea ei nu avu același efect. Poate că ținea de șarmul ei feminin – trecuse ceva timp de când o femeie, alta în afară de sora lui, încercase să-i vorbească – sau poate că era vorba de ea, în mod special.

Femeia asta nu îi vorbea cu dispreț, ci cu compasiune, și asta schimba totul. Scutură din cap, privind-o, fără nici o expresie pe chip. Ea oftă și își strânse brațele în jurul corpului, privind în jur.

– Ce să fac? murmură ea. Nu pot să-l las pe Indio afară de unul singur.

Apollo se strădui să nu se arate surprins. Cine sau ce era Indio?

– Pleacă! spuse ea, cu convingere, atât de brusc că Apollo clipi.

Femeia arătă cu un deget poruncitor în spatele lui.

Apollo se luptă să-și ascundă un rânjet. Nu renunța, nu-i așa? Se răsuci încet, privind in direcția în care arătase ea, apoi se întoarse înapoi cu și mai multă încetineală, rămânând cu gura pe jumătate deschisă.

– Of! Mâinile ei micuțe se strânseră în pumni în timp ce se uită în sus, spre cer. Dar asta e de necrezut!

Ea făcu doi pași în față și își puse palmele pe pieptul lui, împingând. Apollo se lăsă împins în spate doi centimetri de mișcarea ei, înainte de a se opri pe loc. Femeia împietri, holbându-se la el. Creștetul ei abia ajungea la mijlocul pieptului lui. Apollo ii putea simți respirația pe buzele lui. Căldura mâinilor ei părea că-l arde prin stofa aspră a jiletcii. La distanța aceasta, ochii ei verzi erau enormi, și observă că în jurul pupilelor se zăreau câteva sclipiri aurii.

Buzele ei se desfăcură şi privirea lui coborî asupra gurii ei.

– Mamă!

Cuvântul şuierat îi făcu pe amândoi să tresară. Apollo se răsuci. Pe poteca noroioasă dînspre tufăriş stătea un băieţel. Avea păr închis la culoare, până la umeri, cârlionţat, purta o haină roşie, şi pe chip i se putea citi o expresie feroce. Lângă el se afla cel mai nătâng câine pe care-l văzuse Apollo vreodată: un ogar micuţ, arămiu, delicat, cu ambele urechi atârnându-i spre dreapta, cu capul înălţat şi un gât subţire, şi cu o limbuţă roz ţintindu-se dintr-o parte a gurii. Câinele părea, în toate privinţele, uimit.

Ogarul îngheţă când Apollo se mişcă, apoi se răsuci şi fugi în jos pe potecă. Băiatul păru să se descurajeze când se văzu abandonat, apoi îşi îndreptă umerii şi privi spre Apollo.

– Pleacă de lângă ea!

În sfârşit, apăruse şi protectorul femeii – deşi Apollo sperase că era cineva cu o prezenţă mai impunătoare.

– Indio. Femeia se îndepărtă de Apollo în grabă, ridicându-şi fustele. Aici erai. Te-am tot strigat.

– Îmi pare rău, mamă.

Apollo observă că băiatul continua să-l fixeze cu privirea – o atitudine cu care era de acord.

– Eu şi Luş am mers să explorăm.

– Ei bine, data viitoare exploraţi mai aproape de teatru. Nu vreau să dai peste cineva... Se opri, aruncându-i o privire neliniştită lui Apollo. Ăăă... periculos.

Apollo făcu ochii mari, încercând să pară inofensiv, dar din păcate, era imposibil. La vârsta de 15 ani, avea deja aproape doi metri înălţime, şi crescuse şi mai mult în cei 14 ani care trecuseră. Dacă puneai la socoteală şi lăţimea umerilor lui, mâinile masive şi un chip pe care sora lui îl comparase, într-un mod plin de compasiune, cu al unui gargui, încercarea lui de a părea inofensiv devenea o cauză pierdută.

Teama lui se adeveri atunci când femeia se îndepărtă de el şi îl luă pe băiat de mână.

– Haide. Să aflăm unde a fugit Luşca.

– Dar, mamă, şopti băiatul destul de tare. Cu monstrul cum rămâne?

Apollo nu trebuia să fie un geniu ca să înţeleagă că băiatul se referea la el. Aproape că oftă.

– Nu-ţi face tu griji, spuse femeia cu fermitate. Am să vorbesc cu domnul Harte cât de curând despre monstrul tău. Până mâine nu va mai fi aici.

Îi aruncă o ultimă privire agitată lui Apollo, apoi se întoarse şi plecă, împreună cu băiatul. Apollo îşi îngustă ochii, privind spre spatele zvelt şi atitudinea încrezătoare a femeii care se îndepărta. Ochi Verzi urma să fie extrem de surprinsă când avea să afle care din ei doi avea să fie aruncat din parc.

Capitolul 2

Regele avea o armată numeroasă cu care mărşălui peste câmpii şi munţi, subjugându-i pe toţi cei pe care îi întâlni pe drum, până când dădu, într-o mare de azur, peste o insulă, închisă ca o perlă în scoica ei. Pe aceasta o cuceri numaidecât şi, văzând cât de frumoasă era, trimise după regina lui şi porunci construirea unui castel aurit pe insulă, pentru a le servi drept casă. Dar, în prima noapte în care dormi în castel, un taur negru îi apăru în vis...

Minotaurul

Pentru un om care era proprietarul unui loc de relaxare extrem de căutat, Asa Makepeace nu trăia deloc în lux – mai curând, se apropia destul de periculos de un trai în mizerie.

În dimineaţa următoare, Apollo termină de urcat cele trei etaje de scări şubrede către camerele închiriate în care stătea Makepeace. Acesta locuia în Southwark, care se afla pe malul de sud

al Tamisei, nu departe de Harte's Folly. Pe palier se aflau două uşi, una la dreapta şi una la stânga.

Apollo bătu la uşa din dreapta, apoi se opri şi îşi lipi o ureche de ea. Auzi un foşnet uşor apoi un mormăit. Se trase în spate şi bătu în uşă din nou.

– Te superi? Uşa din stânga se deschise, şi un bărbat în vârstă, rebegit, cu o bască roşie de catifea pe cap se iţi de după uşă. Unora le place să doarmă dimineaţa!

Apollo se roti din umeri, ascunzându-şi chipul după o pălărie cu boruri largi, şi făcu un semn cu mâna spre bărbat, scuzându-se. Bătrânul trânti uşa în acelaşi moment în care Makepeace o deschise pe a lui.

– Ce e? Makepeace stătea în prag, clătinându-se uşor pe picioare de parcă ar fi bătut vântul. Ce e?

Părul roşiatic îi stătea ridicat precum coama unui leu – asta presupunând că leul ar fi trecut recent printr-un ciclon – şi cămaşa îi era desfăcută, lăsând la vedere un piept gol, extrem de păros. Cel puţin purta pantaloni.

Apollo trecu pe lângă prietenul lui şi intră în cameră, dar nu făcu mai mult de câţiva paşi. Pur şi simplu nu avea mai mult spaţiu la dispoziţie. Camera era un talmeş-balmeş: teancuri înalte de cărţi aşezate pe podea, pe masă şi chiar şi pe masivul pat cu baldachin din colţ, un portret în mărime naturală al unui bărbat cu barbă era sprijinit de un perete, lângă un corb împăiat, aşezat lângă un morman de vase murdare şî ciobite ce stătea să cadă, şi lângă acesta se afla macheta de peste un metru a unui vapor, cu tot cu velatură. Într-un colţ se aflau, aruncate unul peste altul, costume colorate, şi peste tot prin cameră erau împrăştiate hârtii.

Makepeace inchise uşa şi câteva hârtii zburară pe podea.

– Cât e ceasul?

Apollo făcu un semn spre un ceas mare şi roz de porţelan care se afla pe un teanc de cărţi pe masă, apoi se uită mai atent la el şi îşi dădu seama că nu funcţiona. Pentru numele lui Dumnezeu. Găsi o metodă mai simplă prin care să-i răspundă, ocolind masa

și indreptându-se spre singurul geam din cameră, unde trase perdelele grele din catifea.

Un nor de praf se ridică din stofă, și pluti feeric în lumina de dimineață care pătrunse în cameră.

– Ahhhhh! Makepeace reacționă de parcă ar fi fost ars. Se clătină și se aruncă înapoi pe pat. N-ai pic de milă? Cred că nici nu e ora prânzului încă.

Apollo oftă și se îndreptă spre prietenul lui. Îi împinse, fără blândețe, un picior la o parte și se așeză pe marginea patului. Apoi scoase la iveală nelipsitul carnețel și un creion scurt.

„Cine e femeia din grădină?" scrise el și apoi îi vârî carnetul în fața ochilor lui Makepeace. Acesta se uită cruciș la foaie pentru o secundă, înainte de a se concentra pe cuvintele scrise.

– Ce femeie? Ești nebun, omule, nu e nici o femeie în grădină, asta daca nu te referi cumva la Eva și acea grădină, caz în care tu ai fi Adam și aș da *bani buni* să văd chestia asta, mai ales dacă ai purta un brâu din frunze de stejar...

În timp ce Makepeace bătea câmpii, Apollo luase carnetul înapoi și mai scrise în el. Acum i-l arătă din nou bărbatului, întrerupându-l din prelegere: „Ochi verzi, impopoțonată, drăguță. Are un băiat pe nume Indio".

– Ah, de acea femeie e vorba, spuse Makepeace fără urmă de jenă. Lily Stump. Cea mai bună actriță de comedie din generația ei – sau din orice generație, dacă stau să mă gândesc mai bine. E imposibil de talentată – parcă și-ar vrăji auditoriul, partea masculină cel puțin. Robin Goodfellow e numele ei de scenă. Ce lucru magnific sunt numele inventate. Foarte folositoare.

Apollo îi aruncă o privire părtinitoare. Asa Makepeace era cunoscut mai degrabă ca domnul Harte – deși foarte puțini oameni îi cunoșteau ambele nume. Makepeace își luase numele fals când deschisese prima data teatrul Harte's Folly, în urmă cu aproape zece ani. Asta avusese legătură cu faptul că familia lui era religioasă și respingea ideea de teatru, și locurile de distracție în general. Apollo încercase să-l tragă de limbă la un moment dat, dar Makepeace răspunsese în termeni vagi.

Apollo mâzgăli din nou ceva in carnet. „Dă-o afară din parcul meu." Makepeace citi propoziția și sprâncenele i se arcuiră.

– Știi, de fapt e parcul meu.

Apollo îi aruncă o căutătură urâtă. Makepeace își ridică grăbit mâinile în aer.

– Deși, desigur, ai investit și tu destul de mult în el.

Apollo pufni. Bineînțeles că investise destul de mult – adică tot capitalul pe care reușise să-l strângă cu patru ani și jumătate în urmă. Și de vreme ce-și petrecuse timpul de atunci și până acum instalat confortabil la Bedlam, nu reușise să mai facă rost de alte venituri. Investiția în Harte's Folly era tot ce mai avea, singurul cuib în care-și pusese toate ouăle, și motivul pentru care nu putea pur și simplu să plece din Londra. Până ce Harte's Folly nu avea să fie din nou funcțional și să aducă venituri, Apollo nu avea cum să-și recupereze banii.

De aici și decizia lui de a ajuta, oferindu-se să supravegheze amenajarea parcului distrus. Makepeace își lăsă mâinile jos și oftă.

– Dar nu pot să o alung pe domnișoara Stump de-acolo.

Apollo nu se mai obosi să scrie de data asta. Ridică din sprânceană, privindu-l neîncrezător pe bărbat și lăsându-și capul într-o parte.

– Nu are unde altundeva să stea.

Makepeace se rostogoli de pe pat cu o energie bruscă. Apollo așteptă. Mutenia avea un avantaj: tăcerea avea tendința de a-i face pe alții să vorbească. Makepeace își adulmecă subsuoara, făcu o grimasă, și apoi își trase cămașa de pe el înainte de a începe.

– Am cam furat-o de sub nasul lui Sherwood, de la Royal, și pentru un motiv oarecare, Sherwood a luat treaba asta ca pe un afront personal. Și a făcut astfel încât să nu mai poată fi angajată de nici un alt teatru din Londra. Așa că, atunci când a venit la mine, săptămâna trecută, spunându-mi că nu-și mai permite să-și plătească chiria...

Dădu din umeri şi aruncă într-un colţ cămaşa murdară. Apollo se încruntă şi începu să scrie agitat. „Nu pot să rămân ascuns când parcul e plin de străini."

Makepeace pufni, zeflemitor:

– Şi cu grădinarii pe care i-am angajat cum rămâne? Nu te-ai plâns de ei.

„De ei avem nevoie... era inevitabil. Dar nici unul dintre ei nu e la fel de inteligent ca doamna Stump."

– Domnişoara Stump – nu există nici un domn Stump, cel puţin nu din câte ştiu eu.

Apollo clipi, surprins şi îşi înclină capul.

„Băiatul?"

– E fiul ei.

Makepeace se întinse după o carafă de apă care, în mod miraculos, era plină, şi o turnă într-un lighenaş ciobit.

– Ştii cum sunt oamenii de la teatru câteodată. Nu fi puritan.

Deci nu era a nici unui bărbat. Nu că ar fi contat – femeia îl considera un idiot, iar el se ascundea de oamenii regelui de când evadase din Bedlam. Apollo oftă şi scrise: „Trebuie să-i găseşti un alt loc unde să stea".

Makepeace îşi înclină capul pentru a citi literele ascuţite şi rămase cu gura căscată.

– Dumnezeule mare, ce idee magnifică, Kilbourne! O voi trimite la vechiul meu castel din Wales, ce zici? E puţin dărăpănat, dar cei aproape şaptezeci de servitori şi moşia care se întinde pe hectare întregi ar trebuie să fie de ajuns pentru a compensa asta. Sau poate că i-ar plăcea mai mult castelul meu din sudul Franţei? Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta, având în vedere că am atâtea proprietăţi...

Apollo îi scurtă diatriba, împingându-l cu capul în bazinul cu apă. Makepeace reveni la suprafaţă furtunos, scuturându-şi capul cu atâta putere că Apollo ar fi putut la fel de bine să se vâre el cu capul în bazin.

Cineva îşi drese glasul cu distincţie. Cei doi bărbaţi se răsuciră brusc. Aristocratul care stătea la intrarea camerelor lui

Makepeace nu era neapărat înalt – Asa era cu câțiva centimetri mai mare decât el, iar Apollo îl întrecea cu un cap. Bărbatul stătea într-o poziție studiată, cu un șold înclinat într-o parte, într-un mod grațios, și ținând în mână, fără prea mare interes, un baston din abanos și aur.

Era înveșmântat într-un costum roz, brodat generos cu fire albastru-deschis, auriu, verde și negru. În loc de obișnuita perucă albă, nu-și pudra părul auriu, deși era buclat și legat cu atenție la spate cu o fundă neagră. Apollo îl etichetase mental pe Valentine Napier, al șaptelea duce de Montgomery, drept un filfizon, prima dată când îl întâlnise – în noaptea în care Harte's Folly arsese – și nu avusese nici un motiv pentru care să-și schimbe părerea despre el în lunile ce urmaseră. Adăugase, totuși, un adjectiv la descrierea luî: Montgomery era un filfizon periculos.

– Domnilor.

Buza de sus a lui Montgomery tremură de parcă bărbatul s-ar fi amuzat.

– Sper că nu am întrerupt nimic important...

Își plimbă ușor privirea asupra lor, făcându-l pe Apollo să împietrească.

– Doar baia mea de dimineață, spuse Makepeace, ignorând aluzia. Luă un prosop și își frecă părul cu el, energic. Simțiți-vă liber să plecați și să vă întoarceți într-un moment mai oportun, Excelență.

– O, dar ești un om atât de ocupat, murmură Montgomery, împungând cu bastonul său aurit un teanc de hârtii așezate pe un scaun.

Hârtiile alunecară pe jos, aterizând cu un bufnet însoțit de un nor de praf pe podea. Un zâmbet fugar trecu pe chipul lui Montgomery, și Apollo își aminti de o pisică gri pe care o avusese mama lui pe când el era copil. Creatura adora să se plimbe pe raftul de deasupra șemineului din camera de zi a mamei lui, lovind cu delicatețe ornamentele de pe poliță. Pisica urmărise

cu un interes detaşat cum fiecare obiect se izbea de vatră, înainte de a trece la următorul.

– Luaţi loc, rosti Makepeace tărăgănat.

Deschise un sertar dintr-un scrin şi scoase o cămaşă.

– Mulţumesc, răspunse Montgomery fără a părea ruşinat. Se aşeză, picior peste picior, şi îndepărtă o scamă minusculă de pe mătasea pantalonilor. Am venit să discutăm despre investiţia mea.

Apollo se încruntă. Încă de la început fusese împotriva ideii de a lua bani de la Montgomery, dar Makepeace reuşise să-l convingă cumva, cu vorbăria lui iscusită. Apollo nu putea scăpa de sentimentul că făcuseră un pact cu diavolul. Montgomery fusese plecat în străinătate pentru mai mult de zece ani înainte de a se întoarce brusc la Londra şi în înalta societate. Nimeni nu părea să ştie prea multe despre bărbat – sau cu ce se ocupase în acei zece ani – chiar dacă numele lui de familie şi titlul erau arhicunoscute.

Misterul acesta îl făcea pe Apollo să simtă o mâncărime pe şira spinării.

– Bun, spuse Makepeace cu voce tare. Totul merge de-a dreptul perfect. Smith aici de faţă deţine controlul deplin asupra amenajării parcului.

– Ssss...Smith, rosti Montgomery cu încetineală numele ridicol pe care Makepeace i-l dăduse lui Apollo, şuierându-l cu un sâsâit. Se întoarse spre Apollo şi îi zâmbi fermecător. Domnul Makepeace spunea că prenumele tău este Samuel, nu-i aşa?

– Preferă să i se spună Sam, mârâi Makepeace, adăugând grăbit: Excelenţă.

– Într-adevăr.

Montgomery încă zâmbea, cumva doar în sinea lui.

– Domnul Sam Smith. Ai vreo legătură cu Horace Smith din Oxfordshire?

Apollo scutură din cap scurt.

– Nu? Ce păcat. Am un oarecare interes în privinţa lui. Dar asta e, până la urmă, este un nume atât de comun, murmură

Montgomery. Şi pot să întreb ce planuri ai în legătură cu parcul?

Apollo dădu paginile până la sfârşitul carnetului şi i-l arătă ducelui.

Montgomery se aplecă în faţă, examinând, cu buzele ţuguiate, schiţele făcute de Apollo.

– Foarte frumos, spuse, într-un final, şi se lăsă pe spate. Voi trece mai târziu, în cursul zilei de azi, pe acolo, să arunc şi eu un ochi, ce spui?

Apollo şi Makepeace schimbară o privire.

– Nu e nevoie să faceţi asta, Excelenţă, începu Makepeace, vorbind în numele amândurora.

– Ştiu că nu e nevoie. Hai să-i spunem un moft. În orice caz, nu mi se poate refuza dorinţa aceasta. Să te aştepţi la vizita mea, domnule Smith.

Apollo aprobă, încruntat. Nu ştia de ce-l deranja, dar nu-i făcea plăcere ideea ducelui care să adulmece prin parcul lui. Montgomery îşi răsuci bastonul, urmărind lumina reflectată în vârful auriu.

– Înţeleg că în curând vom avea nevoie de un arhitect care să schiţeze şi să reconstruiască diferitele clădiri din parc.

– Sam abia ce-a început lucrul la parc, spuse Makepeace. Are destule de făcut... doar aţi văzut în ce stare e locul. Avem destul timp să căutăm un arhitect.

– Nu, răspunse Montgomery cu fermitate. Nu avem. Nu dacă intenţionăm să redeschidem parcul în următorul an.

– Într-un an? cârâi Makepeace.

– Chiar aşa.

Montgomery se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Nu ţi-am spus? Mi-e teamă că sunt om destul de nerăbdător. Dacă parcul nu e pregătit să primească vizitatori – cât şi banii pe care aceştia îi vor cheltui – până în aprilie, anul următor, mi-e teamă că îmi voi cere înapoi capitalul investit.

Se răsuci brusc, când ajunse în dreptul uşii, şi le aruncă încă unul din zâmbetele lui angelice.

– Cu dobândă.

Ducele închise uşa cu atenţie în urma lui.

– Ei, drăcie, spuse Makepeace, privind în gol.

Apollo era complet de acord.

– „Capriciozitate" e un cuvânt adevărat? o întrebă Lily pe Maude câteva zile mai târziu.

Stătea la masa din bucătărie, care era şi masa din camera de zi, în timp ce Maude punea rufele la uscat lângă vatră.

– „Capriciozitate", spuse Maude, jucându-se cu cuvântul în timp ce-l rostea. Scutură din cap hotărâtă în timp ce întorcea o cămaşă de-a lui Indio pe uscător. Nu, nu am auzit de cuvântul acesta.

„La naiba!" Lily se bosumflă, întorcându-se la piesa de teatru pe care o scria, *Un Pierde-Vară îndreptat*. „Capriciozitate" era un cuvânt atât de minunat care începea cu litera C – şi avea nevoie de mai multe cuvinte de genul acela.

– Ei bine, contează că nu e un cuvânt real? William Shakespeare a inventat tot felul de cuvinte noi, nu-i aşa?

Maude îi aruncă o privire.

– O fi tu deşteaptă, inimioară, dar nu eşti Shakespeare.

– Hmm.

Lily se întoarse la piesă. „Capriciozitate" suna ca un cuvânt extrem de simpatic – sugestiv şi ironic, precum eroina din piesa ei. Numai pentru că nu se gândise nimeni la cuvântul acesta până acum nu însemna că nu putea să-l folosească.

Îşi înmuie pana în cerneală şi scrise încă un rând: „Un pierde-vară poate fi, într-adevăr imaginea capriciozităţii, dar nu şi a risipelniciei". Lily îşi înclină capul, privind cerneala care se usca. „Hmmm. Două cuvinte inventate într-un singur rând." Mai bine să nu-i spună lui Maude.

Cineva bătu la uşa teatrului. Atât Lily, cât şi Maude se opriră şi se holbară la uşă, pentru că asta nu se mai întâmplase niciodată. Într-adevăr, trăiau în clădirea teatrului de mai puţin

de o săptămână, dar oricum. Nu era genul de loc în care s-ar fi așteptat să primească vizitatori.

Lily se încruntă.

– Unde e Indio?

Maude dădu din umeri.

– S-a dus afară să se joace, după ce am luat prânzul.

– I-am spus să stea pe-aproape, murmură Lily, cu o mică tresărire, ca o presimțire nefastă.

În ziua de după întâlnirea cu „monstrul" lui Indio mersese la locuința domnului Harte, dar bărbatul fusese ridicol de ferm în legătură cu bruta aceea masivă, spunându-i că nu-l putea da afară din parc. Nici unul dintre argumentele raționale, alese cu grijă de Lily, nu-l convinseseră pe omul încăpățânat, și într-un final fusese nevoită să plece, foarte nemulțumită. Din fericire, mutul nu se mai apropiase de teatrul dărăpănat de atunci. Din *ne*fericire, Indio dobândise o obsesie stranie pentru acel bărbat. De câteva ori băiatul dispăruse împreună cu Luşca in parc, în ciuda amenințărilor cumplite ale lui Lily privind lipsirea de desert și exemple de ce li se întâmpla băieților care nu-și ascultau mamele.

Lily oftă și se ridică pentru a vedea cine era la ușă. Era nevoită să mai aibă încă o discuție cu Indio despre „monstrul" lui – asta presupunând că fiul ei avea să se mai întoarcă vreodată din parc. Lily deschise ușa și văzu un bărbat îmbrăcat într-un costum violet, care admira parcul, cu spatele la ușă.

Bărbatul se răsuci și Lily fu uimită de trăsăturile alarmant de frumoase ale acestuia. Avea ochii albastru-deschis, gene lungi de culoarea ciocolatei, pometi atât de ascuțiți că ar fi fost în stare să taie sticlă cu ei, și o gură delicată, arcuită, detaliu pe care Lily chiar nu era invidioasă. Și pe deasupra – pentru a demonstra că Providența chiar nu era imparțială – avea un păr auriu, de culoare unei guinee, lucios și buclat la perfecție.

Când era mică, Lily se rugase în fiecare noapte să aibă păr blond.

– Mmm... da? spuse ea, clipind.

El afişă un zâmbet letal.

– Am plăcerea de a mă adresa ilustrei Robin Goodfellow?

Lily se îndreptă şi îşi ridică bărbia, făcând uz de propriul zâmbet – care, la rândul lui – ştia din surse demne de încredere –, putea fi chiar devastator. Poate că Lily Stump nu avea o postură studiată tot timpul, şi părul ei nu era de culoarea aurului, şi uneori nu era aranjat la perfecţie, iar în întunecimea nopţii se lăsa pradă temerilor şi îndoielilor, dar Robin Goodfellow nu era deloc aşa. Robin Goodfellow era o actriţă de succes, îndrăgită de întreaga Londră.

Iar ea ştia lucrul acesta. Aşa că Robin Goodfellow îi zâmbi bărbatului atrăgător, un zâmbet potrivit de drăcesc – şi, pe tot ce era sfânt, îl făcu şi pe el să clipească.

– Într-adevăr, aveţi această plăcere, spuse ea cu o voce răguşită.

O scânteie de admiraţie luci în ochii lui superb de albaştri.

– Ah. Atunci permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Valentine Napier, duce de Montgomery. Am fost informat de către domnul Harte că locuiţi aici şi m-am gândit să vin să vă cunosc.

Îşi ridică rapid tricornul cu margini negre de pe cap şi făcu o plecăciune adâncă, ţinându-şi cu cealaltă mână bastonul. În spatele lui Lily, ceva zăngăni. Ea nu se întoarse să vadă ce scăpase Maude pe jos. În schimb, îşi înclină capul cu cochetărie şi făcu o reverenţă.

– Sunt extrem de încântată să vă cunosc, Excelenţă. Aţi dori să beţi un ceai impreună cu mine?

– Aş fi onorat, doamnă.

Lily se răsuci şi schimbă o privire plină de semnificaţii cu Maude. Nu se aşteptau la o astfel de vizită, dar Maude era de mult timp in lumea teatrului şi cunoştea chiar foarte bine măiestria unei faţade false.

– E o zi atât de minunată. Maude, vom servi ceaiul în parc.

– Da, doamnă, spuse Maude, adoptând cu rapiditate masca unei servitoare fără cusur.

Când Lily se întoarse, ducele o privea plin de curiozitate.

– Nu e cam frig pentru a servi ceaiul afară?

Lily nici măcar nu-şi îngustă privirea. Ducele ştia foarte bine de ce nu avea să-l invite în teatrul mizerabil – nu avea de gând să etaleze în faţa lui condiţiile proaste în care trăia.

– Da, Excelenţă, dar prefer aerul proaspăt. Desigur, dacă preferaţi atmosfera interioară, înăbuşitoare...

– Nu, nu, spuse el cu modestie, şi cu o sclipire în ochi.

Lily câştigase runda aceasta, şi el o ştia. Dar păruse să accepte înfrângerea cu jovialitate. Se dădu în spate în timp ce Maude se grăbi să aducă afară două scaune, desperecheate, desigur, dar Lily avea destulă minte cât să nu se scuze pentru asta. Să arăţi orice soi de slăbiciune în faţa unui om ca ducele era neindicat, aşa cum un şoarece nu ar fi sărit în faţa unei pisici.

Ducele făcu un gest galant spre un scaun şi ea se aşeză graţios, prîvind cum şi el îşi ocupă locul. Gesturile lui erau elegante dar moi, lucru care indica, se gândi Lily, cât de periculos putea să fie bărbatul acesta.

El privi în jur la parcul devastat.

– E un loc destul de macabru, nu crezi?

– Deloc, Excelenţă, minţi Lily.

Cu sîguranţă că ducele nu credea că avea s-o prindă într-o capcană atât de simplă?

– Atmosfera din parc e teribil de misterioasă. O găsesc fermecătoare, în totalitate – şi reprezintă o influenţă minunată pentru arta dramatică. O actriţă are întotdeauna nevoie de o sursă de inspiraţie, pentru sine şi pentru artă.

– Sunt încântat să te aud spunând asta, răspunse ducele mieros, pentru că, aşa cum ştii, sunt şi eu coproprietar al teatrului Harte's Folly.

Pesemne că Lily se dăduse de gol – o uşoară mişcare involuntară, sau poate că făcuse ochii mari de uimire –, căci el se aplecă în faţă.

– Ah, nu ştiai.

„Creatură mizerabilă." Lily se forţă să se relaxeze.

– O, nu sunt înştiinţată de fiecare detaliu minuscul în ceea ce priveşte parcul, Excelenţă.

– Bineînţeles că nu, murmură el în timp ce Maude ieşi cu un taburet mic.

Femeia îl aşeză între ei şi dispăru înapoi în clădire. Ducele ridică o sprânceană, privind taburetul simplu, de lemn, şi i se adresă.

– Dar acest „detaliu minuscul" mă pune in poziţia de a fi... Îşi drese vocea cu delicateţe şi se îşi ridică privirea spre Lily. Angajatorul tău.

Maude se întoarse cu o tavă cu ceai în acel moment, salvând-o pe Lily de la a da un răspuns cu consecinţe dezastruoase.

Lily zâmbi în timp ce Maude aşeză tava şi turnă ceai pentru amândoi. Maude îi întinse ceaşca lui Lily, cu o privire întrebătoare. Ea îi susţinu privirea şi murmură un „Mulţumesc", făcându-i semn că nu are nevoie de ajutor.

Servitoarea pufni încet şi plecă.

– E foarte loială, nu-i aşa? observă ducele.

Lily luă o gură de ceai. Era slab – pesemne că Maude folosise ultimele frunze din ceaiul cel bun –, dar fierbinte.

– Nu sunt toţi servitorii aşa, Excelenţă?

El îşi înclină capul ca şi cum s-ar fi gândit la spusele ei, înainte de a răspunde cu hotărâre.

– Nu neapărat. Un servitor îşî poate îndeplini sarcinile cu succes – chiar într-un mod perfect – fără a nutri pic de loialitate pentru stăpân. Ducele îi aruncă un zâmbet rapid. Bineînţeles, atâta timp cât stăpânul a montat o zăbală adecvată între dinţii servitorului.

Lily se abţinu să nu tresară. Ce imagine detestabilă. Dar, pe de altă parte, aristocraţii nu erau ca alţi oameni. Se jucau cu vieţile oamenilor de rând la fel de uşor precum Indio impungea cu bâtul într-un cuib de furnici, fără a se gândi la răul pe care-l făcea.

– Mă tem că nu-mi place ideea de zăbală, murmură Lily.

– Nu? întrebă el. Ai permite cailor să fie liberi?

– Oamenii nu sunt cai.

– Nu, dar servitorii se apropie destul de mult de noțiunea de cal, răspunse el. Atât caii, cât și servitorii trăiesc pentru a-și servi stăpânul – sau cel puțin ar trebui să o facă. Altfel, sunt nefolositori și trebuie eutanasiați.

Lily făcu ochii mari, căutând un licăr în privirea lui, sau un zvâcnet al buzelor, pentru a-și da seama dacă glumea. Expresia de pe chipul lui era plăcută, dar serioasă. Oare glumea? Ducele luă o gură de ceai, privind-o.

– Nu crezi că am dreptate, domnișoară Goodfellow?

– Nu, Excelență, spuse ea mieros. Nu cred.

La replica ei, buzele lui mari se lățiră într-un zâmbet – fermecător și deformat.

– Spuneți exact ce gândiți, doamnă. Cât de înviorător. Spuneți-mi, aveți cumva un patron?

O, Dumnezeule, mai degrabă s-ar fi culcat cu un șarpe. Ca să nu mai vorbească de modul insultător în care îi făcuse propunerea. Lily zâmbi din nou – deși devenea din ce în ce mai dificil să mențină o infățișare politicoasă.

– Excelența Voastră mă flatează cu această atenție, dar nu îmi doresc un patron.

– Nu? Ducele își plimbă privirea cu scepticism asupra clădirii dărăpănate a teatrului, în care trăia ea. Fără îndoială că îți cunoști mai bine situația.

Vocea lui era politicoasă, dar neîncrezătoare.

– Am o altă propunere în folosul... ah, *persoanei* tale, pe care s-ar putea s-o găsești mai pe plac: o cunoștință de-a mea organizează o petrecere în câteva săptămâni și dorește să pună în scenă o piesă scrisă special pentru aceste festivități. A angajat o trupă de actori, dar actrița principală e într-o situație care nu-i permite să joace. Ducele se strâmbă ușor. Este într-o stare delicată, înțelegi.

– Într-adevăr, spuse Lily cu răceală, fiindu-i milă de actrița care tocmai descoperise că era însărcinată și rămăsese fără slujbă.

Speră că sărmana femeie avea pe cineva care să-i poarte de grijă. Dacă nu ar fi avut-o pe Maude lângă ea, Lily nu ştia ce ar fi făcut atunci când îl adusese pe Indio pe lume.

– Dar sunt uimită, Excelență.

– Da?

– Aş fi crezut nu vă obosiți cu planificarea unei simple petreceri.

– Ah. Ducele zâmbi, parcă pentru sine. Am descoperit că-mi face plăcere, din când în când, să fac o favoare cuiva. Beneficiarul devine astfel mult mai îndatorat pe urmă.

Lily înghiți in sec. Oare ducele avea să o considere şi pe ea îndatorată ? Probabil, dar nu conta cu adevărat, căci avea nevoie să lucreze. Producțiile private erau foarte populare, dar în mod evident era costîsitor să le puî în scenă, iar numărul lor era tot mai limitat. Era norocoasă să primească o astfel de ofertă.

– Mi-ar face plăcere să joc în piesă.

– Minunat, spuse ducele. Mi s-a spus că repetițiile încep abia peste două săptămâni, căci piesa nu e terminată încă. Te voi contacta la momentul potrivit, atunci?

– Mulțumesc.

Ducele afişă un zâmbet leneş.

– Talentele tale sunt extrem de lăudate, domnişoară Goodfellow. Aştept cu nerăbdare petrecerea – şi piesa –, plin de o speranță neaşteptată.

Lily încă nu se decisese asupra răspunsului potrivit la o replică atât de complicată, când o vijelie năvăli dinspre copacii înnegriți, urmată îndeaproape de o minge de noroi, ciufulită şi colorată în roşu şi negru.

– Mamă! Mamă! Nu o să ghiceşti...

Indio se clătină şi se opri cu totul când îl observă pe oaspete, devenind brusc tăcut. Din nefericire, Luşca nu avu acelaşi impuls. Micuța femelă ogar se opri lângă prietenul ei şi începu să latre scurt, forța hămăiturilor ei făcând ca picioarele din față să-i joace pe pământ.

Ducele își îngustă privirea ușor spre câine, iar Lily simți brusc un soi de teamă irațională pentru animalul ei. Dar Maude ieși din teatru și o luă pe sus pe Luș, care se răsuci cu afecțiune și începu să mângâie chipul servitoarei cu o avalanșă de limbi roz.

– Destul, acum, o dojeni Maude. Indio, hai aici.

Își întinse mâna spre băiat, și Indio se porni spre ea.

– Un moment, rosti Montgomery tărăgănat.

Îl opri pe băiat, atingându-i cu mâna umărul, apoi îi aruncă o privire lui Lily.

– E fiul tău?

Lily dădu din cap, și degetele i se încleștară în pumni în poală. Nu știa ce interes ar fi putut avea ducele în legătură cu Indio, dar nu-i plăcea. Deloc. Montgomery puse un arătător lung sub bărbia lui Indio și îi trase chipul în sus, holbându-se la ochii lui stranii timp de câteva bătăi de inimă.

– Fascinant, spuse ducele ușor, într-un final. Culoarea diferită a ochilor. Cred că am mai văzut așa ceva doar o singură dată.

Și apoi se răsuci și îi aruncă lui Lily zâmbetul său fermecător de viclean.

Băiatul îl urmărea din nou. Era după-amiază târziu în ziua următoare, și soarele renunțase să mai lupte, în spatele unei bariere de nori gri, în timp ce Apollo examina iazul ornamental. El și ceilalți grădinari petrecuseră ultimele trei zile dragând râul care alimenta iazul, curățându-l de aluviuni astfel încât să poată fi din nou umplut cu apă proaspătă. Fusese o muncă murdară, dar rezultatul se putea vedea deja: nivelul apei din iaz se ridica. Un pod vechi de piatră se arcuia către o insuliță din mijloc, și Apollo își rîdică palmele, cu degetele lipite și îndreptate în sus, iar degetele mari la unghiuri drepte, ca într-o ramă, pentru a analiza priveliștea.

În apropiere, dinspre tufișuri se auzi un zgomot în timp ce băiatul se mișcă, și apoi împietri ca un iepure ce se ascundea de o vulpe. Apollo fu atent să nu dea de înțeles că-l observase pe băiat.

Cercetă imaginea din ramă. Inițial se gândise să dărâme podul – fusese prea afectat de foc – dar privindu-l acum, se gândi că ar fi putut să devină un fel de ruină rustică, dacă ar fi sădit arborii potriviți în jurul luî. Poate un stejar lângă malul cel mai apropiat şi un pâlc de trestii sau un singur copac cu flori pe insulă.

Oftă şi îşi lăsă mâinile jos. Copacii erau problema cea mai presantă. Majoritatea nu supraviețuiseră focului şi, desigur, treceau ani şi ani până ajungeau la maturitate. Citise despre transplantarea copacilor complet dezvoltați – se spunea că francezii reuşiseră să facă asta – dar el nu încercase niciodată.

Avea timp destul să-şi facă griji în legătură cu asta. Azi trebuia doar să scoată încă un copac uscat din pământ. Se răsuci... şi icni cu putere în timp ce piciorul drept îi alunecă pe malul nesigur al iazului. Apollo se redresă şi făcu o grimasă privind spre cizma care era acoperită cu mâzga verde şi puturoasă ce încă acoperea malul în locurile de unde se retrăsese iazul.

Din tufişuri se auzi un geamăt, probabil din cauza posibilei sale căzături. Apollo nu-şi dădea seama ce găsea băiatul atât de fascinant la el. Munca lui era la fel ca a celorlalți grădinari – obositoare şi plictisitoare – cu toate acestea se părea că băiatul îl spiona doar pe el. De fapt, Apollo observase că locul de ascunzîş al lui Indio era din ce în ce mai apropiat cu fiecare zi care trecea, până azi, când băiatul era la doar câțiva metri depărtare. Începuse să se întrebe dacă nu cumva Indio *voia* să fie observat.

Apollo se aplecă să-şi ridice barda cu mâner lung. O legănă deasupra capului, apoi o lăsă să pice în pământul moale, la rădăcina unui ciot. Barda grea lovi lemnul cu o bufnitură satisfăcătoare, şi Apollo simți că lovise una dintre rădăcinile principale. Îşi şterse sprânceana cu mâneca de la cămaşă şi trase barda din rădăcină. Apoi o legănă din nou.

– Luş, se auzi un şuierat din tufişuri.

Buzele lui Apollo schițară un zâmbet. Indio nu-şi alesese un partener într-ale spionajului deosebit de competent. Era evident că ogarul nu înțelegea nevoia stăpânului său de a rămâne

neobservat. Chiar şi acum ieşise din locul de ascunzătoare, şi se plimba cu nasul în pământ, mai interesat de un miros oarecare decât de chemarea înnebunită a lui Indio.

– Luş. *Luşca.*

Apollo oftă. Chiar se aştepta să nu observe câinele? Era mut, nu orb – sau surd. Luşca se plimbă agale până la picioarele lui. Se părea că, în ultima săptămână de spionaj, îşi pierduse teama de el – sau poate că se plictisise pur şi simplu să stea nemişcată. În orice caz, adulmecă ciotul copacului şi barda, apoi se aşeză brusc, pentru a-şi scărpina cu putere una din urechi.

Apollo întinse o mână spre ea pentru a o adulmeca, dar creatura neghioabă sări cât colo la mişcarea lui. Era destul de aproape de malul iazului şi, din cauza săriturii bruşte, picioarele din spate îi alunecară în noroi. Se rostogoli jos spre mal şi apoi în apă, făcându-se nevăzută.

– Luş!

Băiatul fugi din locul de ascunziş, cu ochii mari de teamă. Apollo puse un braţ în faţa lui, blocându-l, deşi băiatul încercă să treacă de braţul lui întins.

– Are să se înece!

Apollo îl prinse şi îl ridică de la pământ, apoi îl puse jos cu fermitate, lăsându-şi mâinile pe umerii lui şi aplecându-se pentru a-l privi în ochi. Îşi îngustă privirea şi mârâi – niciodată nu fusese atât de frustrat de muţenia lui ca acum. Nu putea să se certe cu băiatul – să-i spună ce trebuia să facă şi să-i dea instrucţiuni să-l asculte, putea doar să mârâie, ca un animal. Mai bine îl făcea pe băiat să-i fie teamă de el, decât să-l lase să se înece încercând să-şi salveze animalul.

Indio înghiţi în sec. Apollo se dădu în spate, cu ochii în continuare pe băiat, şi îşi dădu jos pantofii, jiletca şi cămaşa. Ezită o clipă, holbându-se cu suspiciune la băiat. Indio dădu din cap.

– Da. Te rog. Te rog, ajut-o.

Fără să mai aştepte, Apollo se răsuci şi intră rapid în apă. Căţeluşa revenise la suprafaţă, dar se zbătea, panicată, în loc să încerce să înoate.

Apollo o apucă de ceafă şi o ridică complet din iaz. Animalul atârna caraghios, cu apă curgându-i de pe coada subţire, ca de şoricel, şi de pe urechile blegite. Bărbatul se răsuci şi îşi făcu cu greu drum spre mal.

Băiatul nu se mişcase de unde îl oprise Apollo în loc. Indio îl privea cu atenţie. Apollo îşi ridică de pe jos cămaşa şi îl înveli cu ea pe ogarul care tremura, înainte de a i-l înapoia băiatului.

Indio o strânse pe Luşca la piept, cu ochii înotându-i în lacrimi, în timp ce câinele scâncea şi începu să-i lingă bărbia. Privirea îi fugi de la animalul din braţe la Apollo.

– Mulţumesc.

Luşca tuşi, se înecă, îşi deschise larg gurița îngustă şi vomită o dâră subţire de apă de iaz peste cămaşă.

Apollo tresări. Se întoarse şi găsi sacul de pânză uzată în care-şi adusese prânzul. Din fericire, îşi pusese carnetul în el mai devreme, aşa că cel puţin nu era şi acesta ud. Apollo işi înăbuşi un tremur în timp ce se ghemui şi căută prin sac. Mai devreme îşi mâncase masa de prânz – plăcintă cu carne de porc – şi învelise bucata rămasă într-o pânză. Apollo se ridică ţinând pachetul în mână, şi micul câine se aplecă imediat din braţele stăpânului, adulmecând nerăbdător pânza. Apollo o desfăcu, rupse o bucată de plăcintă şi o întinse, iar Luşca o smulse dintre degetele lui şi o înghiţi rapid. Apollo aproape că izbucni în râs.

– Îi place partea crocantă, spuse băiatul timid.

Apollo doar încuviinţă şi îi oferi lui Luşca încă o bucăţică.

– Desigur, îi plac şi pâinea, şi cârnatul, şi puiul, şi fasolea verde, şi merele, şi brânza, continuă Indio.

Aşadar, nu era atât de timid.

– I-am dat o stafidă odată. Nu i-a plăcut. Asta e cina ta?

Apollo nu răspunse, oferindu-i ultima bucată de plăcintă lui Luşca. Ea o înfulecă şi apoi începu să-i adulmece mâna, căutând firimituri. Se părea că uitase cu totul de baia neprevăzută de mai înainte.

– E generos din partea ta să i-o dai, spuse Indio, mângâind-o pe Luşca pe creştet. Îţi... îţi plac câinii?

Apollo îi aruncă o privire. Băiatul se uita în sus la el cu speranță și, pentru prima dată, Apollo observă că ochii lui erau de culori diferite: cel drept albastru, cel stâng verde. Se răsuci pentru a pune pânza înapoi în sac.

– Unchiul Edwin mi-a dat-o pe Luşca. A câştigat-o la un joc de cărți. Mama spune că e o prostie să pariezi pe un câine. Luş este un ogar italian, dar nu a venit din Italia. Mama spune că italienilor le plac câinii zvelți. I-am pus numele de Luşca pentru că e floarea mea preferată şi e şi cea mai frumoasă. Ea nu ştie ce înseamnă, aşa că nu se supără, spuse Indio cu tristețe în timp ce Apollo se ridică.

Luşca se zvârcoli şi băiatul o lăsă cu atenție pe pământ. Ogarul se luptă să scape din cămaşă, se scutură, apoi se ghemui, udând pământul şi un colț al cămăşii. Apollo oftă. Acum chiar că trebuia să spele cămaşa. Indio oftă, la rândul lui.

– Mama spune că ar trebui să o dresez să stea şi să cerşească, şi mai ales să vină când o chemăm, dar... spuse el şi inspiră adânc, nu ştiu cum să fac asta.

Apollo îşi muşcă buza pentru a-şi reține un zâmbet. Din păcate, îi dăduse deja toate resturile de mâncare câinelui. Se uită la băiat.

Indio se holba la el cu sinceritate.

– Eu sunt Indio. Locuiesc în vechea clădire a teatrului. Întinse brațul şi arătă în direcția teatrului. Mama locuieşte tot acolo, şi Maude la fel. E o actriță celebră, mama, vreau să zic. Maude este servitoarea noastră.

Indio se muşcă de buză.

– Poți să vorbeşti?

Apollo scutură din cap încet.

– Mă gândeam eu.

Indio scobi în noroi cu vârful unuia din pantofi, încruntându-se.

– Cum te cheamă?

Ei bine, nu avea cum să-i răspundă, nu-i aşa? Oricum, era timpul să se întoarcă la muncă. Apollo se întinse după bardă, şi aproape că se aşteptă ca băiatul să fugă la mişcarea lui. Dar Indio

doar se dădu în spate, din calea lui, privindu-l cu interes. Luşca se îndepărtase la câţiva metri şi acum săpa cu putere în noroi.

Era ud şi aerul îl răcorise, dar munca avea să schimbe asta. Apollo legănă din nou barda şi lovi ciotul.

– Am să-ţi spun Caliban, zise Indio când Apollo ridică barda.

Bărbatul se răsuci şi se holbă la el. Indio îi zâmbi, timid.

– E dintr-o piesă. Pe o insulă sălbatică trăieşte un vrăjitor. Şi Caliban locuieşte acolo, dar el poate să vorbească. E mare, ca şi tine, aşa că m-am gândit... Caliban.

Apollo se holbase cu disperare la băiat cât timp durase explicaţia. Luşca se oprise din săpat ca să strănute şi să le arunce o privire. Nasul ei era împodobit cu noroi uscat.

Apollo avea o duzină de motive pentru a-l refuza pe băiat. Se ascundea, căci se oferea o recompensă pentru prinderea lui şi era căutat pentru cele mai îngrozitoare crime. Mama băiatului fusese destul de clară când îi spusese că nu-l voia în apropierea fiului ei. Şi ce-ar fi putut să-i ofere băiatului un bărbat mut şi surmenat, care era pe fugă?

Dar Indio zâmbi şi se uită în sus la el cu ochii lui de culori diferite, cu obrajii înroşiţi de vânt, şi cu o atitudine drăgălaşă, de speranţă, aşa că-i fu imposibil să refuze. Cumva, în ciuda gândurilor sale, Apollo se trezi dând din cap. Caliban. Ticălosul analfabet din *Furtuna*. Ei bine, ar fi putut să fie şi mai rău. Indio ar fi putu să aleagă *Visul unei nopţi de vară* – şi să-i spună Poponeţ.

Capitolul 3

Taurul negru era fără de pată, frumos şi îngrozitor în acelaşi timp, şi îşi deschise fălcile şi vorbi în limba oamenilor: „Mi-ai cucerit insula, dar îmi voi cere preţul". Când regele

se trezi, se minună de straniul vis, dar nu se mai gândi la el a doua oară...

Minotaurul

– Indio!

Lily se opri şi aruncă o privire spre parcul sumbru, o oră mai târziu. Nu-i plăcea să-l ţină pe Indio închis în vechiul teatru, dar avea să fie nevoită să procedeze astfel, dacă el continua să dispară în felul acesta. Curând soarele avea să apună. Parcul prezenta tot soiul de pericole pentru un băiat mic – şi asta fără să ia în considerare interesul pe care îl arătase ducele faţă de el, ierî după-amiază. Lui Lily nu-i plăcuse deloc comentariul pe care-l făcuse Montgomery despre ochii lui Indio. Chiar deloc.

O nevoie care nu suporta amânare o făcu să-şi ducă mâinile în jurul gurii şi să strige din nou.

– Indio!

„O, Doamne, fă ca Indio să fie în siguranţă!" Lasă-l să se întoarcă la ea, fericit şi râzând şi acoperit de noroi. Lily îşi târşâi picioarele mai departe, spre iaz. Era amuzant cum învăţase să se roage din nou, când devenise brusc mamă. Ani de-a rândul nu se gândise deloc la Providenţă. Şi apoi îşi dăduse seama că şoptea, în diferite momente înfricoşătoare din viaţa scurtă a lui Indio lucruri de genul: „Să-i scadă febra." „Să nu fie căzătura fatală." „Mulţumesc, mulţumesc pentru că ai făcut calul să se dea într-o parte." „Nu varicelă. Orice, dar nu varicelă." „O, Dumnezeule, nu-l lăsa să se piardă. Nu pierdut. Nu băieţelul meu curajos. Indio al meu."

Paşii lui Lily se iuţiră până când îşi dădu seama că aproape o luase la fugă printre murii carbonizaţi, pe lângă ramurile ca nişte gheare. Când avea să-l găsească nu-l va mai lăsa afară. Avea să cadă în genunchi şi să-l îmbrăţişeze. Avea să-l bată şi să-l trimită la culcare fără mâncare.

Lily gâfâia deja când poteca se lăți și ajunse la un luminiș, lângă iaz. Deschise gura pentru a-l striga din nou. În schimb amuți și rămase locului, uluită.

Era acolo – monstrul lui Indio. Era în iaz, cu spatele la ea. Și era chiar foarte gol. Lily clipi, împietrită. Parcul devenise dintr-odată feeric de liniștit, în timp ce lumina zilei își lua un ultim bun-rămas. Umerii lui masivi erau adunați, stătea cu capul aplecat de parcă ar fi văzut ceva în apă. Poate că era uimit de propria reflexie. Oare se recunoștea când îl vedea pe acel bărbat în apă – sau era îngrozit de apariție?

Lily simți un val de milă. Bărbatul nu putea să facă nimic în legătură cu faptul că era masiv – sau cu boala din creierul său. Ar fi trebuit să spună ceva să-și facă simțită prezența, ar trebui să... Toate gândurile o părăsîră când uriașul sări sub apă. Rămase cu gura căscată.

Soarele care apunea ieși din norul de deasupra și învălui iazul într-o lumină aurie, care se reflecta din ondulațiile făcute de mișcarea lui în apă. Bărbatul sări din apă. Acum era îndreptat spre ea. Mușchii brațului i se contractară în timp ce-și dădea părul ud, lung până la umeri, de pe față. Ceața de ambră se învârteji la suprafața apei, împodobindu-i pielea scânteietoare de parcă ar fi fost zeul tributar al acestui parc în ruină. Sentimentul ei de milă se evaporă, alungat de revelația subită că se înșelase. El era... Lily înghiți în sec. Dumnezeule mare! Era *superb*.

Apa se scurgea în jos pe pieptul lui, făcându-și loc printr-un romb de păr negru, ud, dintre sfârcurile lui acoperite de picuri, și continuând spre un buric puțin adânc, cu o formă perfectă, și într-o linie întunecată de păr negru care dispărea – spre dezamăgirea ei – în apa care ascundea restul. Lily clipi și privi în sus – doar pentru a descoperi că uriașul, bestia, monstrul, se uita direct înspre ea.

Ar fi trebuit să-i fie rușine. El era un om cu probleme mentale, iar ei i se scurgeau ochii după el de parcă ar fi putut să simtă aceleași lucruri ca ea... Numai că expresia de pe chipul lui nu mai

părea atât de tâmpă acum. Aproape că era amuzat de faptul că ea se holba la el. Nu avea probleme mentale deloc.

Şi apoi se întâmplă ceva îngrozitor, oribil, umilitor: Lily se simţi stârnită şi udă. Chiar ieri servise ceaiul cu cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Ducele de Montgomery avea pomeţi de aristocrat, ochi albaştri precum safirele şi un păr lucios, auriu – şi totuşi nu sîmţise nimic faţă de el. Dar această... bestie din faţa ei, acest bărbat cu coamă sălbatică, maronie, plină de noroi, cu umeri de animal şi nasul mare şi borcănat, cu gura mare şi strâmbă şi sprâncenele păroase... Pe el îl găsea atrăgător. Era evident că avea nevoie de un amant nou, şi asta cât de curând.

El începu să îşi croiască drum prin apă spre mal, şi expresia încremenită îi reveni pe chip. Oare doar îşi imaginase privirea aceea inteligentă, o pusese ea în ochii lui, deşi nu existase?

Lily chiţăi când el se apropie, dar, din păcate, nu se întoarse cu spatele la el. Pesemne că avea un defect moral – un cusur personal, abject – pentru că pur şi simplu nu îşi putea lua ochii de la el. Privirea ei coborî spre încâlceala udă şi neagră dintre picioarele lui, în timp ce el făcea paşi mari spre ea, cu apa scurgându-se pe coapsele lui musculoase. Mai jos se insinua carnea, crudă şi bărbătească şi...

– Mamă!

Lily tresări, zăpăcită, cu mâna în dreptul inimii, care mai mult ca sigur că stătuse în loc, bietul organ ponosit.

– Indio! bolborosi ea, gâfâind din cauză că ticălosul ei de fiu alesese un astfel de moment pentru a ieşi din tufe.

Indio stătea pe poteca de pe care venise ea, cu o frunză prinsă în părul negru şi cârlionţat. Luşca, mai plină de noroi decât de obicei, zburdă până la ea şi îşi propti lăbuţele murdare pe fustele ei.

– Mamă, poate Caliban să vină la noi la cină? întrebă Indio, cu ochii de culori diferite mari şi cu o privire complet inocentă.

– Eu... ce? întrebă Lily cu glas stins.

– Caliban.

Indio arătă cu mâna spre bărbatul din spatele ei.

Lily aruncă o privire peste umăr pentru a-l vedea – cu un amestec de dezamăgire şi uşurare, în acelaşi timp – pe bărbat încheind cu mişcărî molcome nasturii unei perechi jerpelite de pantaloni. Soarele care apunea îi scoase în evidenţă linia umedă a umerilor, dar degetele lui masive orbecăiau după nasturi. Orice urmă de inteligenţă pe care şi-o imaginase în privirea lui dispăruse. Dar poate că nu fusese acolo deloc. Se uită înapoi spre Indio, cu sprâncenele ridicate.

– Caliban? El e Caliban?

Fiul ei dădu din cap.

– I-am dat numele azi.

– I-ai...

Lily scutură din cap. Îşi dăduse seama – la scurt timp după ce Indio învăţase să vorbească – că orice discuţie condusă de el se termina într-o încâlceală de neînţeles pentru oricine avea mai mult de şapte ani. Uneori trebuia pur şi simplu să tai firele pentru a le putea desface.

– Indio, e vremea cinei şi Maude ne aşteaptă. Hai să...

– Te rog.

Indio veni mai aproape şi o luă de mână, trăgând-o în jos pentru a-i şopti la ureche.

– Nu are nimic de mâncare şi e prietenul meu.

– Eu... spuse Lily şi se uită neajutorată spre Caliban.

Bărbatul îşi pusese cămaşa şi se uita la ea cu gura căscată. În timp ce-l privea, el se scărpină... ei bine, în zona organelor masculine, impasibil, ca un om încet la minte.

Privirea lui Lily se îngustă. Cu un minut în urmă, nu arătase atât de tâmp. Poate că-şî imaginase. Poate că voise să treacă cu vederea impulsul ei primitiv, şi pentru a face asta îl înzestrase cu o inteligenţă care nu exista. Şi poate că tergiversa lucrurile prea mult. Se uită înapoi spre chipul rugător al lui Indio şi se hotări. Se îndreptă de spate şi spuse cu voce tare:

– Desigur, dragă, hai să-l invităm pe prietenul tău la cină.

Un zgomot, ca şi cum cineva s-ar fi sufocat, se auzi din spatele ei, dar când se răsuci, chipul lui Caliban era inexpresiv. El grohăi, horcăi şi scuipă în iaz – ptiu! – şi îşi frecă mâna de gură.

Lily zâmbi larg.

– Caliban? Vrei să mănânci? *Mâncare?*

Mimă o lingură imaginară pe care o ridică la gură şi apoi mestecă.

– Mâncare. Cu. Noi. Lily arătă spre potecă. La teatru. Avem mâncare *bună!*

Gesturile ei exagerate erau ridicole – şi dacă el nu era încet la minte ar fi fost şi insultătoare. Îl privi cu atenţie să vadă dacă se dă de gol – dacă-şi schimbă expresia, dacă dă de înţeles în orice fel că are o inteligenţă de bază. Dar el se holba la rândul lui, cu privirea absentă.

Cu siguranţă nu era prima dată când citise greşit un bărbat. Oftă – şi îşi spuse cu hotărâre că nu era nicidecum dezamăgită – şi se întoarse. Indio porni în faţă şi îl luă pe bărbatul masiv de mână cu aceeaşi naturaleţe cu care o luase pe a ei.

– Haide! Maude face pui la cuptor, şi avem şi sos, şi găluşte.

Caliban se uită la băiat, apoi la ea. Lily ridică din sprânceană. Îşi jucase rolul deja – nu avea să o facă din nou. Nu pentru un netot.

Oare se ascundea ceva în spatele ochilor maronii ca noroiul? Un licăr, o scânteie de provocare? Nu-şi dădea seama, şi în orice caz, nu mai era sigură că percepea lucrurile aşa cum trebuie. Dar nu conta. Caliban încuviinţă scurt.

Lily se răsuci şi o luă spre potecă, cu Luşca fugind în faţă. Inima ei, acea inimă neghioabă şi nestatornică, bătea de două ori mai repede. Avea să fie o experienţă interesantă.

„Asta a fost o idee foarte proastă!"

Apollo o urmă pe Lily Stump, privind cum i se legănau fustele în timp ce mergea. Spatele ei era drept şi rigid, dar ceafa era moale şi neprotejată, şuviţe de păr negru coborând în jos din cocul dezordonat legat în creştet. Simţi o nevoie animalică

de a își pune dinții pe ceafa ei, de a gusta carnea moale, și sarea de pe pielea ei.

Înghiți în sec, mulțumit că aerul răcoros al serii îl ferea de încurcătură. Nu exista nici un motiv pentru care să accepte invitația ei la cină. Mai avea încă o plăcintă cu carne de porc ascunsă bine în ruinele pavilionului muzicienilor, unde își lăsase lucrurile cât muncea în parc. Era obosit și iritat și încă umed după ce se spălase de transpirația și noroiul muncii de azi. Cămașa lui abia spălată i se lipise de umeri, udă, lăsându-i o senzație neplăcută.

Toate lucrurile – *toate* – pentru care muncise aveau să fie pierdute dacă se descoperea cine era el cu adevărat.

Și cu toate acestea, ținea de mână un băiețel și o urma pe mama exasperantă a acestuia. Poate că se simțea singur. Sau poate că privirea din ochii ei, atunci când ieșise din iaz și o văzuse urmărindu-l, îi urnise pașii. Trecuse foarte mult timp – foarte, foarte mult – de când o femeie se uitase la el astfel. Ca și cum ar fi văzut ceva ce-i plăcuse. Și ca și cum ar fi vrut să vadă mai mult.

Petrecuse patru ani la Bedlam, mare parte din timp legat cu lanțuri într-o celulă mizerabilă. Evadase în iulie, dar de atunci se ascundea – o situație care nu era favorabilă dacă voiai să găsești o fetișcană doritoare. Și, desigur, mai fusese acea ultimă bătaie – cea care-l lăsase fără voce. Gardianul închisorii intenționase să-l ucidă. El... Dar nu avea să se gândească la asta acum.

Apollo trase aer în piept, alungând o cantitate masivă, întunecată, de sentimente de rușine și mânie. Indio se uită în sus, la el.

– Caliban?

Apollo își dădu seama că-l strânsese de mână pe băiat. Se strădui să-și relaxeze mușchii și dădu din umeri. Era o prostie din partea unui om atât de masiv să simtă nenorocita de frică. Nu mai era la Bedlam. Și se asigurase – se asigurase, la naiba! – că gardianul nu mai reprezenta un pericol pentru nimeni. Era liber. Liber. *Liber.*

Își lăsă capul pe spate, privind cum soarele își trimitea valurile de culoarea focului asupra cerului, în timp ce apunea peste parcul

lui aflat în ruină. În spatele teatrului, între vârfurile copacilor arşi şi înnegriţi, se observa un licăr de apă, puternica Tamisă. Locul fusese odată un parc de agrement minunat. Când avea să termine cu el, va fi un parc magnific, chiar şi mai mult decât înainte.

Dar acum se apropiau de teatru. Apollo îşi luase din nou acea faţă inexpresivă pe care o afişa în compania celorlalţi grădinarî – şi chîar la ţanc. Uşa se deschise şi o femeie măruntă, cu părul grizonant, stătea în prag, cu mâinile în şold.

– Ce e asta? lătră ea.

– Avem un oaspete la cină în seara asta, răspunse domnişoara Stump şi, când se uită la el, Apollo avu impresia că observase un licăr obraznic în ochii ei. Monstrul lui Indio, de fapt, deşi Indio îi spune Caliban acum.

– Caliban?

Maude îşi îngustă privirea, înălţându-şi capul în timp ce-l examina cu un ochi critic.

– Da, văd asta, dar e în ordine dacă stă cu noi in teatru, asta vreau eu să ştiu?

Apollo se simţi tras de mână. Se uită în jos, spre Indio, care şopti:

– E drăguţă. Crede-mă.

– Nu-ţi face griji, Maude, murmură domnişoara Stump.

– E prietenul meu, explică Indio cu sinceritate. Şi i-a dat lui Luş cina lui.

Când îşi auzi numele menţionat, căţeluşa fugi spre ei şi, mârâind într-o manieră care pesemne că ei i se părea feroce, începu să tragă de tivul jerpelit al pantalonilor lui Apollo.

– Hm, pufni Maude. Dacă aşa stau lucrurile, atunci mai bine veniţi toţi înăuntru.

Indio se aplecă şi salvă pantalonii lui Apollo, ridicând-o pe Luş, care începu imediat să-i spele faţa cu limbuţa. El râse şi trecu pe lângă Maude. Mama lui îi aruncă lui Apollo o privire indescifrabilă şi îi făcu semn să o ia în faţă. Apollo îşi înclină capul şi intră în teatrul în ruină, încercând să-şi calmeze starea de nervozitate.

Nu avea nici un motiv să creadă că ea văzuse dincolo de rolul pe care şi-l asumase.

Ultima oară fusese în clădire în noaptea în care arsese parcul. Asa Makepeace era un vechi prieten şi singurul în care Apollo avusese încredere să păstreze secretă ascunzătoarea lui când fusese salvat de la Bedlam. Se ascunsese in parc numai cu o zi înainte ca acesta să ardă. Atunci teatrul ardea mocnit şi putea a fum şi a distrugere.

Şi acum încă se mai simţea un uşor iz de lemn ars, dar erau alte schimbări. Era evident că domnişoara Stump încercase să creeze o atmosferă mai confortabilă – în centrul camerei erau o masă şi scaune, iar pe perete era o ilustraţie cu nişte doamne în rochii colorate. În cămin ardea focul şi, alături, se afla un stand pe care se uscau haine. Cineva croşeta, pentru că pe un taburet de lângă vatră se aflau două andrele şi un ciorap pe jumătate terminat înfipte într-un ghem de aţă gri. O măsuţă servea drept suport pentru un teanc dezordonat de hârtii, o călimară de cerneală şi o cană ciobită în care erau câteva peniţe. Pe polita de deasupra căminului se odihnea un ceas destul de urât – lăcuit cu negru şi verde – care funcţiona, spre deosebire de acela lui Makepeace. În faţa focului se afla un divan mov, incredibil de simplu, cu unul din colţuri proptit în loc de câteva cărămizi.

Nu era mult – cu siguranţă interiorul nu era la fel de fastuos precum cel din unele case pe care le văzuse în tinereţe, pe când era un tânăr nou-venit în oraş, înainte să cadă în dizgraţie –, dar era îmbietor. Şi asta era tot ce conta.

– Luaţi loc, milord, ceru Maude, arătând spre unul dintre scaunele de la masă.

Pentru o secundă îngrozitoare, Apollo nu putu să respire. Apoi îşi dădu seama că titlul onorific îi fusese adresat cu sarcasm. Dădu din cap, sperând că uimirea de pe chip nu l dăduse de gol, şi trase un scaun pentru a se aşeza. Maude încă se uita încruntată la el.

– Ce are? Nu poate să vorbească?

– Nu, nu poate, declară Indio simplu, salvându-l pe Apollo care nu mai trebui să explice că era mut.

– Ah, spuse Maude şi clipi, evident luată prin surprindere. I-au tăiat limba?

– Maude! exclamă domnişoara Stump. Ce gând oribil. Are limbă.

Sprâncenele ei se unirăca şi cum s-ar fi îndoit brusc, şi se uită îngrijorată la Apollo.

– Nu-i aşa?

El nici nu se obosi să reziste impulsului. Scoase limba la ea. Indio râse, iar Luşca începu din nou să latre – în mod evident, asta era prima ei reacţie la orice se întâmpla.

Domnişoara Stump se holbă la Apollo şi, pentru o lungă clipă, bărbatul deveni conştient că trupul i se încălzea. Cu grijă, îşi trase limba înapoi şi închise gura, privind-o cu o expresie extrem de buimăcită. Ea pufni şi se aşeză brusc pe scaun.

– Este o întrebare logică, se apără Maude. De ce nu poate vorbi atunci, dacă are o limbă care funcţionează? Vreau şi eu să ştiu.

– Nu ştiu de ce nu poate.

Indio se aşeză lângă Apollo.

– Dar a salvat-o pe Luş de la înec azi.

– Cum?

Domnişoara Stump se opri cu mâna întinsă spre platoul cu felii de pui de pe masă.

– Ştii că nu ai voie să te apropii de iaz, Indio.

– Nu eram lângă iaz, explică Indio cu logica încâlcită a unui băiat. Luş era. Caliban a intrat în apă şi a scos-o şi a învelit-o în cămaşa lui. Şi apoi Luş a vomitat pe cămaşa lui.

Ambele femei îşi întoarseră capetele, uitându-se pieziş la veşmântul de pe el. Apollo se abţinu să îşi ridice braţul şi să adulmece, pentru a vedea dacă aceasta încă mai mirosea a vomă de câine. Domnişoara Stump clipi.

– Vomă nu e un cuvânt frumos, Indio, ţi-am mai spus.

– Dar ce cuvânt e frumos, atunci? întrebă Indio, o întrebare destul de logică, în opinia lui Apollo. Pot să primesc niște pui?

– Da, desigur.

Domnișoara Stump începu să servească puiul care avea o piele crocantă și maronie și o carne fragedă și suculentă.

– De fapt, nu vorbim despre astfel de lucruri defel la masă.

– Niciodată? întrebă Indio, foarte confuz.

– Niciodată, răspunse mama lui cu fermitate.

– Dar dacă Luș mănâncă o râmă, așa cum a făcut săptămâna trecută, atunci...

– Și cum se face că, atunci când Lușca a intrat în iaz, Caliban era prin apropiere? întrebă cu voce tare domnișoara Stump.

– Tăia un ciot de copac cu un topor ciudat, spuse Indio, iar Apollo vru să-i spună că era o bardă, dar în schimb luă o gură de pui. Iar eu și Luș ne plimbam. Dar *nu* pe lângă iaz, adăugă el. Ne plimbam *nu* pe lângă iaz.

Apollo aruncă rapid o privire spre cele două femei și tresări. Nu înghițiseră povestea.

– Înseamnă că e grădinar.

Domnișoara Stump ridică paharul cu vin și îl privi cu mai mult interes decât era normal.

– Nu doar un grădinar, spuse Indio. Le zice celorlalți grădinari ce să facă.

La răspunsul lui, îmbucătura de pui pe care o luase Apollo aproape că se duse pe cealaltă parte. Se înecă și i se tăie respirația, iar domnișoara Stump îl lovi cu tărie peste spate.

– Chiar așa? întrebă ea, aruncându-i lui Apollo o privire tăioasă.

De unde naiba știa copilul asta? Nici măcar ceilalți grădinari nu știau că el proiectase parcul. Avea o metodă destul de complexă prin care lăsa instrucțiuni scrise pentru grădinarul șef – un om încet dar meticulos pe nume Herring – astfel că nici unul dintre ei nu își dădea seama că angajatorul lor era chiar printre ei.

– De ce crezi asta? întrebă Maude cu interes.

Apollo făcu o mișcare din încheietură și își trânti farfuria pe podea. Era o risipă tristă de pui la cuptor, bine făcut, dar nu avea de ales. Farfuria se sparse când lovi pământul, iar cioburile săriră în toate părțile pe podeaua înnegrită, sos și carne prelingându-se peste tot. Lușca sări imediat și începuse să înfulece pui, în timp ce Indio și Maude încercau să o oprească din a mânca din neatenție un ciob.

În învălmășeală, Apollo se uită peste masă și întâlni privirea domnișoarei Stump. Privirea ei verde era îngustată și se fixase asupra lui, scrutându-l și făcându-l să simtă cum îl pătrunde un fior, o senzație viscerală. Era posibil să fi simțit doar teamă, dar pe de-a-ntregul se gândi că era totuși ceva mult, mult mai periculos.

Maude și Indio urlau, chinuindu-se cu Lușca și cu dezastrul de pe podea, dar Lily încremenise, holbându-se în ochii pământii. Nu erau ochi de culoarea cafelei, sau a ciocolatei, sau a ceaiului aceluia chinezesc grozav, ce venea într-un pachețel de hârtie roșie, și pe care nu și-l mai permitea. Nu, ochii lui Caliban nu erau de culoarea unei băuturi delicioase. Erau pur și simplu maro. La fel de seci și de lipsiți de expresie precum ochii unui animal nătâng.

Doar că... Doar că erau înconjurați de cele mai bogate gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat: scurte, negre și dese, și frumoase in felul lor exotic. Cum de nu le observase mai înainte? Ochii lui Caliban erau uimitori.

Dar, ce era și mai deranjant, undeva în adâncurile acelea pământii, era un licăr care o făcu pe Lily să-și țină respirația. Un licăr de inteligență – de rațiune – și asta o făcu să-i fie teamă. Pentru că dacă Indio avea dreptate, dacă bărbatul acesta – acest străin – nu era doar un simplu grădinar, și cumva era șeful grădinarilor, atunci nu era deloc ceea ce crezuse ea despre el. Brusc, deveni conștientă de cât de enorm era, cât de masculin. Se afla în casa ei, cu băiețelul ei și cu o femeie bătrână, și erau lipsiți de apărare.

Ştia prea bine câtă distrugere putea aduce un om masiv. Trase în piept o gură de aer tremurândă în timp ce Indio se aşeză la loc, între Lily şi Caliban. Băiatul se aplecă spre uriaş şi îi şopti:

– Poţi să ieî de la mine.

Lily înghiţi, agăţându-se strâns de sentimentul de teamă. Poate că Indio înţelesese greşit ceva ce văzuse. Cu siguranţă că un mut nu putea fi grădinarul-şef, nu? Sigur că bărbatul era exact ceea ce păruse atunci când îl văzuse pentru prima dată în parc, nu?

– E în ordine, Indio, spuse ea fără nici o intonaţie în voce. Maude îi poate servi încă o porţie.

Fosta ei doică îi aruncă lui Lily o privire rapidă, dar nu spuse nimic în timp ce aduse singura farfurie care le mai rămăsese şi începu să o umple cu mâncare.

– Indio, spuse Lily cu atenţie, atingându-şi paharul cu vin. Îşi pierduse de tot pofta de mâncare. Povesteşte-mi cum a picat Luşca în iaz.

Băiatul strâmbă din nas.

– Păiiii... ne plimbam, eu şi Luş, şi apoi Luş a alunecat cumva.

Lily aşteptă, dar Indio se uita la ea cu o expresie suspicioasă de nevinovăţie întipărită pe chip.

– Indio, începu ea, dar fiul ei luă vorba ca pe un semn să continue.

– A fost foarte rapid, de Caliban vorbesc. A pescuit-o pe Luş din apă ca pe un... ăă... ca pe un şoarece înecat. Scuze, Luş.

Indio se uită cu părere de rău spre câine. Nu că ar fi fost nevoie. Luşca oricum nu era atentă la stăpânul ei. Stătea vârâtă aproape complet sub scaunul lui Caliban. Aparent creierul ei minuscul decisese că bărbatul era Zeul Mâncării Picate pe Jos.

– Hmmm, murmură Lily. Şi pot să am încredere în tine că nu se va mai repeta?

– Da, mamă, spuse Indio, aplecându-şi capul.

– Indio.

Băiatul îşi ridică faţa, uitându-se la ea rugător, cu ochii lui frumoşi. Lily îşi oţeli inima.

– Vorbesc serios. Nu vreau să te mai apropii de iaz... cu sau fără Luşca. Trase aer în piept şi continuă mai blând: Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat cu Luş dacă n-ar fi fost Caliban acolo să o salveze.

Băiatul se uită din nou spre micul câine – care stătea cu o lăbuţă delicată pe coapsa masivă a lui Caliban – şi înghiţi în sec.

– Da, mamă. Adică, nu voi mai merge pe acolo.

– Bun.

Lily expiră cu putere. Era greu de zis dacă avea să-şi amintească promisiunea data viitoare când sirenele din apă aveau să-l cheme cu cântecul lor, dar trebuia să spere. Îşi schimbă tonul cu unul mai vesel:

– Şi ce altceva ai mai făcut azi? Sunt sigură că nu te-am mai văzut de la prânz.

– Eu şi Luş am venit înapoi la ceai. Nu mai ţii minte?

Indio îşi trăsese picioarele sub el şi stătea din nou în genunchi – un obicei de care trebuia să-l dezbare într-o bună zi.

– Scriai în...

Se opri brusc şi îi aruncă o privire vinovată matahalei de lângă el. Din fericire, Caliban luase o muşcătură din găluştele grozave ale lui Maude şi nu părea să fie deloc atent la discuţia lor.

– Mmm, murmură Lily, salvându-l din încurcătură. Şi apoi ce-ai mai făcut?

– Am mers în pavilionul vechi al muzicienilor, dar – adăugă el rapid căci sprâncenele ei începură să se coboare – nu am intrat înăuntru. Şi apoi Luş a găsit o broască.

Lily îi aruncă o privire alarmată câinelui. Luşca stătea acum cu ambele lăbuţe pe coapsa lui Caliban şi îi arunca o privire tragic de imploratoare. Chiar era un câine extrem de răsfăţat.

– Nu a prins-o, nu-i aşa?

De regulă, Luşca lua cele mai dezgustătoare lucruri drept comestibile.

– Nu, spuse Indio cu tristeţe. A scăpat. Dar am prins un greier. Voiam să-l ţin într-o cuşcă pe post de animal de casă, dar Luş

l-a înghiţit. Nu ştiu de ce. Nu părea să îi fi plăcut gustul în mod deosebit.

Maude râse zgomotos.

– Poate de-aia a vomitat.

– Nu „vomitat", murmură Lily pe o voce joasă.

Maude îşi dădu ochii peste cap.

– Preferi „a vărsat"?

– Prefer să nu discut subiectul la cină, dar se pare că nimeni nu îmi acordă prea multă atenţie.

Lily se întoarse spre Indio.

– Acum hai, văd că ai terminat de mâncat. Cred că este vremea să faci baie.

– Dar, mamă, se văită el cu vocea plângăreaţă pe care fiecare băieţel o foloseşte când vine vorba despre curăţenie. Dar Caliban nu a terminat de mâncat.

Lily zâmbi cu buzele lipite.

– Sunt sigură că o să fie în ordine dacă rămâne cu Maude.

– Şi nici tu nu ai terminat, arătă el cu seriozitate.

– O să termin mai târziu.

Lily se ridică şi se îndreptă spre micul cămin, unde fusese pusă o oală la încălzit încă de dinainte de cină. Acum apa din ea scotea aburi uşori. Luă o cârpă şi voi să o apuce de mâner, dar o mână masivă i-o luă înainte.

Lily sări într-o parte, privind cu ochi mari cum Caliban ridică oala fierbinte de parcă ar fi fost o rămurică. Cel puţin fusese destul de atent să-şi protejeze mâna cu o cârpă. El rămase locului cu o faţă inexpresivă până când ea îşi reveni.

– Acolo.

Păşi cu multă atenţie pe lângă bărbatul masiv şi îl conduse în micul dormitor. O vană micuţă din cositor fusese aşezată lângă pat, pe nişte cârpe vechi. Era deja plină pe jumătate cu apă rece.

– Poţi să o torni aici.

Caliban își ridică marginea de la cămașă pentru a ține fundul oalei și Lily îi văzu pentru o clipă tulburătoare abdomenul. Își întoarse fața, în grabă, și i se încălziră obrajii.

– Mamă?

Indio stătea în prag.

– Intră, îi spuse scurt fiului ei, apoi se întoarse spre bărbat. Mulțumesc pentru ajutor. Poți să te întorci la masă.

Fără un cuvânt, el se răsuci și părăsi cămăruța, închizând ușa după el. Indio vârî un deget în apă și îl plimbă ușor.

– De ce vorbești cu Caliban așa?

Lușca zburda prin cameră și își puse lăbuțele din față pe marginea vanei pentru a vedea ce e înăuntru.

– Cum așa? întrebă Lily absentă.

Își ridică mânecile și verifică apa cu cotul, asigurându-se că nu era nici prea rece, nici prea caldă. Vana nu era nimic mai mult decât un lighean puțin adânc. O putea folosi și ea dacă stătea în picioare sau se ghemuia în ea, dar îi era dor de vana mai mare, de cupru, pe care fuseseră nevoiți să o vândă.

– Ca și cum nu ar înțelege, spuse Indio.

– Dezbracă-te, îi aminti Lily.

Indio oftă adânc.

– Înțelege, să știi.

Lily își puse mâinile în șolduri și ridică o sprânceană.

– Caliban e deștept, insistă Indio, cu vocea parțial acoperită de cămașa pe care și-o trăgea peste cap.

O trase jos de tot, și se uită la ea, cu părul ridicat. Lily se mușcă de buză.

– De unde știi?

Indio dădu din umeri și se așeză pe podea pentru a-și da jos ciorapii.

– Știu.

Ea se încruntă, analizând situația. Caliban se dăduse drept un întârziat mintal prima dată când îl întâlnise. Oare fusese un truc? Și dacă da, de ce...?

– Mamă, spuse fiul ei cu răbdarea exasperantă a unui copil de şapte ani.

Cumva, îşi dăduse jos toate hainele în afară de lenjerie, în timp ce ea se gândea.

– Da, dragă.

– Sunt destul de mare ca să fac baie singur.

De fapt, asta era discutabil, de vreme ce, deşi Indio era în stare să-şi spele părţile mai evidente – cum ar fi fost picioarele – avea tendinţa să uite de restul, de gât, faţă, coate şi genunchi.

Dar Lily oftă şi îl sărută pe obraz.

– Vin atunci în scurt timp să văd ce faci, bine?

– Da, te rog, spuse el, luptându-se să-şi dea jos lenjeria.

Luşca îi atacă imediat ce Indio se băgă în apă. Lily deschise uşa.

– Maude, poţi să....

Se opri. Maude era de negăsit, dar Caliban era în partea cealaltă a camerei, ţinând în mână o pagină din piesa ei la lumina focului. Privirea îi părea absorbită şi sprâncenele îi erau uşor arcuite – şi era evident că citea textul.

Fără zgomot, Lily închise încet uşa în spatele ei şi îşi încrucişă braţele la piept, în timp ce inima începu să-i bată mai tare.

Ridică din sprânceană.

– Cine eşti, de fapt?

Capitolul 4

Nouă luni mai târziu, regina căzu la pat, grea cu primul copil al regelui. Dar copilul se născu oribil de deformat, avea capul, umerii şi coada unui taur, iar restul corpului uman, dar cu o piele neagră ca abanosul. Când regina se uită

între coapsele ei sângerânde şi văzu monstrul căruia îi dăduse naştere, căzu în nesimţire şi îşi pierdu minţile pentru totdeauna.

Minotaurul

Apollo se răsuci încet şi făcu ochii mari, privind-o pe domnişoara Stump. Fusese atât de captivat de cât de sclipitoare era piesa – o piesă pe care, bănuia el, o scrisese chiar ea –, încât nu auzise uşa deschizându-se până nu fusese prea târziu. Poate că, dacă nu ar fi avut nici o reacţie la cuvintele ei...

Ea pufni şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Nu sunt proastă, să ştii. Dacă poţi să citeşti– spuse ea şi arătă cu bărbia spre foaia din mâinile lui – nu eşti redus mintal. Cine eşti şi de ce te-ai prefăcut că eşti mut şi nătărău?

Ei bine, fusese un ultim efort, în orice caz – şi nu unul foarte inspirat. Lăsă hârtia să cadă pe măsuţă şi îşi încrucişă, la rândul lui, braţele, privind-o. Orice ar fi crezut, chiar nu putea să vorbească.

Lily se încruntă – într-un mod destul de feroce pentru cineva atât de mic de statură.

– Spune-mi. Te ascunzi de creditori sau ceva de genul acesta? Cum te cheamă?

Se apropiase periculos de mult de adevăr. Mai bine să o ducă pe un făgaş greşit până nu începea să-şi dea frâu liber imaginaţiei. Oftă şi îşi scoase carnetul. Dădu paginile până ajunse la una goală, apoi scrise: „Nu pot să vorbesc".

Îi întinse carnetul. Ea îi aruncă o privire şi pufni.

– Cu adevărat?

El încuviinţă scurt şi întinse mâna după carnet. Lily i-l dădu.

– Atunci spune-mi măcar cum te cheamă.

El scrise din nou şi îi arătă foaia. „Caliban e un nume bun, deocamdată." Ea îi studie scrisul, cu sprâncenele arcuite.

– Chiar nu poţi vorbi?

Își ridică privirea. Vocea ei era mai blândă acum, curioasă. Îi întinse carnetul. Apollo clătină din cap și scrise: „Nu vă doresc răul, ție și familiei tale".

Când se uită în sus din nou, Lily îl privea cu interes și, preț de o clipă, îngheță. Ochii ei verzi, precum mușchiul, reflectau lumina lumânării, iar flacăra dansa în adâncurile lor, și el își dădu seama, pe neașteptate, cât de frumoasă era. Nu într-un mod obișnuit, cu obraji moi și o gură rotunjită, nu, avea o bărbie mică și ascuțită și o inteligență care radia întru totul prin ochii ei verde-deschis.

De-ar fi trăit în altă lume – una în care să poată să o impresioneze cu titlul pe care-l deținea sau cu istețimea cuvintelor sale... Clipi și se uită în jos la carnetul din mâinile lui. Pagina se mototolise din cauza strânsorii. Se ascundea, titlul nu-i era bun la nimîc în astfel de condiții, și nu putea vorbi.

Lily își alungi gâtul ca să citească foaia, aparent fără să-și dea seama de gândurile lui, și pentru un moment, fu foarte aproape de el. Apollo inhală mirosul părului ei: portocale și cuișoare. Ea ridică privirea și se dădu un pas în spate, cu o prudență bruscă.

– Încă nu mi-ai spus ce cauți aici.

El oftă. „Indio are dreptate: sunt un grădinar." Lily luă carnetul pentru a-i citi scrisul, apoi, înainte ca el să se gândească să o oprească, începu să se uite prin paginile din față.

– Ești mai mult decât un simplu grădinar, nu-i așa?

Femeia se prăbuși pe vechiul divan, aparent fără să observe că obiectul se clătina puternic sub ea.

Apollo nu voia să rişte ca fragila piesă de mobilier să se rupă sub greutatea lui. Se îndreptă spre masa rotundă și aduse cu el unul din scaune. Când el se întoarse, Lily examina una dintre schițele cu iazul și cu podul în fundal. Puse scaunul în fața ei și se așeză.

Ea întoarse pagina încet, urmărind cu degetele schița următoare: studiul unei cascade ornamentale.

– Sunt superbe. Chiar va arăta aşa parcul atunci când vei termina cu el?

Apollo aşteptă până când ea îşi îndreptă privirea spre el, apoi încuviinţă din cap.

Sprâncenele ei se arcuiră când întoarse încă o pagină. Înfăţişa un stejar lat şi aspru, la picioarele podului.

– Nu înţeleg. Unde te-a găsit domnul Harte? Cred că aş fi ştiut dacă exista un grădinar mut atât de talentat în Londra.

Nu avea cum să-i răspundă fără să se dea de gol. Lily aşteptă preţ de o bătaie de inimă şi dădu pagina din nou. Desenul îi atrase atenţia şi întoarse carnetul, examinând schiţa.

– Ce e, de fapt?

Linii paralele ocupau ambele pagini ale carnetului deschis larg, unele se intersectau între ele, altele nu duceau nicăieri. Câteva erau curbate. Ici şi acolo se găsea câte un pătrat sau un cerc în spaţiile dintre linii.

Apollo se înclină spre ea, inhalând mirosul de portocale şi cuişoare, şi scrise pe marginea uneia dintre pagini, lângă schiţă: „Un labirint".

– O! O, da, înţeleg.

Lily îşi înclină capul, examinând schiţa.

– Dar astea ce sunt? întrebă ea, arătând spre un pătrat şi apoi spre un cerc.

„Pavilioane – locuri în care să stea îndrăgostiţii, sau unde să fie obiecte de atracţie, precum cascada. Lucruri la care să priveşti uimit."

– Şi astea? întrebă ea, urmărind cu degetul liniile curbate.

Apollo trase repede aer in piept, entuziasmat că era interesată de desen, frustrat că nu putea pur şi simplu să-i spună. Cu o mişcare rapidă îşi întinse braţul peste ea şi dădu paginile carnetului, care era încă în mâinile ei. Găsi o foaie goală şi o rupse, apoi se întoarse la schiţa labirintului. Scrise grăbit pe genunchi, şi creionul aproape că trecu prin foaie în câteva locuri.

„Liniile curbate sunt părţile din gard pe care le mai pot salva, după ce au ars. Plantele care încă mai sunt în viaţă."

Îi arătă cuvintele, aşteptă cât ea citi, cu sprâncenele arcuite, şi când se uită în sus la el, smulse înapoi hârtia înainte ca ea să apuce să spună ceva.

„Liniile drepte sunt plantele noi. Labirintul va fi piesa de rezistenţă a noului parc. De-o parte iazul, teatrul de cealaltă, astfel încât de la teatru te poţi uita, peste labirint, la iaz. S-ar putea să fie şi locurî special amenajate în teatru de unde să te poţi uita la labirint şi să-i vezi pe cei din el. Va fi..."

Creionul străpunse în cele din urmă hârtia. Apollo îşi strânse pumnul, frustrat, cuvintele rămânând închise în el. Degete zvelte îi acoperiră pumnul, răcoroase şi reconfortante. Îşi ridică privirea.

– Frumos, spuse ea. Va fi frumos.

Aerul păru că i se oprise în plămâni. Ochii ei erau atât de mari, de sinceri, atât de captivaţi de desenele lui mărunte, de munca lui ezoterică. Foarte puţini oameni erau interesaţi de munca lui – chiar şi Asa începea să se foiască după doar câteva minute atunci când Apollo încerca să-i explice planurile pentru parc.

Şi, cu toate acestea, această femeie copilăroasă se uita la el de parcă ar fi fost un soi de magician. Se întrebă dacă ei îi trecea măcar prin cap cât de seducător era interesul pe care i-l acorda. Lily clipi şi se trase în spate, conştientă de faptul că arătase prea mult.

– Şi minunat. Şi magnific. Abia aştept să mă plimb prin labirintul tău, deşi sunt sigură că nu o să-mi dau seama care este soluţia – nu mă pricep la mozaicuri. Va trebui să aduc un ghid cu mine. Poate...

Uşa de la intrare se deschise în acel moment şi domnişoara Stump sări de pe divan.

– O, Maude, unde Dumnezeu ai fost?

– Jos, la docuri, să iau ţiparii aceia pe care mi i-a promis barcagiul.

Maude puse pe masă un coş mare, probabil plin cu ţiparii menţionaţi.

– Mi-ai dus dorul, deci?

Sprâncenele ei se ridicară când văzu carnetul pe care Apollo îl luase inapoi de la Lily.

– Ce e aia?

Domnişoara Stump îi aruncă bărbatului o privire ironică.

– Caliban nu e nici pe departe atât de nerod pe cât ne-a făcut să credem.

– Deci poate vorbi?

Ambele femei se uitară spre el, şi Apollo simţi cum gâtul ii ia foc.

– Nu, nu poate. Domnişoara Stump îşi drese vocea. Indio face baie. Ar fi cazul să văd dacă şi-a adus aminte să-şi spele urechile – sau dacă a inundat toată podeaua din nou, spuse ea şi se grăbi spre camera din spate.

Maude începu să despacheteze ţiparii.

– Am adus nişte apă de la râu pentru vase. E lângă uşă, dacă vrei s-o aduci înăuntru.

Apollo îşi puse carnetul în buzunar şi merse după apă. Dacă ar fi ştiut că aveau nevoie de ea, s-ar fi oferit să meargă el la râu. Puse găleata lângă vatră pentru a se încălzi, conştient de faptul că bătrâna îl privea.

Când se răsuci, ea îl străpunse cu privirea.

– Ai limbă şi Lily a mea spune că nu eşti prost, aşa că nu ai vrea să-mi explici cum se face că nu poţi vorbi?

Apollo deschise gura – chiar şi după nouă luni, era o reacţie instinctivă. Până la urmă, petrecuse douăzeci şi opt de ani deschizând gura şi aşteptându-se să iasă cuvinte din ea – fără prea mult efort sau inteligenţă. Un lucru atât de simplu. Un lucru atât de comun, trivial, vorbirea, cea care îi deosebea pe oameni de animale. Un lucru pe care el îl pierduse – poate pentru totdeauna.

Aşa că deschise gura şi apoi nu ştiu ce să facă, pentru că mai încercase şi înainte, încercase timp de zile şi săptămâni, şi singurul rezultat fusese un gât al naibii de iritat. Se gândi la ziua aceea, la cizma care îi apăsase pe gât, la paznicul din Bedlam care se uitase

strâmb la el în timp ce-i promitea iadul, și aproape că-și simți gâtul încleștându-se, refuzând speranța, și umanitatea, și puterea de a vorbi.

– Maude! Domnișoara Stump reveni și, fără să știe ce însemna expresia de pe chipul lui, se încruntă cu ferocitate – la servitoare. Termină, nu-l mai sâcâi, te rog. Nu poate vorbi. Poate că nici nu contează de ce.

Apollo îi acceptă protecția cu recunoștință, deși îl făcuse să se simtă slab. O parte din el se revolta împotriva lașității de care dădea dovadă. Un bărbat – chiar dacă era un bărbat fără simțul vorbirii – nu se putea ascunde după fustele unei femei. Apollo își lăsă capul în jos, evitând privirile ambelor femei în timp ce se îndreptă spre ușă. Fusese o greșeală – și o știuse de la început. Nu ar fi trebuit să cedeze tentației de a veni aici. De a se asocia cu alți oameni, de parcă ar fi fost un bărbat normal.

O mânuță umedă îl prinse pe Apollo în drum spre ușă, și bărbatul fu atât de tulburat, încât aproape se trase la o parte. Dar își aminti, la momentul potrivit, și se opri. Indio se uita în sus la el, iar părul lui umed, spiralat, îi uda pijamaua. Băiatul avea sprâncenele negre unite, dar în adâncul expresiei sale severe, exista durere.

– Pleci?

Apollo dădu din cap.

– O. Indio îi dădu drumul mâinii lui Apollo și începu să-și muște buza de jos. Te mai întorci? Luș vrea să te întorci.

Era greu de crezut, având în vedere că Lușca dormea în acel moment pe vatră.

Apollo se încruntă, neștiind cum să-i răspundă. Nu ar fi trebuit să se mai întoarcă. Asta reprezenta un pericol pentru el – și nu numai în sensul că s-ar fi putut afla identitatea lui adevărată.

– Chiar te rog, spuse domnișoara Stump cu o voce șoptită, dar când se uită spre ea, chipul ei era serios.

Îi susținu privirea verde pentru încă un moment, apoi se uită spre băiat și dădu din cap. Reacția acestuia fu imediată și copleșitoare. Chipul lui Indio dispăru în spatele unui rânjet, iar băiatul

se aplecă în față ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar în ultimul moment se trase înapoi și îi întinse mâna.

Palma lui Apollo o cuprinse complet pe a băiatului, dar i-o scutură ca și cum ar fi fost un duce îmbrăcat în catifea, și nu un băiat de șapte ani, îmbrăcat în bumbac ud, cu picioarele goale.

Ar fi vrut să-i poată spună ceva, dar, până la urmă, dădu din cap din nou și ieși pe ușă. Cu toate acestea, o auzi pe servitoarea bătrână spunându-i domnișoarei Stump:

– Ești o toantă.

Problema scrierii unui dîalog spiritual, se gândi Lily cu amărăciune în următoarea după-amiază, e că trebuie *să fii* spiritual pentru a *putea* scrie în felul ăsta. Și în acel moment Lily se simțea la fel de spirituala ca Luș – care urmărea o muscă. În timp ce Lily o privea, cățeluța sări pe vechiul divan și deschise gura pentru a prinde musca, ratã – din nou – și aproape că pică pe spate.

Lily suspină și își așeză capul pe brațele încrucișate. Era într-adevăr un lucru foarte trist să te simți la fel de inteligent ca Luşca.

– Unchiule Edwin!

Indio se afla de data aceasta aproape de teatru și strigătul lui entuziasmat se auzi clar prin ușă. Lily își făcu ordine în grabă pe măsuța de scris, îndreptând hârtiile și ridicând o peniță ce căzuse pe jos. O secundă mai târziu, ușa teatrului se deschise larg și Edwin Stump intră aplecându-se, cu un colet împachetat sub braț. Nu se aplecase pentru că ar fi fost înalt – era cu doar câțiva centimetri mai mare decât Lily – ci pentru că îl ducea pe nepotul său pe umeri.

Maude îi urma, ducând ce mai rămăsese din rufele lor într-un coș. Servitoarea îi aruncă o privire plină de acreală lui Edwin.

– Ooof! exclamă acesta în timp ce-l aruncă pe Indio pe divan și puse pachetul lângă el.

Luşca sări imediat pe băiat, lingându-i fața. Edwin se întoarse spre Lily, ținându-și mâna apăsată într-un fel dramatic pe spate.

– Cred că a mai pus vreo șase kilograme pe el de când l-am văzut ultima dată.

– Poate ar trebui să-l vizitezi mai des, spuse Lily, ridicându-se în picioare.

Traversă camera pentru a-și îmbrățișa fratele, apoi se dădu in spate pentru a-i examina chipul.

Edwin Stump era cu opt ani mai în vârstă decât ea, și nu arătau deloc la fel. Asta avea probabil legătură cu faptul că aveau tați diferiți. Mama lor fusese la apogeul carierei ei de actriță când începuse să capete proporții din cauză că era grea cu Edwin. El fusese rezultatul unei legături fericite cu fiul cel mic al unui conte. Opt ani mai târziu, ginul și neșansa făcuseră o victimă din Lizzy Stump. La acel moment frumusețea ei pierise din cauza băuturii și a dezamăgirilor, fiul de conte era demult dus, și ea nu mai primea roluri principale – nici măcar secundare – în piese. Astfel se face că Lily fusese concepută după o noapte de beție cu un hamal – un detaliu pe care mama ei considera nimerit să-l aducă în discuție în momente tensionate.

Edwin avea un chip lunguieț, slab, dominat de o pereche de sprâncene arcuite, negre, care funcționau pe post de indicatoare ale temperamentului său, pe chipul palid. Zâmbetul lui forma litera V, de la veselie, și conținea mai mult decât o doză de obrăznicie, absolut imposibil de ignorat. Ochii lui negri puteau ori dansa când era într-o dispoziție voioasă, ori să privească încruntați cu rea-voință – și se schimbau într-o clipită. Lily o auzise de mai multe ori pe Maude mormăind în barbă că Edwin era bastardul diavolului – pe jumătate muritor, pe jumătate fermecat. Dacă Lily ar fi crezut în astfel de bazaconii, ar fi recunoscut și ea că-l credea pe fratele său o creatură magică.

Până la urmă, el o salvase, și nu doar o dată, de neglijența mamei lor cherchelite.

– Vrei un ceai? întrebă Lily.

– N-ai nimic mai puternic?

Edwin se aruncă pe divan lângă Luşca şi Indio. Divanul se clătină amenințător și Lily îi aruncă o privire ingrijorată.

– Avem vin, spuse ea şovăind.

Edwin era neras, şi favoriţii lui contrastau puternic cu peruca precum neaua.

– Atunci, fii o fată bună şi toarnă-mi un pahar, spuse el, aruncându-i un zâmbet fermecător.

Lily se îndreptă spre poliţa de deasupra căminului, unde se afla sticla, ignorând ţâţâiturile pe care le scotea Maude.

– Mulţumesc, spuse Edwin când luă paharul din mâna ei. Luă o gură de vin şi se strâmbă. Dumnezeule mare, are un gust de...

Lily făcu ochii mari şi se uită întenţionat spre Indio.

– Baltă de noroi, termină Edwin cu tact.

– Hm, spuse Indio, interesat. Pot să gust şi eu?

Edwin îl bătu pe nas.

– Nu pentru cel puţin încă un an.

Lily îşi drese vocea. Edwin făcu ochi mari la Indio.

– Poate chiar doi.

– La naiba, spuse băiatul, făcând-o pe Lily să se înece de uimire.

– Indio!

Dar Edwin râse atât de tare că îşi vărsă vinul, spre încântarea lui Luş, care acum îl lîngea de pe divan.

– Gata, gata.

Slavă cerului că interveni Maude.

– Haide afară, Indio, şi tu, Luşca.

– Aaaah!

– Mi se pare că... spuse Edwin, privind cu o curiozitate prefăcută prin cameră. Ah!

Ridică pachetul pe care-l lăsase mai devreme lângă divan.

– Asta s-ar putea să fie pentru tine, tinere nepot.

Indio luă pachetul cu nerăbdare şi îl desfăcu, scoţând la iveală o bărcuţă de lemn, de jucărie, cu vele din pânză şi tot ce-i mai trebuia. Îşi ridică privirea, cu ochii de culori diferite sclipind.

– Mulţumesc, unchiule Edwin!

Fratele lui Lily flutură din mână, mărinimos.

– Nu-ți face griji, năzdrăvanule. Sunt sigur că o să vrei să o încerci în iazul acela pe care l-am văzut.

– Dar numai când e și Maude prin preajmă, spuse Lily repede.

– Sau Caliban? întrebă Indio.

Lily ezită un moment, dar bărbatul masiv fusese extrem de bând cu fiul ei în seara trecută.

– Sau Caliban, fu de acord.

– Ura! strigă Indio și fugi din teatru, urmărit de Luș, care lătra.

Maude îi aruncă lui Lily o privire care însemna că aveau de discutat mai târziu, și apoi îl urmă pe băiat.

Lily oftă și se așeză pe unul dintre scaunele de lemn de la masă.

– Nu ar fi trebuit să cheltuiești atât de mult pentru el.

Fratele ei dădu din umeri, nepăsător.

– Nu e ca și cum ar fi fost o răsplată regească.

Și totuși, erau bani care puteau fi cheltuiți mai bine pe mâncare sau pe haine. Lily alungă gândul din minte. Edwin nu fusese niciodată econom, iar băiatul avea nevoie de câte o bucurie de genul acesta, la fel de mult cum avea nevoie de haine și de mâncare. Edwin rânji la ea, de parcă ar fi știut încotro se îndreptau gândurile ei.

– Cine e Caliban? Vreun prieten imaginar?

– Nu, e chiar foarte real.

– Și chiar îl cheamă Caliban?

Sprâncenele fratelui său se ridicaseră în două arcuri de curiozitate.

– Ei bine, nu, din câte știm noi, nu. E grădinar aici. Indio s-a deprins să-l urmărească peste tot.

Dar Caliban era mult mai mult de-atât, își dădu Lily seama în timp ce-și ajusta pliurile fustelor. Își aminti de mâinile acelea masive, care țineau cu iscusință creionul în timp ce scria cu nerăbdare. De acele schițe ireal de frumoase din carnetul lui. Era de râs, chiar era, că-l considerase un idiot la început. Nu trecuse nici o zi de când aflase adevărul despre el, și Lily

nu se putea gândi la el altfel decât la un om inteligent. Extraordinar de inteligent.

Şi, dintr-un anume motiv, nu voia să discute despre grădinarul masiv şi blând cu fratele ei, care uneori era diabolic. Îşi ridică privirea spre el.

– Iei cina cu noi?

O privi rapid şi gânditor, dar acceptă schimbarea abruptă de subiect.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Edwin se ridică pentru a-şi mai turna vin. Am o întâlnire de la care nu pot lipsi în seara asta. Luă încă o gură de vin şi apoi se întoarse spre ea cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale sale. Am venit să văd cum merge piesa.

– Groaznic, oftă Lily şi se prăbuşi în scaun. Nu-mi dau seama cum scriam dialoguri mai demult – e un limbaj atât de sec, Edwin! Poate că ar trebui să-i dau foc şi să o iau de la început.

De obicei, în astfel de momente, fratele ei o tachina şi o făcea să uite de îndoieli, dar de data aceasta era suspect de tăcut. Lily se îndreptă de spate, uitându-se la el. Edwin făcea o grimasă privind spre paharul de vin.

– Apropo de asta...

– Ce e?

El dădu din umeri.

– Nu este mare lucru, zău, doar că am promis că voi avea piesa terminată până săptămâna viitoare. Am un cumpărător care vrea să o folosească pentru o punere în scenă la o petrecere privată.

– Cum?

Lui Lily i se tăie respiraţia. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva petrecerea pentru care era piesa nu era aceeaşi la care trebuia şi ea să joace, dar apoi gândul îi fu nimicit de o panică absolută. Cum să termine într-o săptămână? Edwin se strâmbă, gura sa flexibilă întinzându-se într-o formă comică.

– Am avut un pic de ghinion la cărţi în ultima vreme. Am nevoie de partea mea din profiturile piesei şi asta e o vânzare rapidă.

Aparent, cumpărătorul l-a angajat pe Mimsford să-i scrie piesa inițial, dar nătărăul acela bătrân a fugit de creditori și a plecat din Londra.

Cu câțiva ani în urmă făcuseră o învoială, când Lily începuse să scrie piese: Edwin avea să le preia și să le vândă în numele lui. Era bărbat, asta în primul rând, dar și un om de afaceri mai iscusit decât ea. El știa cum să se învârtă prin lumea bogată a societății aristocratice – un lucru pe care Lily nu-și dorise niciodată să-l facă – și avea deci o miriadă de asociați. Aranjamentul lor funcționase în trecut. Împreună cu Edwîn câștigase o sumă frumușică. Dar acum ajunsese la fundul sacului cu economii și începuse să se întrebe dacă nu ar trebui să-și vândă singură piesele. Bineînțeles că nu ar fi fost corect față de Edwin.

Lily scutură din cap, încercând să gândească.

– Cui datorezi bani, Edwin?

– Nu vorbi pe tonul acesta cu mine. Se ridică brusc și dădu peste cap vinul rămas în pahar. E insultător, spuse el și îi aruncă o privire timidă. Și îmi aduce aminte de draga noastră mamă.

Replica lui avu efectul de a o face pe Lily să simtă un fior de vinovăție de-a lungul șirei spinării.

– Dar...

Edwîn se repezi spre ea și îngenunche în fața scaunului ei, luându-i mâinile într-ale lui.

– Draga mea, nu trebuie să-ți faci griji, îți promit. Doar termină piesa, ce zici? Cât de repede poți.

Îi strânse mâinile și o sărută pe obraz.

– Știi că ești cea mai bună. Cu mult mai bună decât mârțoaga aia de Mimsford, și el a avut două spectacole de succes, unul după altul, la Royal.

– Dar, Edwin, spuse ea cu neajutorare, și dacă nu pot scrie atât de repede?

Văzu cum ochii lui se întunecară, înainte de a-i aținti în podea.

– Atunci trebuie să găsesc o altă sursă de numerar. Poate că tatăl lui Indio...

– Nu.

Fu rândul ei să-i strângă mâinile. De spaimă, inima începu să-i bată puternic în piept.

– Promite-mi că nu ai să-l abordezi, Edwin.

– Trebuie să recunoşti că e foarte bogat...

– Promite-mi.

– Prea bine.

Edwin se strâmbă, cu o urmă de nemulţumire.

– Dar trebuie să-mi plătesc creditorii cumva.

– Am să termin piesa, spuse ea, dându-i drumul la mâini.

Edwin îşi ridică ochii, privind-o printre gene. Erau nişte gene chiar foarte lungi, se gândi ea, absentă. Aproape că-l făceau să pară inocent. Aproape.

– Până săptămâna viitoare, spuse el cu o voce uşoară, dar fermă.

– Până săptămâna viitoare, încuviinţă ea.

– Splendid!

O sărută din nou, pe ambii obraji, apoi se ridică şi începu să danseze prin cameră, simţind cum îi revine buna dispoziţie.

– Mulţumesc, draga mea. Mi-ai luat o greutate de pe umeri. Acum chiar trebuie să plec. Mă întorc săptămâna viitoare după manuscris, bine?

Şi ieşi pe uşă înainte ca ea să apuce să spună ceva. Lily se holba prosteşte la uşă. Cum avea să termine piesa într-o săptămână?

– De ce ne ascundem într-un pavilion de muzicieni dărăpănat? întrebă Artemis Batten, ducesă de Wakefield.

Apollo îi aruncă un rânjet plin de afecţiune surorii sale gemene. Era ducesă de doar cinci luni şi deja vorbea cu solemnitate, de parcă s-ar fi născut cu acest titlu. Purta un fel de costum verde-închis, cu volănaşe albe de dantelă la mâneci, despre care până şi el îşi putea da seama că era groaznic de scump. Părul ei castaniu era legat cu atenţie la ceafă, şi ochii ei cenuşii, întunecaţi, erau calmi şi veseli – o îmbunătăţire fericită faţă de ultimii patru ani în care

îl vizitase la Bedlam. Atunci, ochii ei fuseseră plini de o disperare cruntă.

Își scoase carnetul și scrise: „Nu vreau să te vadă ceilalți grădinari sau Indio".

Ea se încruntă când citi, în timp ce Apollo inspecta coșul din nuiele pe care ea-l adusese: o cămașă nouă – Doamne ajută –, niște ciorapi, o căciulă și un pachețel învelit în pânză, plin cu mâncare minunată. După Bedlam, orice fel de mâncare era bună.

– Cine e Indio? îl întrebă Artemis – o întrebare rezonabilă – în timp ce el mușca dintr-un măr.

Ținu mărul între dinți – ignorând faptul că sora sa strâmba din nas – și scrise: „Un băiețel foarte iscoditor, care are un câine, o servitoare și o mamă curioasă".

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce el ronțăia din măr.

– Și locuiesc aici?

El dădu din cap.

– În parc?

Artemis aruncă o privire în jur, la zidurile arse și dărăpănate ale pavilionului muzicienilor. În fața pavilionului se afla un șir de coloane de marmură, care odată susținuseră un acoperiș ce acoperea o alee. Acoperișul se prăbușise în timpul incendiului, și doar coloanele surpate mai rămăseseră. Apollo avea planuri ce implicau coloanele. Trebuiau curățate puțin, aveau nevoie de câteva lovituri cu dalta ici și acolo, aplicate cu discernământ, și aveau să devină niște ruine foarte pitorești. Acum, însă, erau doar degete înnegrite, lugubre, care se întindeau spre cer.

Apollo ocupase una dintre camerele din spatele pavilionului unde, odată, muzicienii, dansatorii și actorii de pantomimă se pregăteau pentru spectacole. Acolo sprijinise o foaie de cort, mare și uleioasă, peste unul din colțuri pentru a se proteja de ploaie și vânt, și adusese o saltea de paie și două scaune. Erau condiții spartane, cu siguranță, dar nici gând de pureci sau ploșnițe, ceea ce însemna că era un rai comparat cu Bedlam.

Apollo luă înapoi carnetul și mâzgăli: „Trăiesc în clădirea teatrului. Ea e actriță – Robin Goodfellow. Harte a lăsat-o să stea acolo pe gratis".

– O cunoști pe Robin Goodfellow?

Pentru o secundă, Artemis renunță la demnitatea ducală și arătă la fel de uimită precum o fetiță care a primit o bomboană scumpă.

Apollo decise că trebuia să afle mai multe despre cariera domnișoarei Stump. Dădu din cap cu precauție. Artemis își recuperase aplombul.

– Din câte îmi amintesc, Robin Goodfellow e destul de tânără – nu are mai mult de treizeci de ani, cu siguranță.

El dădu din umeri, dezinteresat, dar din păcate, sora lui îl știa de mult, mult timp. Artemis se aplecă în față, în mod evident interesată.

– Trebuie să fie și inteligentă, nu-i așa, pentru a juca în toate rolurile acelea în travesti.

„În travesti?" Rolurile de genul acela erau riscante. Apollo se încruntă, dar sora lui trăncăni mai departe.

– Am văzut-o într-o piesă primăvara trecută, aici, la Harte's Folly, împreună cu verișoara Penelope. Cum se chema oare? Își ridică o sprânceană, gândindu-se, apoi scutură din cap. Presupun că nu contează. Ai vorbit cu ea.

Apollo aruncă o privire spre carnet.

– Știi ce vreau să spun.

El evită să dea un răspuns clar. „Situația mea nu-mi permite să întreprind vizite de curtoazie." Buzele lui Artemis se încrețiră.

– Nu fi prostuț. Nu te poți ascunde la infinit...

Apollo făcu ochii mari, privind-o cu scepticism.

– Ei bine, nu poți, insistă ea. Trebuie să găsești o cale prin care să-ți trăiești viața, Apollo. Dacă asta înseamnă să pleci din Londra, din Anglia chiar, atunci asta e. Asta – spuse ea și arătă spre cort și scaune și salteaua de paie – nu e viață. Chiar nu e.

Apollo luă carnetul și scrise cu furie: „Ce vrei să fac? Am nevoie de banii pe care i-am investit în parc".

– Împrumută de la Wakefield.

Apollo pufni, întorcându-şi privîrea. Ultimul lucru pe care voia sa-l facă era să se îndatoreze faţă de cumnatul său. Artemis ridică vocea la el, cu încăpăţânare.

– Ţi-ar împrumuta cu dragă inimă banii de care ai nevoie. Pleacă. Mergi pe continent sau în colonii. Oamenii regelui nu te vor urmări atât de departe, nu dacă îţi schimbi şi numele.

Se uită înapoi la ea şi scrise, mânios: „Vrei să renunţ la numele meu?"

– Dacă trebuie, da.

Sora lui era atât de curajoasă, atât de hotărâtă.

– Nu am vrut să-ţi spun mai devreme, dar cred că am fost urmărită.

Apollo se uită la ea, îngrijorat. „Aici, azi?"

– Nu, spuse ea şi clătină din cap. Dar în alte zile în care te-am vizitat. O dată sau de două ori am avut impresia că mă urmăreşte un bărbat.

Artemis făcu o grimasă.

– Dar nu acelaşi de două ori, aşa că e posibil să-mi fi imaginat întreaga chestiune.

Apollo se încruntă la ea.

– Nu te uita aşa la mine, spuse ea. Nu eram sigură – încă nu sunt sigură –, dar nu înţelegi? Dacă am fost urmărită, dacă cineva ţi-ar descoperi locul de ascunzătoare... Apollo, pur şi simplu nu poţi rămâne aici. Trebuie să părăseşti parcul. Să pleci din Anglia. Pentru propria ta siguranţă.

El clipi şi se holbă la carnet, la pagina mototolită din mâna lui. Scrise cu atenţie: „Nu pot. Nu sunt vinovat, Artemis".

– Ştiu, şopti ea. Ştiu. Dar nu ai cum să o dovedeşti, nu-i aşa?

Apollo rămase tăcut – ceea ce era un răspuns în sine, se gândi el. Ea îşi puse mâna pe braţul lui.

– Refuzul acesta încăpăţânat de a părăsi Anglia o să te vâre în mormânt, sau mai rău... Se aplecă în faţă. Te rog. Eşti generos şi inteligent şi... un om minunat. Nu ai meritat să ajungi

la Bedlam şi nu meriţi nici viaţa asta groaznică, trăită pe jumătate. Nu lăsa...

Apollo îşi întoarse umărul spre ea, dar asta nu o oprise nicicând pe sora sa, dacă aceasta era pornită.

– Apollo. Te rog nu lăsa obsesia sau... răzbunarea să te consume. Un nume e important, ştiu, dar nu e la fel de important ca tine. Nu mă lăsa să-mi pierd fratele.

La cuvintele ei, Apollo îşi ridică privirea – o, Dumnezeule, nu! –, iar ochii ei luceau. Asta chiar nu putea suporta. Se întinse spre ea şi îi luă mâna într-a lui, lăsându-se pătruns de sentimentul de siguranţă şi relaxare. Artemis trase aer în piept.

– Promite-mi că nu o să renunţi la viaţă.

El îşi ţinu buzele strâns, dar dădu din cap cu hotărâre. Ea zâmbi şovăitor.

– Şi, oricum, poate cu Robin Goodfellow în apropiere, o să găseşti şi altceva de făcut. E destul de drăguţă, nu?

„Drăguţă" nu era cuvântul potrivit. Copilăroasă, vicleană, seducătoare... Creierul lui se bloca pe ultimul cuvânt şi, pentru un moment, crezu că avea să se dea de gol. Ce noroc că şi exersase cum să-şi menţină chipul inexpresiv. Apollo îl afişă acum în faţa surorii lui, care îi răspunse începând să râdă şi aruncând un măr spre el. Apollo îl prinse cu dexteritate şi apoi scrise: „Ce mai face Excelenţa Sa, Măgarul?"

Ea se încruntă citind, aşa cum ştiuse că avea s-o facă.

– Chiar trebuie să încetezi să-i mai spui aşa. Până la urmă, te-a salvat de la Bedlam.

Apollo pufni şi scrise: „Şi apoi m-a legat cu lanţuri în pivniţa lui sinistră. Încă aş mai fi acolo dacă nu m-ai fi eliberat".

Artemis expiră zgomotos.

– Nu mai e sinistră – mai ales acum că o foloseşte în principal pentru a depozita vinul. Maximus e bine, mulţumesc de întrebare. Îţi transmite salutări.

Apollo ii aruncă o privire.

– Sigur că da!

Artemis încercă să pară convingătoare, dar el scutură din cap, privind-o. Fără puterea de convingere a lui Artemis – și considerația pe care i-o arăta Wakefield surorii sale – Apollo încă s-ar fi ofilit la Bedlam și acum. Cu siguranță Wakefield nu-l salvase pentru că ar fi crezut că Apollo era întreg la minte – sau nevinovat.

Artemis scoase un oftat.

– Nu e atât de îngrozitor cum îl crezi tu – și îl iubesc. De dragul meu, ar trebui să ai o dispoziție mai binevoitoare față de soțul meu.

Apollo se întrebă de câte ori auzise Wakefield reversul acestui discurs, dar se mulțumi să dea din cap. Chiar nu avea nici un rost să se certe cu ea pe acest subiect.

Privirea ei se îngustă pentru un moment, pentru că el renunțase mult prea ușor, apoi dădu din cap la rândul ei.

– Bun. Într-o bună zi mi-ar plăcea să fiți prieteni, sau... cel puțin politicoși unul cu celălalt, adăugă ea, repede, văzând că el ridicase din sprânceană, neîncrezător.

Apollo nu se obosi să-i răspundă. În schimb, răscoli bocceaua cu mâncare în continuare. Înăuntru era o franzelă mare pe care o scoase și o așeză pe o bucată de lemn pentru a o tăia.

– Mai am un alt motiv pentru care trebuie să vorbesc cu tine, spuse sora lui, cu voce șovăitoare.

Apollo își ridică privirea. Ea se juca distrată cu un măr.

– Maximus a auzit de la cineva – bănuiesc că de la Craven care, pentru un valet, cu siguranță pare să știe totul despre toată lumea. E doar un zvon, desigur, dar oricum, m-am gândit că trebuie să-ți spun.

Apollo abandonă pâinea și îi puse un deget sub bărbie, obligând-o să se uite la el. Își înclină capul, întrebător.

– E vorba de conte, spuse ea, întâlnindu-i privirea.

Pentru un moment nu pricepu. Ce conte? Apoi, firește, își amintî: bătrânul încruntat, cu o peruca neagră cu bucle lungi, care venise să-l vadă o dată – doar o dată – pentru a-l informa că avea să fie trimis la școală, căci era moștenitorul lui. Bătrânul putea

a oțet și a lavandă, și avea ochii lui Apollo. Care îl disprețuise de când îl văzuse prima dată.

Se uită în ochii surorii lui – care, din fericire, erau de un cenușiu întunecat, precum ai mamei lor – și aşteptă. Ea îi luă ambele mâini în ale sale, încercând să-l întărească, apoi spuse:

– E pe moarte.

Capitolul 5

Regele văzu creatura căreia îi dăduse naştere soția lui și își trase sabia din teacă, pentru a omorî monstrul, dar preotul îi opri mâna. „Se spune că, odată, oamenii de pe insula aceasta au venerat un zeu care apărea sub forma unui taur mare, negru. E mai bine, regele meu, să lăsăm această creatură să trăiască, decât să riscăm să insultăm o putere ancestrală..."

Minotaurul

Căpitanul James Trevillion privi micul ceas de alamă de pe masa la care stătea aşezat. Patru și cincisprezece. Era timpul să se întoarcă la datorie. Cu atenție, puse un semn de carte îndoit, brodat cu cruciulițe, între paginile cărții pe care o parcurgea: *Istoria lungii captivități și a aventurilor lui Thomas Pellow.* Ridică două pistoale și le puse în siguranță în tocurile de pe banduliera lată de piele care îi era trecută de-a lungul pieptului. Apoi se întinse după baston. Afurisitul de baston.

Era simplu, făurit din lemn de esență tare, cu un capăt lat. Trevillion se sprijini cu aproape toată greutatea pe baston, proptindu-și piciorul drept, schilodit, în timp ce se ridică brusc în picioare. Se opri un moment, pentru a-și ajusta poziția, ignorând durerea care-i străpunse piciorul. Durerea trecea prin os, ceea

ce era logic, având în vedere că piciorul îi era betegit din cauza unui os rupt de două ori, a doua oară într-un mod catastrofal.

A doua ruptură îl costase cariera militară în cadrul Regimentului de dragoni. Ducele de Wakefield îi oferise în schimb o altă slujbă – deşi Trevillion nu era complet convins că ar fi trebuit să-i fie recunoscător pentru acea ofertă.

Privi afară pe fereastră, în timp ce aştepta ca durerea din picior să se potolească. Putea vedea câțiva grădinari care trudeau să desfacă o ladă în grădina din spate. În timp ce-i privea, capacul fusese ridicat, descoperind înăuntru rânduri din ceea ce păreau a fi bețe împachetate în paie.

Trevillion îşi arcui sprâncenele. Se răsuci cu delicatețe şi şchiopătă afară din cameră, pe un coridor din conacul Wakefield – reşedința ducelui la Londra. Camera lui se afla în spatele casei, la capătul unuia dintre coridoare. Nu era o cameră pentru un servitor, dar nici pentru un oaspete. Buzele lui Trevillion se strâmbară într-o grimasă de nemulțumire. Căci el era undeva la mijloc.

Îi luă cinci minute chinuitoare să coboare scările ce duceau la etajul de jos. Nu conta foarte mult că ducele fusese generos în ceea ce privea condițiile de acomodare. Servitorii ocupau etajul cinci al conacului Wakefield.

Auzi râsete feminine acum că se apropia anevoie de Salonul Ahile. Fără zgomot, împinse uşile mari, vopsite în roz. Înăuntru, trei doamne stăteau aproape una de cealaltă, cu ce mai rămăsese din ceaiul servit, pe măsuța joasă din fața lor.

În timp ce începu să şchiopăteze spre ele, cea mai tânără, o fată cu păr castaniu, drăguță, durdulie, se întoarse spre el cu o secundă înaintea celorlalte două doamne.

Căpitanul se minună cum de Lady Phoebe Batten era întotdeauna prima care devenea conştientă de prezența lui. Era, până la urmă, oarbă.

– Străjerul meu a venit după mine, spuse ea încet.

– Phoebe, şopti a mustrare Lady Hero Reading.

Era mijlocia în familia Wakefield – sora mai mică a ducelui, şi sora mai mare a lui Lady Phoebe –, dar cele două femei nu semănau deloc. Lady Hero era mai înaltă decât sora ei, cu o siluetă mlădioasă şi un păr de culoarea focului. Fără îndoială că nu ştia că el îi auzise şoapta, dar vai, nu era aşa. Nu că ar fi contat. Era perfect conştient de ce credea protejata lui despre el şi despre sarcinile lui.

– Nu vrei să iei un loc? îl întrebă cu blândeţe cea de-a treia participantă la mica petrecere.

Excelenţa Sa, ducesa de Wakefield, Artemis Batten, era o femeia care nu arăta cu nimic deosebit – mai puţîn ochii superbi, de un cenuşiu-închis – dar se comporta cu o autoritate demnă de o ducesă. Dacă cineva nu i-ar fi cunoscut povestea, nu ar fi ghicît niciodată că se aflase la dispoziţia unei verişoare îndepărtate ca însoţitoare săracă, înainte să devină soţia ducelui. O femeie formidabîlă, într-adevăr.

– Mulţumesc, milady.

Trevillion încuviinţă şi alese un scaun situat la o distanţă discretă de cele trei femei. Oricât de mult i-ar fi displăcut ei, era de datoria lui să o protejeze şi să o supravegheze pe Lady Phoebe. Evident că prezenţa lui nu era necesară când ea se afla în compania surorii şi a cumnatei – sau, de altfel, oriunde în conacul Wakefield – dar dacă ar fi dorit să iasă după ce lua ceaiul, el trebuia să o însoţească. Fie că ei îi convenea sau nu. Lady Hero se ridică.

– Ar trebui să mă întorc la Sebastian imediat. Fără îndoială că s-a trezit din somnul de după-amiază.

– Atât de curând? sări Lady Phoebe şi se bosumflă, apoi se înveseli brusc. Atunci, săptămâna viitoare servim ceaiul la tine, preferabil în camera copiilor.

Lady Hero chicoti cu blândeţe.

– Mă tem că a servi ceaiul în compania unui sugar şi a unui copil mic aflat în ham ar fi o chestiune cam complicată.

– Complicată sau nu, eu şi Phoebe abia aşteptăm să ne vedem nepoţii, spuse ducesa.

– Atunci, vă rog, veniți. Lady Hero zâmbi politicos. Dar să nu spuneți că nu v-am avertizat, când veți pleca de la mine cu mazăre zdrobită în păr.

– Un preț mic pentru a petrece timp cu scumpul de William și bebe Sebastian, murmură Excelența Sa. Haide, te conduc până la ușă. Plec și eu imediat.

– Da? spuse Lady Phoebe și sprâncenele i se uniră de uimire. Dar ai plecat și azi-dimineață într-un mod foarte misterios. Acum unde mai mergi?

Fu aproape imperceptibilă, dar Trevillion o observă – o ușoară ezitare în privirea ducesei, corectată cu rapiditate înainte să răspundă.

– Îi fac o vizită doamnei Makepeace la orfelinat. Nu stau mult – mă întorc până la cină, fără îndoială, dacă Maximus iese din biroul lui și se întreabă unde a plecat soția lui.

– Petrece mult prea mult timp închis în birou. Cu siguranță că Parlamentul nu se va destrăma dacă își ia liber o zi.

Lady Hero se aplecă și o sărută pe sora ei pe obraz.

– Pe săptămâna viitoare, atunci? Sau ne vedem la serata de la familia Ombridge?

Lady Phoebe oftă cu un dramatism exagerat.

– Maximus spune că nu pot merge. E prea aglomerat, se pare.

Lady Hero o săgetă cu privirea pe ducesă, care stătea în spatele lui Lady Phoebe. Aceasta strânse din buze, în timp ce dădu din umeri.

– Sunt sigură că va fi extrem de plictisitor, spuse cu veselie Lady Hero. Îmbulzeală mare. Nu ți-ar fi plăcut oricum.

Trevillion simți cum buzele sale se arcuiau într-o grimasă, în timp ce se uită în altă direcție, iritat. Lady Hero încerca să atenueze lovitura, știa asta, dar nu o făcea cum trebuie. Nu era garda lui Lady Phoebe de prea mult timp – doar de dinainte de Crăciun – dar în scurtul răstimp își dăduse seama că fata iubea evenimentele sociale. Musicalurile, balurile, ceaiurile de după-amiază, orice se petrecea în compania altor oameni. Se lumina la față când era la astfel de întruniri. Dar fratele ei mai

mare, Maximus Batten, ducele de Wakefield, decretase că astfel de ieşiri erau prea periculoase pentru Lady Phoebe. Astfel că, în afara familiei, participa la foarte puține evenimente sociale – şi chiar şi acelea erau alese cu atenție.

Trevillion se foi, zgâriind podeaua cu bastonul. Lady Phoebe îşi răsuci capul, uitându-se înspre el. Căpitanul îşi drese vocea.

– Milady, cred că butaşii de trandafir pe care i-ați comandat au sosit. I-am observat pe grădinari despachetându-i. Nu cred că au nevoie de ajutorul Domniei Voastre, dar dacă aveți vreo sugestie legată de locul unde ar trebui plantați...

– De ce nu ai spus mai devreme?

Lady Phoebe se ridicase deja, degetele ei pipăind şi urmărind spătarele scaunelor în timp ce mergea. Se opri la uşă şi se întoarse puțin, fără a se uita în direcția lui.

– Ei bine, haide, căpitane Trevillion.

– Milady.

Se ridică cât de repede fu în stare şi şchiopătă spre ea.

– La revedere, scumpo.

Lady Hero o atinse pe sora ei pe umăr, trecând pe lângă ea, spre uşă.

– Încearcă să nu fii atât de nerăbdătoare.

Lady Phoebe se mărgini să-şi dea ochii peste cap. Ducesa îşi lăsă bărbia în jos, parcă ascunzând un zâmbet.

– Să te bucuri de trandafiri.

Apoi amândouă plecară şi căpitanul rămase singur cu protejata sa. Ea îşi înclină capul, ascultând, pe măsură ce el se apropie.

– Sunt în grădina din spate? Cum arătau?

– I-am văzut de la fereastră, milady, spuse el, apropiindu-se. Nu pot să-mi dau cu părerea despre starea lor.

– Hm.

Phoebe se răsuci şi începu să meargă spre scări, urmărind cu degetele peretele.

Căpitanul simți un fior de teamă când ea se apropie de scări – erau late şi curbate, şi făcute din marmură extrem de bine şlefuită. Dar învățase, de la început, când primise slujba, după câteva

ciorovăieli mărunte, că Lady Phoebe nu dorea să fie ajutată să le coboare. Într-adevăr, în ciuda temerilor lui, ea nici măcar nu ezita coborându-le, în prezența lui.

Cu toate acestea, o privi cu atenție începând să le coboare, gata să o prindă de braț dacă s-ar fi clătinat.

– Îmi sufli în ceafă, spuse ea, fără să se întoarcă.

– Asta e datoria mea.

– E discutabil.

– De fapt, nu e, spuse el, sec.

– Hm.

Ajunseră la parter și ea se întoarse spre camerele din fundul casei. Căpitanul făcu o grimasă când coborî ultima treaptă, lăsându-se prea tare pe piciorul rănit.

Ea nu se întoarse, dar căpitanul observă că își încetini pasul pentru a-l aștepta. Șchiopătă cu indârjire după ea.

Afară, o terasă largă, pavată, se întindea de-al lungul casei. În spate se afla o grădină elegantă, iar în mare parte, răzoarele de flori erau in așteptare în această perioadă a anului. Erau și doi grădinari și tânărul băiat care îi ajuta. Toți trei luară poziție de drepți când apăru Lady Phoebe.

– Milady, spuse cel mai bătrân dintre ei, un bărbat cu trup noduros, pentru a-i sugera în ce parte erau.

– Givens, se întoarse spre el Lady Phoebe. Nu-mi spune că plantați fără mine.

– Nu, milady, interveni celălalt grădinar, care, la cât de mult semănau, ar fi putut să fie geamănul mai tânăr cu douăzeci de ani al lui Givens.

De fapt, Trevillion bănuia că erau înrudiți. Își notă în minte să afle în ce fel.

– Doar ne uitam la butași, spuse Givens.

– Și cum sunt?

Lady Phoebe se îndreptă spre ei. Butașii fuseseră întinși pe iarbă, între răzoare. Trevillion înjură în barbă și lungi pasul, bastonul lui troncănind pe pietrele de pavaj. O ajunse din

urmă chiar când se apropia de scările periculoase ce duceau spre grădină.

– Dacă nu vă supărați, milady.

O luă de braț fără să aștepte răspunsul.

– Și dacă mă supăr? murmură ea.

Nu avea rost să-i răspundă la întrebare, așa că se mărgini să spună:

– Iarba începe aici.

Phoebe încuviință, ținându-și capul ridicat în timp ce el o ghida spre grădinarî.

– Ce păcat că Artemis nu a putut să stea să mă ajute.

–Da, milady.

Căpitanul îi aruncă o privire, încruntându-se.

– Ce straniu că nu știți unde a fost azi-dimineață.

Ea se încruntă.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Nu? întrebă el șoptit. Am observat că ducesa pleacă destul de des in scopuri misterioase.

– Nu știu ce insinuezi, căpitane Trevillion, dar nu cred că-mi place.

El oftă fără zgomot în timp ce se apropiau de grădinari, iar Phoebe își întoarse atenția spre ei și spre butași.

Căpitanul o privi, sprijinîndu-se în baston cât de mult putea, și se întrebă dacă Phoebe chiar nu știa nimic. Era apropîată de cumnata ei – foarte apropiată. Trebuia să știe că ducesa avea un frate geamăn, Apollo Greaves, Lord Kilbourne, care evadase recent de la Bedlam – și era căutat încă de oamenii regelui.

Dar știa oare și de ce fusese Lord Kilbourne trimis la Bedlam? Știa de cele trei crime sângeroase care fuseseră mușamalizate când aristocratul fusese închis? Poate că nu auzise de ele – era o doamnă protejată, până la urmă. Sau poate că știuse și preferase să uite acel scandal care durase patru ani.

Lui Trevillîon îi era imposibil să uite. Cu patru ani în urmă îl arestase pe Lord Kilbourne. Și Kilbourne fusese ud până la piele de sângele prietenilor lui.

*

Nu avea să poată revendica niciodată titlul dacă era căutat pentru o crimă pe care nu o comisese.

În ziua următoare, Apollo ciopârțea cu furie cu cosorul un copac micuț, simțindu-se mulțumit de mușchii care ardeau, întinzându-se în timpul efortului. De ce ar fi contat? Titlul acela nu fusese niciodată important pentru el. De fapt, însemnase că fusese separat de sora lui – de familie – pe când era școlar. Apollo pufni. Contelui nu-i păsase dacă familia fiului său avea mâncare sau haine potrivite, dar – la naiba! – moștenitorul fiului său – și prin urmare al lui – avea să primească o educație costisitoare.

Se opri să-și șteargă broboanele de sudoare de pe frunte. Nu găsea nici un motiv logic pentru care să-i pese de titlu. Doar că... Doar că era încă un lucru care îi fusese furat din cauza acelor crime.

Gemu și ridică brațul pentru a ataca din nou copacul, când o auzi – o voce răgușită, mormăind. Își înălță capul, privind în jur. Se afla pe malul îndepărtat al iazului, într-o zonă izolată a parcului. Ceilalți grădinari primiseră sarcina de a îndepărta copacii uscați de lângă pavilionul muzicienilor. El se așteptase să fie găsit de Indio și Luşca, dar până acum nu se întâmplase nimic. Și vocea nu suna defel ca a lui Indio.

Curios, vârî cosorul într-o curea lată de la brâu și se furișă pe lângă copacul pe care îl asaltase. Împreună cu ceilalți grădinari, avansase cu zona de parc dintre iaz și teatru, dar aici, pe malul îndepărtat al iazului, totul era încă un haos sălbatic. Pâlcuri de copaci arși ici și colo și rămășițele gardurilor se întindeau de-a lungul întregii porțiuni. Vocea suna din ce în ce mai zgomotoasă pe măsură ce se apropia de ea, și părea să vină din spatele unuia dintre puținele garduri care încă mai creșteau.

Cu prudență, se aventură mai aproape, aruncând o privire după rămășițele unui copac mare.

– ... Sau te poți considera un ticălos, milord.

Domnișoara Stump mormăia de una singură pe o voce teatral de joasă. Făcea pași mari prin fața unui copac căzut pe care

fusese aşezată o placă de lemn. Deasupra erau hârtie, o călimară de cerneală şi o peniţă – în mod evident era vorba de un birou improvizat.

– La naiba, mormăi ea in barbă pe vocea obişnuită. *Ticălos.* Ticălos. Ticălos. Este un cuvânt *extrem* de nepotrivit. Ah, da, desigur!

Se aplecă deasupra foii şi mâzgăli ceva cu furie timp de câteva minute, apoi se ridică. Deodată, postura ei se schimbă. Umerii îi erau drepţi, stătea cu picioarele mai depărtate, cu mâinile făcute pumni pe şolduri şi Lily Stump deveni un bărbat cu umeri largi.

– Dacă eşti un gentilom adevărat, vei plăti fisele, Pierde-Vară!

– Chiar aşa voi face, milord? Vocea îi era încă joasă, dar avea un soi de farmec acum, şi îşi ţinea capul înclinat într-o parte, într-un mod cochet. Crezi că un gentilom trebuie judecat după „piesele" sale ?

Apollo îşi dădu seama dintr-odată că, deşi juca rolul unui bărbat, o făcea ca o femeie. Nu era de mirare că era cunoscută pentru modul de a juca. Nu purta nici un ornament specific lumii teatrului – peruci, sau costume, sau vopsea pe faţă –, şi cu toate acestea, în timp ce păşea ţanţoş pe lângă buşteanul ei ce ţinea loc de birou, Apollo ştiu imediat ce personaj interpreta.

Trebuie că scosese vreun sunet, căci domnişoara Stump se răsuci, holbându-se în direcţia lui cu ochii ei mari şi verzi.

– Cine e acolo?

La naiba! Nu voise să o sperie. Apollo ieşi de după copac.

– O! Ea privi în jur, cu sprâncenele arcuite. Stau în locul tău? Pot să merg în altă parte. Nu am vrut să te deranjez de la muncă...

Apollo începu să clatine din cap când auzi a doua propoziţie. Ea păru să observe într-un final, şi protestele ei se potoliră, după care tăcu de tot. Pentru un moment, stătură pur şi simplu, holbându-se unul la celălalt, singuri în parcul în ruină. O briză scutură crengile subţiri ale tufişurilor şi flutură o şuviţă din părul ei închis la culoare, care îi mângâie gura, apoî rămase prinsă între

buzele ei voluptuoase. Lily o împinse înapoi după ureche, cu privirea încă înlănțuită de a lui.

Nu voia ca ea să plece, își dădu seama dintr-odată. Vorbea cu Artemis, cu Makepeace, și atât. Nu mai avea pe nimeni altcineva – în afară de ea, acum. Îi descoperise secretul, știa că nu era doar o brută mută, lipsită de creier și suflet. Și mai mult – răscolise ceva adânc în el, ceva ce el crezuse că bătăile din Bedlam omorâseră de mult.

Cu atenție, făcu un pas în spate, sperând ca ea să își dea seama că îi ceda zona.

– Oprește-te!

Amândoi înlemniră la sunetul vocii ei. Domnișoara Stump își drese vocea și adăugă mai încet:

– Vreau să zic... Ăăă, dacă vrei să rămâi să-ți continui munca, pe mine... nu mă deranjează.

El încuviință scurt și se răsuci.

– Așteaptă!

Îi auzi chemarea, dar nu avea rost să încerce să-i explice când era mai simplu să facă pur și simplu gesturile. Fugi înapoi la copacul pe care încercase să-l doboare mai devreme și își ridică lopata și sacul înainte de a se întoarce. Domnișoara Stump era aplecată peste hârtii din nou, dar el se asigură că face destul de mult zgomot cât să nu o sperie.

– O, spuse ea, îndreptându-se de spate. Te-ai întors.

Detectase un soi de ușurare în vocea ei? Făcu o grimasă, gândindu-se la situația lui. Ea era o actriță lăudată, în vervă, inteligentă și frumoasă. Chiar și când putuse să vorbească, majoritatea femeilor cu care se întreținuse fuseseră plătite. Nu era un bărbat atrăgător. Ba chiar din contră. Cu toate acestea, ea părea fericită că se întorsese, și acest simplu fapt îi făcu inima să tresară de bucurie.

Își lăsă jos sacul și luă lopata, înfigând-o la baza unuia dintre tufișurile moarte, lovind în rădăcinile masive. Lama pătrunse numai pe jumătate în sol, așa că sări cu ambele picioare deasupra, împingând-o complet în pământ. Simți cum lama taie prin

rădăcini, şi mormăi cu satisfacţie. Petrecuse jumătate din noaptea trecută ascuţind lama ca să poată face asta. Cu grijă, începu să rotească de mâner – o mişcare bruscă ar fi fost de-ajuns să-l rupă, sau mai rău, să rupă lama de fier. Stricase deja două lopeţi primăvara aceasta.

– Te deranjează dacă lucrez în continuare? o auzi pe domnişoara Stump întrebând. Trebuie să termin de scris piesa curând... foarte curând.

Se uită plin de curiozitate la ea, întrebându-se ce însemna linia încreţită dintre sprâncenele ei, în timp ce ea se uita ţintă la manuscris. Makepeace spusese că nu putea să obţină nici un rol. Poate că asta era singura modalitate prin care făcea rost de bani.

Apollo clătină din cap, drept răspuns.

– Sunt abia la actul trei, spuse ea, privind în gol. Eroina mea a risipit toţi banii fratelui ei, pentru că... ei bine, pentru că e îmbrăcată ca şi fratele ei.

Se uită în sus la el tocmai când Apollo îşi ridică sprâncenele spre ea.

– E o comedie numită *Un Pierde-Vară îndreptat*. Dădu din umeri. O comedie complicată, pentru că în momentul de faţă nimeni nu ştie cine e cine. Sunt doi gemeni – frate şi soră – pe care-i cheamă Pierde-Vară, şi fratele a convins-o pe soră – numele ei este Cecily – să se dea drept el, pentru ca el să o poată seduce pe servitoarea lui Lady Pamela, iar el e logodit cu ea – cu Lady Pamela, nu cu servitoarea.

Trase aer în piept şi Apollo zâmbi încet, pentru că, în mod ciudat, înţelesese întreaga explicaţie. Domnişoara Stump zâmbi la rândul ei.

– E prostesc, ştiu, dar asta e comedia, până la urmă – multe întâmplări prosteşti care se desfăşoară una după alta.

Se uită în jos la piesa ei, trecând cu degetul peste pagină.

– Aşadar, Cecily, îmbrăcată ca şi Adam – el e fratele – a pierdut într-un mod jalnic o mână la cărţi în favoarea lui Lord Pimberly. O! Şi el e tatăl lui Fanny – servitoarea – şi peţitorul batjocorit

al lui Lady Pamela. Deşi, desigur, nimeni nu ştie că Pimberly este tatăl lui Fanny, altfel ea nu ar fi servitoarea unei doamne, nu-i aşa?

Apollo se lăsă pe lopată şi ridică din sprânceană.

– Răpită la naştere, bineînţeles, răspunse ea. Dar, din fericire, are un semn de naştere foarte distinct. Chiar aici, spuse ea şi bătu cu degetul deasupra sânului drept.

Apollo sfidă impulsul oricărui bărbat de a se uita în direcţia impusă de degetul ei. Avea un sân minunat, care se bomba uşor deasupra decolteului pătrăţos al rochiei, şi era acoperit cu modestie de o eşarfă subţire.

– Ei bine...

Vocea ei răguşită îl făcu să-şi ridice privirea. Obrajii ei se împurpuraseră, dar se prea poate că era vina vântuluî.

– Oricum, scriu o scenă cu Cecily şi Lord Pimberly în care Pimberly îşi cere banii, iar Cecily nu-i are. Şi bineînţeles că el începe să-şi dea seama că, în acelaşi timp, e şi atras de ea.

Îşi drese vocea. Apollo încuviinţă, mişcând puţin lopata ca să pară că încă lucra. De fapt, începu să se teamă că lama se înţepenise în rădăcini. Domnişoara Stump aruncă o privire manuscrisului şi reintră în rol – despre care, acum, Apollo ştia că era Cecily, sora care se dădea drept fratele ei.

– Crezi că un gentilom trebuie judecat după „piesele" sale, milord?

Se răsuci şi îşi puse pumnii în şold din nou, în poziţia cu picioarele depărtate.

– Îmi cer scuze, dar am spus „fise".

Se întoarse, lăsând mâinile jos.

– Şi cu toate acestea, tot despre „piesele" tale bărbăteşti discutăm.

Se uită din colţul ochiului spre Apollo.

– Nu?

El zâmbi strâmb şi apoi clătină din cap, cu ezitare.

– La naiba! exclamă ea în barbă, aplecându-se peste foaie.

Tăie ceva şi apoi înlemni, gândindu-se. Apollo nici nu se mai prefăcea că lucrează. Ea oftă şi apoi se cocârjă deasupra manuscrisului, mâzgălind cu furie inainte să se îndrepte de spate, cu o sclipire triumfătoare în privire. Îşi răsuci capul, intrând în rolul lui Cecily.

– Într-adevăr, şi ai recunoaşte o fisă dacă ai vedea una?

Acum era un Pimberly uimit.

– Bineînţeles.

– Da, milord? Îşi întoarse capul şi se uită peste umăr printre genele coborâte, spre un Pimberly imaginar, flirtând.

– Şi cum aţi şti, pot să vă întreb?

– Cum?

– Cum poate un gentilom cu percepţia dumneavoastră neîntrecută să facă diferenţa între o fisă şi o piesă?

Şi apoi flutură din gene.

Alăturarea dintre cuvintele ei destrăbălate şi expresia inocentă era atât de absurdă, atât de încântătoare, că Apollo nu se putu abţine – îşi lăsă capul pe spate şi râse.

Lily se împletici când auzi sunetul, uitând complet de Cecily şi de Pimberly cel pompos, uitând de piesă şi de orice altceva, la drept vorbind, şi se holbă pur şi simplu la el.

Caliban râdea. Era un sunet jos şi bogat, masculin, capul lui miţos era dat pe spate, ochii închişi de veselie şi încreţiţi la colţuri, dinţii drepţi şi albi la vedere. Purta o cămaşă albă pe sub o jiletcă maronie căreia îi lipseau doi nasturi. Mânecile îi erau trase până sub coate, dezvăluind privirii braţele bronzate şi puternice, acoperite cu păr închis la culoare. Pantalonii erau gri-închis, şi peste pantofii uzaţi purta ghetre lucioase. În jurul gâtului avea legată o eşarfă roşie, şi în jurul taliei avea o curea lată de piele, în care era vârât un cosor. Lily văzuse mulţi muncitori la viaţa ei, dar nu se uitase cu adevărat la nici unul. Acum îl privi în întregime pe Caliban şi se gândi cât de ingrozitor, de oribil de atrăgător era: avea un corp puternic, dar era în stare

să-i critice piesa, şi avea şi simţul umorului. Era mult mai mult decât un simplu muncitor.

Dar gândul îi fu urmat imediat de un altul: dacă putea râde, de ce nu putea vorbi? Se simţi năucită, urmărind puternicele corzi vocale ale gâtului său încordându-se în timp ce râdea. Nu avea nici o logică, cu siguranţă că-şi folosea vocea pentru a râde, nu-i aşa?

El deschise ochii şi râsul i se stinse când privirea i se împleti cu a ei, iar Lily îşi dădu seama că, în fascinaţia ei, se apropiase de el. Aproape că-l atingea, căldura emanată de el şi masculinitatea lui fiind ca un magnet. Apollo îşi lăsă capul în jos, urmărind-o cu o urmă de amuzament pe chip. Lily nu se putu abţine – se apropie şi îi atinse chipul, degetele ei alunecând în jos pe obrazul lui uscăţiv, simţind zgârieturile unei bărbi invizibile. Era atât de cald, atât de viu. Se ridică pe vârfuri şi mâna îi alunecă pe ceafa lui, sub părul lui pământiu, răvăşit, pentru a-i trage chipul îmbietor spre ea. Voia doar să vadă, să capturreze o parte din acea vitalitate, şi să afle dacă şi gustul era la fel de aprig precum înfăţişarea.

Era atât de absorbită, că atunci când auzi o voce bărbătească venind din spatele ei, aproape că-i sări inima din loc.

– Am venit să te aduc înapoi.

Lily sări, răsucindu-se pentru a vedea cine invadase edenul lor, dar nu fu la fel de rapidă ca şi Caliban.

O împinse deoparte – cu asprime – şi se aruncă asupra străinului. Îşi vârâse capul în piept, iar umerii masivi îi erau încordaţi precum ai unui taur. Îl prinse pe celălalt bărbat de mijloc, dar mişcarea îi trimise pe amândoi la pământ, cu străinul sub el. Caliban mârâi, trântindu-şi pumnul spre străin. Dar acesta fu rapid, şi-şi trase capul într-o parte, evitând ce ar fi putut fi o lovitură letală.

Străinul era în floarea vârstei, îmbrăcat complet în negru, şi îşi purta părul brunet adus la spate într-o coadă împletită. Un tricorn îi zburase de pe cap şi Lily văzu şi un baston căzut lângă el.

– Opriți-vă! strigă ea, dar nici unul din bărbați nu o ascultă. Opriți-vă!

Străinul își încolăcise un picior peste Caliban, chinuindu-se să-l țină în loc, dar bărbatul mut era cu câteva zeci de kilograme mai greu decât el. Între timp, Caliban îi plasă pumni în coaste de repetate ori, fiecare lovitură fiind urmată de un geamăt de durere din partea adversarului.

Licărul metalului apăru între ei, și Caliban se dădu în spate, încercând să apuce ceva. O, Dumnezeule mare, celălalt bărbat avea un pistol! Ambii stăteau cu mâna pe el. Se încordau într-o îmbrățișare stranie, fiecare încercând să întoarcă țeava spre chipul celuilalt. Pumnul străinului se ivi din îmbrățișare și îl lovi pe Caliban drept în falcă. Capul lui se înclină într-o parte din cauza loviturii, dar nu dădu drumul groaznicei arme. Lily ezita, se temea să se apropie, dar nu putea să plece. Voia să ajute, dar nu știa cum. Dacă ar fi încercat să-l lovească pe celălalt bărbat doar l-ar fi încurcat pe Caliban – și orice neatenție se putea dovedi fatală.

Urmă o strălucire și un sunet oribil. Lily urlă, aproape ghemuindu-se din cauza sunetului, cu mâinile peste urechi.

Se îndreptă spre ei, temându-se că avea să vadă sânge – îi era groază să vadă chipul energic al lui Caliban vlăguit de moarte – dar bărbații încă se luptau. Cumva, glonțul îi ratase pe amândoi.

– Mamă?

Vocea lui Indio era pițigăiată și speriată, și stătea cu privirea țintă pe bărbații care se luptau la pământ. Lily crezu pentru o clipă că inima avea să-i sară din piept. Fugi spre fiul ei, prinzându-l în brațe, deși nu-l mai luase așa de ani întregi. Se răsuci, ținându-l strâns la piept, la timp pentru a vedea că străinul scoase un al doilea pistol. Caliban îl prinse de încheietură și își ridică privirea, ca și cum ar fi căutat-o pe ea.

Ochii li se întâlniră, și Lily nu știu ce vedea el în ai ei, dar chipul lui era încruntat, și expresia lui era războinică și întunecată.

„Un om ca acesta ar putea omorî", veni un gând dintr-o parte încă întreagă a creierului ei. „Ar trebui să mă tem de un om ca acesta."

Apoi el își ridică bărbia și mesajul fu clar: voia ca ea și Indio să plece. O femeie mai curajoasă ar fi rămas, poate, s-ar fi certat sau l-ar fi ajutat cumva, dar era clar că ea nu era genul acela de femeie.

Se răsuci și fugi, împleticindu-se, plângând, strângându-l la piept pe Indio. Și în timp ce fugea, auzi al doilea foc de armă.

Capitolul 6

Așadar, regele luă bebelușul și îl închise într-un labirint de nepătruns, situat în centrul insulei. Acolo, monstrul trăia și creștea, fără a fi văzut de vreun om. Dar, în anumite nopți, se auzeau mugete jalnice, precum cele făcute de un taur, și în acele nopți oamenii de pe insulă se cutremurau și își baricadau ferestrele...

Minotaurul

Trevillion se uită în sus la chipul plin de sânge al lui Kilbourne și știu că avea să moară din cauza mândriei sale nemăsurate.

Primul glonț tras îl rată cu desăvârșire pe Kilbourne, iar al doilea îi atinse craniul dur, dar nu păru să-l încetinească deloc. Poate că nu putea fi oprit. Poate Kilbourne era o bestie fără minte, condusă de sete de sânge și incapabilă să simtă durere.

Fusese doar orgoliu, pur și încăpățânat, ca un schilod să vină după un bărbat în putere, mai ales unul atât de masiv și de puternic cum era Kilbourne. Din cauza mândriei își anunțase prezența în fața victimei sale, și nu îl imobilizase mai întâi. Și tot din cauza mândriei nu se gândise că nu mai era același om de dinainte de accident.

Trevillion continua să lupte, deşi nu mai putea folosi nici unul din pistoale, piciorul îi era străpuns de un junghi de durere, şi nu avea nici o şansă să-l doboare pe Kilbourne. Poate că era un ticălos orgolios, dar era un ticălos orgolios şi încăpăţânat, şi dacă aceasta avea să fie ultima oră din viaţa lui, atunci, fir-ar să fie, avea să moară luptând.

Antebraţul lui Kilbourne apăsa pe gâtul lui, lăsându-l fără aer în plămâni. În celălalt pumn al uriaşului se afla un cuţit hidos de încovoiat. Trevillion se aştepta să simtă lama ascuţită în orice moment adâncindu-se în căpăţâna lui.

Pete negre obturau vederea lui Trevîllion şi îşi dorî cu răutate să fi tras cu ambele pistoale *înainte* de a-l fi strigat pe Kilbourne. Ar fi avut măcar şansa să tragă atunci când bărbatul masiv ar fi venit spre el. Îşi făcuse griji în privinţa femeii, poate glonţul ar fi prins-o şi pe ea...

Piciorul încetă să-l mai doară. Asta era îngrijorător. Întunericul se răspândi, îngustându-i vederea. Apoi lumina se întoarse brusc, la fel şi aerul, şi durerea.

Se rostogoli, tuşind cu putere în timp ce plămânii lui primeau aer, şi piciorul i se contractă într-un mod chinuitor. Trevillion pipăia în jur, căutând orbeşte orice fel de armă. Pistoalele erau descărcate, dar dacă ar fi putut să ajungă la baston, poate că l-ar fi rupt în capul lui Kilbourne. Privi în sus.

Kilbourne stătea ghemuit în apropiere, ca un băştinaş mătăhălos, cu mâinile atârnându-i între genunchi, cu cuţitul încovoiat într-o mână. Partea stângă a chipului său era plină de sânge şi arăta ca un adevărat sălbatic. Mai puţin ochii. Privea pur şi simplu strădaniile lui Trevillion – cu prudenţă, desigur, dar nicidecum într-un mod ameninţător.

Trevillion îşi îngustă privirea, uitându-se în jur.

– Aştepţi să vină cineva în ajutorul tău?

Kilbourne clipi şi în sfârşit chipul său inexpresiv se schimbă, expresia lui căpătând o urmă de amuzament maliţios. Clătină din cap.

– Atunci ce?

Trevillion reuşi să se proptească pe coate, dar durerea din picior era atât de puternică, încât ştia că nu avea să se poată ridica în următoarea jumătate de oră.

– Ce aştepţi?

Era oare bărbatul un sadic, să-i aştepte moartea într-un asemenea mod?

Kilbourne dădu din umeri şi îşi vârî cuţitul la cingătoare, apoi se răsuci, căutând ceva, şi Trevillion se încordă. Bărbatul îi oferi bastonul. Trevillion se plimbă cu privirea între bastonul său şi criminal, fără să-i vină să creadă, apoi îl smulse din mâna bărbatului.

– De ce nu-mi răspunzi? Nu poţi să vorbeşti?

Din nou i se răspunse cu jumătate de zâmbet răutăcios, în vreme ce Kilbourne clătină din cap. Trevillion se holba la el. Stătea întins pe spate, înarmat doar cu bastonul, într-o postură neajutorată, patetică, iar Kilbourne nu făcu nici o mişcare împotriva lui.

Ba mai rău de atât, îl *ajutase*. Trevillion îşi înălţă capul, şi îl lovi un gând simplu, visceral şi, în mod evident, adevărat.

– Nu i-ai omorât pe oamenii aceia, nu-i aşa?

Apollo se uita ţintă la bărbatul întins pe jos, ignorând senzaţia de usturime din zona scalpului. Îl recunoscuse imediat. Căpitanul James Trevillion. Îi ştia numele acum – îl aflase cu ani în urmă la Bedlam –, dar în dimineaţa în care fusese arestat, celălalt bărbat fusese doar un dragon în haină roşie. Vestitorul prăbuşirii sale în iad.

Acum Trevillion era îmbrăcat în negru în întregime, cu curele late şi încrucişate pe piept, cu tocurile goale. Pistoalele lui zăceau în praf. Ce păcat. Erau chiar frumoase, ştanţate cu litere de argint pe mâner.

Bărbatul voise să-l aresteze. Să-l ducă înapoi în iadul reprezentat de Bedlam. Ar fi trebuit să-l omoare pe dragon – sau cel puţin să-l rănească destul de mult cât să nu-l mai urmărească.

Cunoscuse oameni care ar fi făcut asta fără să aibă mustrări de conştiinţă pe urmă.

Dar Apollo era, spre binele sau răul lui, diferit de acei oameni. La Bedlam avusese parte de mai multă violenţă decât era nevoie. În general prefera să rezolve problemele folosind metode mai civilizate. Îşi desfăcu sacul, scoase carnetul şi scrise in el: „Nu i-am omorât eu".

Trevillion, încă întins pe jos, îşi lungi gâtul ca să citească şi expiră zgomotos.

– Cu siguranţă arătai de parcă i-ai fi omorât, în dimineaţa aceea – erai plin de sânge, aveai cuţitul în mână, şi nu păreai întreg la minte.

Cuvintele lui acuzau, dar tonul denota curiozitate. Apollo simţi un licăr, un mugur minuscul de speranţă. Dădu din umeri cu prudenţă şi scrise: „Beat".

Pe Trevillion părea că-l deranja piciorul drept, pentru că-şi masa muşchiul gambei.

– Am văzut destui oameni după o noapte de băutură. Majoritatea au un fel de organizare in nebunia lor. Tu nu aveai nici o noimă.

Apollo oftă. Scalpul îl ustura din cauza glonţului care-l zgâriase, îl durea capul şi sângele din rană începea să îi ude cămaşa. Dar, şi mai rău, încă simţea degetele reci, subţiri, ale domnişoarei Stump pe obraz. Atât de aproape, atât de intim. Celălalt stricase acel moment fragil.

Ea arătase absolut îngrozită când Apollo îi făcuse semn să fugă cu băiatul. Voia să o găsească şi să o asigure că era în siguranţă şi nu trebuia să se teamă. Să fie sigur că privirea ei înfricoşată se datorase situaţiei, şi nu lui. Îi venea să se ridice şi-l lăsă pe Trevillion zăcând în noroi. Dar soldatul îl cunoştea şi îl descoperise – şi trebuia să rezolve situaţia cumva.

Iar Trevillion era primul om, de foarte mult timp încoace, care chiar asculta şi opinia lui despre evenimentele din acea dimineaţă. Aşa că, în loc să o şteargă, luă carnetul şi scrise cu atenţie:

„Țin minte că m-am așezat la o masă cu prietenii mei, și că am băut prima sticlă de vin... nimic după".

În timp ce Trevillion citea, Apollo își dădu jos jiletca și cămașa și o înfășură pe cea din urmă în jurul capului care-i sângera, sub forma unui turban. Soldatul își ridică privirea.

– Drogat, poate?

Apollo își înclină capul și dădu din umeri, încercând să spună „probabil". Avusese destul timp să se gândească la asta la Bedlam – ani lungi de regrete și speculații. Ideea că în vin fuseseră puse droguri părea mai evidentă decât faptul în sine.

Se ridică și îi întinse mâna celuilalt. Trevillion se uită la mâna lui atât de mult timp, încât Apollo aproape că și-o retrase. Într-un final, celălalt făcu o grimasă.

– Presupun că m-ai fi omorât până acum, în orice caz.

Apollo ridică din sprânceană, dar îl trase pe Trevillion în picioare când acesta îi acceptă mâna. Trupul soldatului era țeapăn. Nu scotea nici un sunet, dar era clar că suferea.

Trevillion se sprijini pe baston, dar Apollo își ținu brațul în jurul umărului lui – și, de vreme ce soldatul nu se plânse, era evident că avea nevoie de ajutorul lui. Apollo îl conduse câțiva pași până la copacul căzut pe care domnișoara Stump îl folosise pe post de birou. Soldatul se lăsă ușor în jos, strâmbându-se, cu piciorul drept ținut întins și rigid în fața lui. Îi aruncă o privire în timp ce Apollo îngenunche lângă el.

– De ce nu poți vorbi?

Apollo scrise un singur cuvânt în carnet: „Bedlam".

Soldatul se încruntă citind, cu degetele ținute strâns de marginile carnetului. Își ridică privirea aspră.

– Dacă nu i-ai omorât tu, atunci altcineva a făcut-o – cineva care nu a plătit pentru crimele lui. Am arestat omul nepotrivit. Am *condamnat* omul greșit.

Apollo se uită la el, încercând să nu zâmbească. Patru ani. Patru ani de foame, de bătăi, de plictiseală, totul pentru că un alt om îi omorâse prietenii. Trecuse prea mult timp pentru a mai avea regrete.

Dintr-odată, deschise uşa şi îi lăsă pe toţi să intre din acea cameră întunecată din mintea sa: Hugh Maubry. Joseph Tate. William Smithers.

Maubry, cu mâţele împrăştiate pe podeaua tavernei. Tate era intact, doar că avea o rană în dreptul pieptului şi îi lipseau trei degete. Smithers, cu faţa copilărească uimită, cu ochii deschişi şi gâtul tăiat.

Nu-i ştiuse chiar atât de bine. Maubry şi Tate fuseseră la şcoală cu el, Smithers era o rudă îndepărtată de-a lui Tate. Fuseseră nişte băieţi veseli, numai potriviţi pentru o noapte de beţie – înainte să se trezească într-un coşmar.

Apollo clipi, alungând imaginile, amintirile oribile, şi se uită spre Trevillion. Soldatul îi întoarse privirea, în timp ce stătea cu spatele drept şi o expresie sumbră şi hotărâtă pe chip.

– Asta este o mare nedreptate care trebuie corectată – pe care eu trebuie să o corectez. Te voi ajuta să-l găseşti pe adevăratul criminal.

Apollo rânji – dar nu amuzat. Luă creionul şi scrise, iar cuvintele erau atât de furioase, încât creionul străpunse hârtia de câteva ori: „Cum? Am stat la Bedlam patru ani, şi în tot timpul acela nimeni nu s-a îndoit de vinovăţia mea. Chiar şi tu m-ai crezut vinovat când m-ai atacat mai înainte. Unde crezi că o să-l găseşti pe bărbatul sau bărbaţii care au comis crimele?"

Trevillion citi şi spuse sec:

– De fapt, tu m-ai atacat pe mine.

Apollo pufni şi trecu peste răspunsul lui.

„În orice caz, superiorii tăi nu-ţi vor lua în nume de rău timpul petrecut departe de dragoni?"

Chipul celuilalt deveni inexpresiv.

– Nu mai sunt dragon.

Apollo făcu ochii mari. Chiar şi în negrul acela monoton, Trevillion arăta în totalitate ca un căpitan de dragoni. Se uită la piciorul lui şi se întrebă când se rănise. În amintirea ceţoasă a dimineţii aceleia îngrozitoare, nu exista imaginea bărbatului

şchiopătând. Simți însă că ar fi fost o idee proastă să pună întrebări. În schimb, scrise: „Rămân la ideea mea: Cum ai de gând să-l găseşti pe criminal după atât de mult timp?"

Fostul soldat se uită la el.

– Trebuie să ai vreo idee, o suspiciune, în legătură cu cine ți-a omorât prietenii.

Privirea lui Apollo se îngustă. Într-adevăr, petrecuse ore – zile – meditând la acest subiect. Scrise cu atenție: „Ni s-au luat pungile".

– Erau mulți bani?

Apollo făcu o grimasă.

„Nu în a mea – plătisem deja camera şi vinul. Mă îndoiesc că ceilalți aveau mai mult de o guinee sau două împreună. Tate avea, totuşi, un ceas de aur superb – era al defunctului său tată. A fost furat."

– Nu pare să fie o mare comoară care să justifice moartea a trei oameni, spuse cu blândețe Trevillion.

„Au fost omorâți oameni pentru mai puțin de atât."

– Adevărat, răspunse soldatul, dar nu atât de metodic. Se uită preț de o clipă în gol, masându-şi glezna. Apoi îşi miji ochii. Cine erau oamenii omorâți? Mi s-a spus atunci, dar nu mai țin minte.

Apollo îi dădu numele. Trevillion îşi țuguie buzele, uitându-se în carnet.

– Cât de bine îi cunoşteai?

„Erau oameni pe care-i simpatizam, cu care am băut, dar nu eram apropiat de nici unul dintre ei. Pe Smithers îl cunoscusem în seara aceea."

Şi cu toate acestea, chipul lui copilăresc era gravat în mintea lui Apollo pentru totdeauna acum.

– Erau bogați? Aveau duşmani?

Apollo dădu din umeri.

„Maubry era al treilea fiu al unui baron şi era condamnat să îngroaşe rândurile preoțimii. Tate era moştenitorul unchiului său, cred, şi avea să moştenească o sumă destul de mare – sau

așa se vorbea pe la școală, cel puțin. Dacă erau oameni drepți, nu pot să spun. Smithers nu părea să aibă mulți bani, dar era îmbrăcat destul de bine. Cât despre dușmani, nu știu."

Trevillion citi cu atenție, după care își ridică privirea, hotărât.

– Tu aveai dușmani?

Apollo scrise, strâmbând ușor din buze.

„Până în seara aceea, aș fi spus că nu."

Trevillion aruncă o privire spre cuvintele lui și încuviință scurt.

– Prea bine atunci. Voi investiga situația și mă voi întoarce când voi putea, ca să mă consult cu tine.

Bărbatul se ridică anevoie. Apollo se repezi să-l ajute, dar primi o încruntătură furioasă. Nu mai încercă a doua oară. Când Trevillion reuși, într-un final, să stea în picioare, fața lui era roșie și strălucea de sudoare.

– Fii cu băgare de seamă, milord, spuse fostul soldat, acordându-i respectul cuvenit titlului pe care-l avea, pentru prima dată. Dacă eu te-am putut găsi, și alții ar putea s-o facă.

Apollo îi aruncă o privire.

„Cum m-ai găsit?"

– Am urmărit-o pe sora ta, spuse Trevillion sec, Excelența Sa este foarte discretă, foarte precaută, dar am observat că are tot felul de treburi de rezolvat foarte des. Nimeni de la conacul Wakefield nu știa – sau cel puțin, nu spuneau dacă știau – unde mergea. Am decis să o urmăresc în secret, deși a durat până ce slujba mi-a permis s-o fac. Azi e ziua mea liberă.

Apollo își arcui sprâncenele. Fostul soldat știa destul de multe despre conacul Wakefield și locuitorii lui. Scrise în grabă: „Și ce faci, de fapt?"

– O păzesc pe Lady Phoebe, spuse el simplu.

Se aplecă și își ridică pistoalele, unul câte unul, așezându-le în tocurile de la piept.

„Dacă nu ar avea un comportament atât de milităros, ar arăta ca un pirat", se gândi Apollo cu amuzament.

– O zi bună, milord, spuse Trevillion și dădu din cap. Te rog să-mi asculți sfatul. Dacă oamenii regelui te găsesc înainte să îți dovedesc nevinovăția, cred că știi ce se va întâmpla.

Știa: moarte. Sau, mai rău: Bedlam. Apollo încuviință scurt, la rândul lui. Privi cum Trevillion pornește pe potecă, spre Tamisa, și apoi își ridică sacul, puse carnetul în el și o luă în direcția opusă.

Se simțea amețit și avea și o senzație neplăcută de greață, fără indoială din cauza rănii de la cap, dar trebuia să afle imediat dacă domnișoara Stump era în ordine.

Apollo începu să meargă mai repede, aproape alergând de-a lungul potecii, încercând să nu bage în seamă faptul că durerea era și mai puternică din cauza mișcării. Ea se uitase la el cu fascinație, ca și când ar fi fost ceva special, aproape minunat. Nimeni nu se mai uitase la el astfel, și cu atât mai puțin o femeie.

Când dădu buzna în teatru, într-un final, primul lucru pe care-l văzu fu domnișoara Stump, împreună cu Maude, aplecate deasupra lui Indio. Băiatul mânca un biscuit uns bine cu gem și părea în regulă.

Al doilea lucru fu expresia din privirea domnișoarei Stump când se îndreptă de spate și se întoarse spre el. Teamă pură.

Caliban dădu buzna pe ușa teatrului, și Lily se gândi: „Slavă Domnului!" – cel puțin era în viață – apoi, imediat: „Dumnezeule mare!", pentru că fața îi era acoperită de sânge închegat și capul îi era înfășurat într-o pânză plină de sânge. De asemenea, și bineînțeles că asta nu era la fel de important precum faptul că era rănit, din nou nu avea cămașa pe el, și pieptul lui gol, musculos, îi distrăgea atenția.

– Adu-ți aminte de Kitty, sâsâi Maude peste umărul ei, ca un refren trist, și Lily simți o nevoie foarte puternică de a o plesni pe scumpa ei dădacă.

– Încălzește niște apă, îi tăie scurt vorba bătrânei.

Maude bombăni în barbă, și se întoarse spre foc.

– Ce se întâmplă? întrebă Indio în acelaşi moment. De ce este Caliban plin de sânge? L-a omorât pe celălalt bărbat?

Băiatul părea mai degrabă entuziasmat decât speriat, şi Lily nu putu decât să se holbeze cu groază la fiul ei. Caliban se apropie, cu capul sângerând şi pieptul care îi distrăgea atenţia, şi îngenunche lângă picioarele lui Indio. Clătină din cap şi scoase carnetul din sacul uzat de pânză.

„A fost o neînţelegere între prieteni."

Lily citi cu voce tare şi făcu ochii mari, privindu-l cu neîncredere. Nici măcar Luşca nu ar fi fost atât de naivă încât să creadă o astfel de explicaţie.

Mutul se clătină şi Lily se repezi să-l prindă de antebraţ – de bicepşii puternici – şi să-l ajute să se aşeze pe scaun. Dacă ar fi leşinat pe podea, ar fi fost nevoit să zacă acolo. Ea şi Maude nu aveau cum să-l ridice.

– A plecat? întrebă ea, imperativ. Celălalt bărbat?

Caliban încuviinţă cu greutate. Ea se aplecă spre el şi şopti:

– E mort?

Făcu o grimasă, dar clătină din cap, încet. Ochii începuseră să i se închidă, şi pielea lui, care era de obicei aurie, începuse să devină cenuşie.

Lily se duse spre cămin şi luă de pe poliţă singura sticlă de vin pe care o aveau. În starea în care era, sigur nu avea să observe calitatea vinului – şi oricum, servea unui scop medical acum.

Îi turnă un pahar şi i-l puse între degete.

– Bea asta, spuse ea şi se uită peste umăr. Maude, apa?

– Numai Dumnezeu poate face apa să fiarbă mai repede, murmură servitoarea încet.

– E rănit, Maude, o mustră Lily şi se ridică în picioare. Nu te mişca, îi spuse cu severitate lui Caliban, pentru că îl credea în stare să se ridice.

Trecu repede în camera ei. Avea o cămăşuţă veche, dosită pe undeva, o găsi, şi o aduse în încăperea principală. Indio nu mai era pe scaun, stătea şi se uita la chipul lui Caliban în timp ce Luşca îi lingea degetele murdare de gem.

– Indio, nu-l înghesui, spuse ea cu blândețe, și desfăcu pânza de pe capul lui Caliban.

Pentru a face asta se aplecă ușor spre el și simți căldura care radia dinspre el, și mirosul masculin, de mosc. Brațul ei se atinse din greșeală de umărul lui, și acel mic contact o făcu să tremure.

El stătea docil, lăsând-o să-și facă treaba. Pânza se dovedi a fi ce mai rămăsese din cămașa lui, complet distrusă acum, și Lily se întrebă dacă mai avea și alta. Poate că trebuia să lucreze în parc gol de la brâu în sus, și cu jiletca pe el, de-acum încolo. Avea să fie o priveliște bătătoare la ochi: brațele lui masive încordându-se în timp ce mânuia o lopată sau cosorul lui periculos. Lily socoti că ar fi putut să ceară câte un șiling doamnelor care voiau să vină să stea lângă teatru și să servească ceaiul, privindu-l cum lucrează – și nu-i așa că era o idee prostească?

Se încruntă, încercând să-și potolească gândurile, și îndepărtă cu atenție cămașa de pe capul lui. Sângele începuse să se usuce, iar pânza se lipise de părul și de scalpul lui. Lily se cutremură observând o pată roșiatică ce murdărea șuvițele arămii.

– Uite și apa, spuse Maude, aducând ibricul aburind și așezându-l pe o pânză pe podea.

Se aplecă să se uite la capul lui Caliban în timp ce Lily începu să-i spele sângele închegat din păr. Scoase la vedere o rană de vreo opt centimetri lungime, din care se scurgea sângele. Tăietura se întindea de-a lungul scalpului, puțin mai la dreapta de creștet.

Maude mormăi și se îndreptă de spate.

– Zgârietură de glonț, asta e.

Se îndreptă spre colțul în care-și ținea cufărul.

– Măiculiță! exclamă Indio, și de data aceasta Lily nu-i mai corectă expresia.

Se încruntă, privind rana sângerândă.

– Trebuie cusută? o întrebă pe Maude.

– Nu, inimioară. N-are rost, e superficială.

Servitoarea se întoarse cu o pânză.

– Toarnă niște vin pe asta și ține-o apăsată pe rană.

Lily își ridică sprâncenele a îndoială, dar făcu întocmai. Când pânza atinse pielea, ochii lui Caliban se măriră și gemu de durere.

– Îl doare!

Lily ridică pânza.

– Da, dar vinul ajută să se vindece. Maude își puse mâna peste cea a lui Lily și apăsă cârpa la loc. Acum ține-o acolo.

Turnă mai mult vin pe scalpul lui Caliban, fără să bage în seamă faptul că acesta se cutremură.

Indio, privindu-l atent dintr-o parte, chicoti.

– Arată caraghios. Acum părul lui e roșu, și maro, și negru.

Buzele lui Caliban se arcuiră într-o umbră de zâmbet.

Lily se încruntă, îngrijorată.

– De unde știi despre astfel de lucruri, Maude?

– Am stat în preajma oamenilor din teatru mult, mult timp, răspunse servitoarea. O adunătură de certăreți, asta sunt. Am pansat destui oameni tineri după câte o ceartă care a scăpat de sub control.

Indio păru extrem de interesat de această frântură de informație.

– Unchiul Edwin a fost vreodată împușcat în cap?

– Mi-e teamă că nu, băiete. Unchiul tău știe cum să iasă din astfel de încurcături – ține la pielea lui, chiar așa!

Maude o bătu pe mână pe Lily pentru a ridica pânza, și examină rana care încă sângera. Dădu din cap.

– O să folosim vechea ta cămășuță ca să pansăm asta, inimioară.

Rupseră pânza și, în timp ce Lily ținea un pansament peste rană, Maude bandaja capul lui Caliban cu fâșii lungi. Când terminară, arăta de parcă fusese mumificat, și Indio izbucni în râs.

– Arată ca un bătrân pe care l doare măseaua!

Luşca lătră și sări să-l ciupească pe tânărul ei stăpân, și până și Maude zâmbi, șovăitor. Servitoarea se adună rapid însă.

– Să știi, tinere Indio, că asta este una dintre cele mai reușite bandajări.

– Da, Maude, spuse băiatul, mai serios. Va fi bine?

– Bineînțeles, băiete, spuse Maude cu hotărâre. Ar fi bine ca mama ta să-l ajute să ajungă in pat, pentru că un somn bun i-ar face bine. Vocea ei se îmblânzi puțin. Probabil că bietul om nu are parte de un pat decent în care să doarmă, oriunde și-o fi făcând veacul. Haide, noi doi vom pregăti cina.

Auzind-o, Indio sări în picioare, întotdeauna dornic să ajute la treburile oamenilor mari, și atât servitoarea, cât și băiatul se îndreptară spre vatră, urmați cu interes de Lușca.

Lily se uită la Caliban. Avea ochii închiși și se clătina ușor pe scaun.

– Poți să mergi până la pat?

El dădu din cap și deschise ochii. Nu era obișnuită să-i vadă atât de întunecați. Își reaminti, într-un mod dezagreabil, de momentul în care îl crezuse încet la minte. Cât de ciudată părea acea idee acum.

– Poți să te ridici în picioare? întrebă ea cu blândețe.

El îi răspunse ridicându-se, precum o matahală beată, și Lily își puse rapid umărul sub brațul lui. Nu avea cum să-l țină în picioare – era mult prea masiv – dar îl ghidă spre micul ei dormitor, în timp ce el se împleticea, nesigur pe picioare.

În cameră se afla patul ei – jalnic și îngust –, și îl ajută să se urce în el, trăgând cuvertura peste pieptul lui. Arăta de parcă ar fi stat în pătuțul unui copil. Picioarele îi atârnau peste margine, și un braț se legăna pe o parte, aproape atingând podeaua.

Caliban părea că se simte destul de confortabil – avea ochii închiși deja. Oare dormea? Lily se aplecă peste el, șoptind cu insistență:

– Caliban!

El deschise ochii, și deși culoarea lor nu se schimbase de la pământiul obișnuit, îi erau mai dragi acum.

– Cine era bărbatul acela? întrebă ea. De ce te-a atacat?

El clătină din cap şi închise ochii din nou. Dacă se prefăcea, atunci era un actor cu mult mai bun decât mulţi alţii pe care-i cunoştea Lily.

Ea pufni în zadar şi ocoli patul. Ghetrele şi pantofii lui erau pline de noroi şi strâmbă din nas, dezgustată, dar se apucă vitejeşte de muncă. Desfăcu ghetrele şi apoi pantofii, minunându-se de mărimea lor, înainte de a-i aşeza ordonat sub pat. Apoi găsi altă pătură şi o trase peste umerii lui, pentru că cea de pe pat abia dacă-l acoperea în totalitate.

Îi aruncă o ultimă privire, închise uşa de la dormitor şi se îndreptă spre încăperea principală. Maude şi Indio stăteau lângă vatră, şi bătrâna îl supraveghea pe băiat, care amesteca într-o oală în care clocotea ceva. Maude îi aruncă o privire peste umăr lui Lily.

– Este ceai pe masă, inimioară. Ia loc şi bea o cană, dar înainte de asta, ai face bine să te speli pe mâini. Haide, du-te.

Lily încuviinţă, istovită, şi merse spre uşa de la intrare. Era ciudat de reconfortant să o audă pe Maude dându-i instrucţiuni, cum mai făcuse bătrâna când ea era mică. Aşa cum făcea Lily acum cu Indio.

Afară, cerul începuse să se înnoreze şi Lily clipi, minunându-se de trecerea timpului. Fusese atât de îngrijorată pentru Indio, apoi se concentrase pe îngrijirea lui Caliban, încât nici nu observase cum trecuse ziua.

Merse la butoiul cu apă pe care îl ţineau lângă uşă, luă capacul de lemn şi scoase un pumn de apă, pentru a-şi curăţa mâinile de noroi şi sânge. Privi apa rozalie scurgându-se în noroiul de la picioarele ei, creând mici pârâiaşe şi îşi aminti de un alt moment când îşi spălase mâinile pline de sânge. Chipul lui Kitty fusese atât de umflat, că nu-şi putea deschide ochii, iar gura ei fusese transformată într-o masă însângerată şi obscenă. Totul din cauza unui om masiv şi violent.

Lily privi cum ultimele picături de apă dispăreau şi îşi aminti de cuvintele lui Maude – „Adu ţi aminte de Kitty" – şi se întrebă

dacă nu cumva făcea o greşeală – una foarte prostească, şi poate chiar fatală.

Capitolul 7

Regele stătea în castelul lui aurit şi se frământa. Nu mai avusese alţi copii, şi pe măsură ce înaintase în vârstă devenise un om plin de resentimente, gândindu-se că alţii puteau avea progenituri, dar el, conducătorul insulei, fusese doar tatăl unui monstru. Astfel, dădu o poruncă îngrozitoare: în fiecare an, oamenii trebuiau să trimită în labirint cel mai frumos tânăr şi cea mai frumoasă fecioară de pe insulă, drept sacrificiu adus fiului său cel groaznic...

Minotaurul

Apollo se trezi în întuneric în dimineaţa următoare şi îşi dădu seama de două lucruri: primul: că se afla într-un pat – un pat adevărat – pentru prima dată după ce evadase din Bedlam, şi al doilea: că nu scrisese şi nu trimisese instrucţiunile zilnice pentru grădinari. Oftă uşor la acest ultim gând. Oamenii pe care îi angajase Asa erau un grup de muncitori destul de competenţi, dar, fără instrucţiuni, aveau tendinţa să se învârtă în jurul cozii, fără să facă nimic folositor.

Dar patul – patul minunat, atât de minunat – îl făcea să se simtă mai puţin deranjat de asta. Nu era un pat mare, dar era moale şi curat, cu o saltea adecvată – nu umplut cu paie aspre – şi era confortabil. Era tentat să adoarmă la loc.

Dar atunci îl lovi un gând: „În al cui pat se afla?" Al domnişoarei Stump.

Se ridică, lovindu-se la cap, şi începu să simtă durerea. Camera era întunecată – nu avea ferestre – dar ştia datorită ceasului

intern cu care corpul său se obişnuise încă de când era mic – că era dimineaţă, probabil ora şase sau şapte. Unde era domnişoara Stump?

Cu grijă, îşi lăsă picioarele pe podea şi numai atunci îşi dădu seama că îi lipseau ghetrele şi pantofii. Sprâncenele i se arcuiră. Oare eleganta domnişoară Stump i le dăduse jos? Îi luă câteva minute de pipăit prin jur, dar le găsi sub pat, în cele din urmă, apoi şi le puse în picioare.

Ajunse, pe pipăite, la uşă, şi o deschise. Imediat fu descoperit de Luş, care părea să fie singura trează din întreaga casă. Sări la picioarele lui, lătrând cu entuziasm. Apollo se aplecă şi ridică în braţe căţeluşa, pentru a o împiedica să trezească pe toată lumea.

Când se ridică, îl văzu pe Indio, ridicându-se dintr-un morman de pături întinse pe podea. El şi mama lui dormiseră împreună, în timp ce Maude era în pătuţ. Ambele femei încă dormeau.

Apollo avu doar un moment la dispoziţie, înainte ca băiatul să caşte şi să se ridice, pentru arunca o privire la părul de culoarea mahonului al domnişoarei Stump, care era despletit şi întins, precum firele de mătase, pe perna ei.

– Luşca spune că are nevoie afară, şi eu la fel.

Apollo se uită alarmat la câinele care se foia în braţele sale. Băiatul, pentru că dormise în cămaşă, îşi puse repede o pereche de pantaloni şi se îndreptă spre el. Apollo deschise uşa de la intrare.

Afară, dimineaţa se arăta însorită şi glorioasă. O puse pe Luşca jos şi căţeluşa se aşeză pe vine imediat.

Indio se îndrepta spre partea din spate a teatrului, şi Apollo îl urmă. Băiatul se opri lângă unul dintre puţinii copaci care supravieţuiseră – un stejar masiv şi noduros – şi începu să se desfacă la pantaloni. Se uită în sus, zâmbind larg spre Apollo, care se oprise în spatele lui.

– Îmi place să iau la ţintă umflătura aia.

Făcu semn înspre un nod din copac, care se afla la vreun metru de pământ. Apollo zâmbi atotcunoscător şi se descheie şi el la prohab.

Cele două şuvoaie de urină loviră nodul şi scoarța copacului se aburi într-un mod impresionant, în dimineața friguroasă. Şuvoiul lui Apollo dură mai mult decât al băiatului.

– Măiculiță! spuse Indio scuturându-se puțin, apoi îşi aranjă pantalonii. Eşti foarte bun la asta. Mie mi-a luat câteva zile să nimeresc prima dată.

Apollo încercă să nu lase complimentul să i se urce la cap. Precizia la urinat era, până la urmă, o abilitate – din păcate – subestimată de mare parte din societate.

– Indio!

Chemarea domnişoarei Stump răsună în parc. Indio făcu ochii mari.

– Asta e mama. Se aşteaptă să mergem la micul dejun.

Apollo îl urmă pe băiat înapoi, prin spatele teatrului, şi o găsiră pe domnişoara Stump stând în prag, cu braţele încrucişate peste un şal.

Ridică o mână spre părul lăsat liber când îl văzu pe Apollo.

– O, Caliban. Nu am ştiut că te-ai trezit. Bună dimineața.

El dădu din cap şi o urmări cum îşi trecea părul după urechi. Creaturile feminine triste din Bedlam îşi purtau deseori părul despletit, dar era un păr murdar şi încâlcit, căci acelor minți zdruncinate nu le mai păsa de înfățişare.

Părul domnişoarei Stump, dezlegat, era o privelişte intimă – una care să i se dezvăluie numai unui soț sau unui amant. Era un păr strălucitor, lung până la talie, greu şi drept, şi Apollo se luptă cu impulsul de a întinde mâna pentru a-i testa greutatea şi a-i simți textura mătăsoasă.

Poate că o parte din dorință i se văzu pe chip, pentru că ea se dădu în spate, intrând în teatru, privindu-l agitată cu colțul ochiului.

– Indio, te-ai spălat?

– Nuuu.

Indio prelungi silaba, şovăind. Apollo îl bătu pe umăr şi dădu din cap spre butoiul cu apă. Fără îndoială că i-ar fi picat şi lui bine să facă acelaşi lucru.

Domnişoara Stump dispăru pentru un moment şi se întoarse cu câteva bucăţi de pânză. Băiatul îşi dădu jos cămaşa, tremurând în aerul rece al dimineţii, şi-şi încrucişă braţele peste pieptul slăbuţ.

Apollo zâmbi şi descoperi butoiul pentru a înmuia pânza. I-o dădu băiatului, apoi o udă şi pe a lui. În mod normal s-ar fi stropit cu apă, dar suspecta că domnişoara Stump nu ar fi apreciat dacă ar fi stricat pansamentul pe care i-l puse.

În schimb îşi spălă faţa şi gâtul cu energie şi apoi turnă apă proaspătă pe pânză şi se şterse pe braţe, la subraţ şi pe piept. Se răsuci în timp ce se ştergea şi văzu că domnişoara Stump stătea în pragul uşii de la teatru, privindu-l.

Îi întâlni privirea şi deveni conştient dintr-odată că era pe jumătate dezbrăcat şi îndeplinea un ritual intim, în faţa ei. La Bedlam îşi pierduse modestia. Acolo, celulele nu erau niciodată închise, niciodată private. Rutina umană de bază era, de cele mai multe ori, îndeplinită în faţa unui public format din alţi deţinuţi sau paznici nepăsători. La fel de bine ar fi putut să fie un cal într-un grajd – dar cei mai mulţi cai erau trataţi mai bine decât pacienţii de la Bedlam.

Domnişoara Stump însă nu se uita la el ca la un animal. Îl privea în modul în care se uită o femeie la un bărbat pe care-l consideră atrăgător. Poate chiar aţâţător. Pleoapele ei erau pe jumătate coborâte, obrajii împurpuraţi, şi, în timp ce o privea, limba ei roz trecu încet peste buza de jos.

Brusc, deveni conştient de sfârcurile sale întărite, de bărbăţia sa, de sângele fierbinte care pompa în ea şi o făcea să se mărească.

– Sunt c-c-c-curat acum, mamă?

Vocea ascuţită a lui Indio se auzi din spatele lui.

– Cum? Domnişoara Stump clipi. O! Mda, da, foarte curat, Indio. Hai înăuntru până nu mori de frig.

Băiatul trecu în grabă pe lângă Apollo, ţinându-şi cămaşa strâns în mână, iar Luş, care se plimba prin preajmă, adulmecând vegetaţia moartă, lătră şi fugi fericită după el.

Apollo îi urmă încet, privind-o pe domnişoara Stump. Se agită prin cameră, aşezându-l pe fiul ei la masă, dându-i instrucţiuni lui Maude, apoi dispăru brusc în dormitorul pe care-l ocupase el noaptea trecută.

Când se întoarse, părul îi era aranjat – spre regretul lui Apollo – şi aduse o pătură subţire.

– Caliban, nu vrei asta până când îţi iei altă cămaşă pe tine?

Îi întinse pătura şi se încruntă.

– Ai altă cămaşă, nu-i aşa?

Apollo îi aruncă o privire sardonică, din cauza căreia ea se îmbujoră, şi apoi încuviinţă.

– Sper că-ţi place ceaiul, pentru că nu avem cafea, spuse Maude şi trânti un ceainic pe masă.

Aparent acesta era semnalul ei pentru începerea micului dejun, aşa că Apollo se aşeză.

Pe masă se aflau pâine, unt şi un platou cu carne rece, feliată. Nu erau cantităţi mari din nicicare, şi Apollo îşi aminti cuvintele lui Makepeace. Domnişoara Stump nu-şi găsea de lucru.

Apollo fu atent să ia numai o felie de pâine şi doar puţină carne. Ştia cum era să nu ai mâncare. Deseori, la Bedlam, se simţise slăbit din cauza foamei, în ciuda încercărilor eroice ale surorii sale de a-l aproviziona cât putea de des. Foamea era o suferinţă şi mai grea decât bătăile. Îţi făcea mintea să se concentreze numai pe asta: mâncarea şi momentul în care urma să pui ceva în gură. Era groaznic să reduci un om la starea unui câine înfometat. Odată fusese şi el mai rău decât un câine înfometat, îşi pierduse mînţile.

Aşa că acum era atent să mănânce încet, cu îmbucături moderate, ca un gentilom, pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, asta era, un gentilom.

Ceaiul era slab şi bău două căni, urmărind-o pe domnişoara Stump cum ciugulea din pâine. La un moment dat privirile li se întâlniră şi ea-şi muşcă buza, ca şi cum şi-ar fi ascuns un zâmbet misterios. În tot acest timp, Indio pălăvrăgea despre tot, de la rândunicile pe care le văzuse în copaci în ziua precedentă,

la melcul mort pe care Luşca încercase să-l mănânce săptămâna trecută.

Dar, deşi masa de dimineaţă era plăcută, nu trecu mult şi Apollo se gândi că trebuie să plece la lucru – şi pentru a face asta, trebuia să-şi ia cealaltă cămaşă din pavilionul muzicienilor.

Îşi scoase carnetul şi, după ce căută o pagină nouă, scrise: „Mulţumesc – pentru masă, pentru doftoricire şi pentru pat –, dar trebuie să mă întorc la muncă".

Domnişoara Stump se înroşi când citi foaia şi i-o dădu înapoi.

– Ne-a făcut plăcere să ajutăm.

Indio, care urmărise schimbul, se cocoşă în scaun.

– Of! Chiar trebuie să plece Caliban? Voiam să-i arăt noua mea barcă.

– E un om mare, dragule, şi trebuie să plece la muncă. Dar poate – spuse ea şi îşi drese vocea, privindu-l pe sub gene – poate îi ducem lui Caliban prânzul?

– Da!

Indio fu atât de entuziasmat de idee, încât se puse în genunchi pe scaun şi se întoarse spre Apollo.

– Spune da, te rooog!

Buzele lui Apollo se arcuiră în timp ce încuviinţă.

– Uraaa! strigă Indio, făcând-o pe Luşca să sară şi să se învârtă de bucurie. Uraa!

– Stai jos până nu-ţi verşi ceaiul, băiete, spuse Maude cu o voce aspră, dar până şi ea avea un zâmbet pe chip.

Apollo păşi în parc simţindu-se mai bine decât o făcuse de luni bune – chiar şi cu durerea de cap. Auzi cum se tăiau lemne pe undeva prin parc, deci cel puţin se lucra undeva – dacă se lucra corect, asta era o altă problemă. Se grăbi către pavilionul muzicienilor.

În timp ce-şi încheia nasturii de la jiletcă – din păcate avea doar una, şi era pătată şi uşor umedă din cauză că stătuse pe pământ toată noaptea – auzi vocea furioasă, deosebită a lui Makepeace. Se îndreptă în grabă în direcţia strigătelor, care deveniră inteligibile când se apropie.

– Dacă ai impresia că o să angajez un arhitect diletant, supracalificat, ud pe după urechi, ca să schițeze planurile și să reconstruiască afurisitul meu de parc, doar pentru că l-ai cunoscut la un bal de filfizoni din Suedia...

– Elveția, îl corectă o voce familiară, neplăcută.

– Afurisita de Elveția, răspunse Makepeace fără să tragă aer, atunci ți-ai pierdut blestematele de minți ducale. Parcul acesta va fi cel mai minunat din toată Londra, și asta poate să însemne chiar toată lumea, și avem nevoie de un arhitect cu experiență, care lucrează, nu un aristocrat neghiob care s-a hotărât că vrea să se joace cu blocuri de piatră și să vadă dacă poate construi ceva care să nu pice după trei minute afurisite.

Până să termine Makepeace cu protestele sale vulgare și zgomotoase, Apollo luase colțul și îl văzu. Stătea în mijlocul unei poteci distruse care ducea spre doc, cu părul vâlvoi, cu mâinile în șold, încruntându-se cu asprime la ducele de Montgomery, care nu părea să-și dea seama că se afla într-un pericol mortal.

Într-adevăr, când Apollo se opri lângă cei doi bărbați, ducele deschise o cutie de tabac, decorată cu pietre prețioase, și îi zâmbi cu viclenie.

– Vai, domnule Makepeace, sunt uimit că ai astfel de proteste față de arhitectul meu nobil, având în vedere că ești prieten atât de bun cu vicontele Kilbourne.

Apollo încremeni. Nu menționaseră niciodată numele lui sau titlul pe care-l avea, de față cu Montgomery. Se presupunea că bărbatul fusese plecat din țară timp de ani întregi până în urmă cu o vară. Cum naiba își dăduse seama cine era Apollo?

Privirea lui o întâlni pe a lui Makepeace și văzu în ochii lui tot furie și uimire. Montgomery strănută într-o batistă enormă, cu dantelă pe margini.

– Acum, domnilor, spuse el după ce își puse batista și cutia de tabac în buzunar, haideți să reîncepem discuția pe o notă mai plăcută, ce spuneți?

– Ce vrei, Montgomery? aproape că mârâi Makepeace.

Ducele dădu din umeri cu delicatețe.

– Aşa cum spuneam, vreau să angajez un arhitect pe care să-l aleg eu, care să schiţeze şi să reconstruiască teatrul şi pavilionul muzicienilor şi alte locuri de amuzament care mi-ar plăcea să existe în parc. Bineînţeles, îl voi plăti din buzunarul meu. Haide, nu e ca şi cum ai avea de ales.

La replica lui, Makepeace chiar mârâi.

– Fascinant, spuse Montgomery, ridicându-şi capul în timp ce-l privea pe Makepeace cum clocoteşte.

Apollo se întrebă dacă bărbatul avea de fel instinct de autoconservare.

– Dar voi lua răspunsul tău drept încuviinţare.

Se întoarse şi se plimbă tacticos, îndepărtându-se de ei.

– Nu putem avea încredere in el, Apollo, spuse Makepeace brusc şi şoptit. Nu ne permiteam nici mai demult să avem încredere în el, dar acum îţi ştie numele.

Şi Apollo nu putu decât să se arate de acord.

– E doar un grădinar, mormăi Maude mai târziu în aceeaşi zi, privind-o pe Lily care şovăia în privinţa prânzului pentru picnic, pe care-l împacheta. Cel puţin, aşa ţi-a spus.

– Ce crezi că i-ar plăcea mai mult, puiul fript sau ouăle fierte?

Lily petrecuse toată dimineaţa scriind cu frenezie pentru a putea lua o pauză de câteva ore după-amiaza, ceea ce însemna că avea doar câteva minte la dispoziţie pentru a pregăti prânzul.

– Şi nu e doar un grădinar, e şeful grădinarilor – el proiectează întregul parc, din câte mi-am dat seama.

– Inimioară, un bărbat atât de mare, care munceşte din greu toată ziua, ar mânca orice şi oricât i-ai pune în faţă, îşi dădu Maude cu părerea. Dacă e şeful grădinarilor şi un om atât de important, de ce trăieşte în condiţii grele în parc şi poartă haine atât de obişnuite?

– Nu ştiu, Maude.

Lily puse şi ouăle, şi resturile de pui fript în coş. De obicei, acesta era folosit pentru croşetatul lui Maude, care nu fusese deloc mulţumită că toată munca ei fusese lăsată pe masă, pentru ca Lily să pună stăpânire pe coş.

– Poate că a avut ghinion. Sau poate îi place să stea în parcul la care lucrează. Sau...

Dar rămase fără idei. Chiar nu exista nici o explicaţie pentru multe dintre obiceiurîle ciudate ale lui Caliban.

– Şi faptul că nu îţi spune numele lui real sau că te-a lăsat să crezi că era imbecil când v-aţi întâlnit prima data, asta cum o explici, fata mea?

Lily nu avea cum, aşa că îţi ţinu capul jos şi înveli bine o jumătate de pâine.

– Poţi să ai orice bărbat vrei, spuse Maude. I-am văzut cum se uită la tine când eşti pe scenă – şi când nu eşti – de la lachei la lorzi plini de pietre preţioase, toţi te plac. De ce nu-l laşi pe unul să te scoată în oraş?

– Nu mă interesează lorzii, cu pietre sau fără, spuse Lily repede.

– Înţeleg asta, spuse Maude, dar sunt mulţi alţi bărbaţi. De ce să duci un coş de picnic unei brute enorme despre care nu ştiî nimic?

„Chiar aşa, de ce?" Mâinile lui Lily se opriră în timp ce încerca să-şi explice de ce, şi ei şi lui Maude.

– E masiv, dar e blând.

– Se lupta cu un străin chiar ieri!

– Ştiu! Lily trase aer în piept şi spuse, pe un ton mai liniştit. Ştiu. Întâlni privirea bătrânei servitoare. Nu ştiu de ce Caliban s-a luptat cu omul acela, dar ştîu că a simţit că trebuia s-o facă.

– Inimioară...

Pe chipul bătrân al lui Maude parcă apăruseră riduri. Lily o prinse de mânî, strângând-o uşor.

– Mă priveşte cu admiraţie, dar nu ca alţi bărbaţi – nu ca pe un obiect pe care vrea să-l aibă, pentru a fi admirat de alţii. Când

se uită la mine cred că vede o femeie pe care o place, cu care vrea să vorbească. Şi eu vreau să vorbesc cu el, Maude. Vreau să aflu la ce se gândeşte când zâmbeşte, şi ce vede când se uită la parcul lui, şi ce va face mâine şi în ziua de după.

Se opri pentru că ştia că îşi pierduse orice urmă de elocvenţă.

– Nu pot să-mi explic. Ştiu doar că vreau să petrec mai mult timp cu el. Când sunt cu el, minutele, orele, trec atât de repede şi abia dacă observ asta.

Clipi şi se uită neajutorată la Maude.

– Nu vreau să fii rănită, inimioară. Vocea lui Maude se domolise, şi deveni rugătoare. Nu pot să-mi scot chipul lui Kitty din vise. Mă bântuie noaptea şi cred că e un avertisment, chiar cred asta. Adu-ţi aminte că era atât de fermecată de bărbatul acela, era atât de sigură că avea să fie bun cu ea.

– Era diferit, murmură Lily. Nu era nici pe departe atât de bun precum îl crezuse Kitty, şi toţi am ştiut-o, chiar de la început. I-am spus să nu plece cu el.

– Aşa cum îţi spun eu acum să nu mergi la acest Caliban, spuse Maude. Gândeşte-te, draga mea, ce ştii despre el? Ce ţi-a spus despre familia lui, despre viaţa lui în afara parcului?

– Nimic, spuse Lily.

Nu voia să dea piept cu adevărul, dar asta era: Caliban nu voia să se descopere cine era.

– Dar, Maude, nu e violent... nu cu noi. Ai văzut cât de blând a fost cu Indio.

– Şi dacă e doar o faţadă? Vocea lui Maude tremură. Şi *el* a fost drăguţ la început. Nu aş suporta să te pierd, inimioară, chiar nu aş putea.

Lily îşi ridică privirea într-un final şi văzu, spre oroarea ei, că ochii lui Maude erau înrouraţi. Din impuls, o îmbrăţişă pe bătrână, ţinând-o strâns, şi îi şopti în ureche:

– N-ai să mă pierzi niciodată, Maude, nici dacă încerci.

– Of, haide, pleacă odată, spuse Maude, trăgându-se din îmbrăţişare ca şi când ar fi fost ruşinată de sentimentele pe care

le arătase. Se şterse la ochi cu colţul de la şorţ. Dar fii atentă. Promite-mi.

– Îţi promit, spuse Lily cu solemnitate, ridicând coşul şi plecând înainte ca Maude să mai găsească alte argumente.

Îl găsi pe Indio afară, lovind un băţ ars, rupându-l bucăţele, în timp ce Luşca adulmeca un mănunchi de violete. Indio ţinea în mâini preţioasa lui barcă. Se uită în sus, nerăbdător, când ea ieşi din teatru.

– Ai adus ouăle fierte?

– Da.

Lily o luă la pas în ritmul lui.

– Şi tartele cu gem pe care le-a făcut Maude? întrebă Indio, sărind pe lângă ea.

– Desigur.

– Ura!

Lily îi zâmbi şi apoi dădu din cap când trecură pe lângă un grup de grădinari. Doi din cei trei oameni se opriră şi îşi înclinară pălăriile în faţa ei, ceea ce o făcu să se simtă bine. Nu văzuseră prea mulţi grădinari, în afară de Caliban, şi se părea că mare parte din lucrări se desfăşurau departe de teatru. Oricum, se gândea Lily, era inevitabil ca lucrările de restaurare să ajungă şi la teatru la un moment dat, deşi nu aştepta cu entuziasm faptul că aveau să-şi piardă intimitatea. Avea să fie ciudat să iasă afară şi să vadă bărbaţi pe care nu-i cunoştea. Lily se întrebă dacă nu ar trebui să vorbească despre un lacăt pentru uşa teatrului cu domnul Harte.

Brusc, îşi dădu seama că nu ştia unde lucra Caliban azi. Se uită in jos la fiul ei, care sărea fericit, ţinând barca în braţe.

– Ştii unde e Caliban?

– E lângă iaz, sapă o groapă în pământ, spuse el prompt.

Lily îşi arcui sprâncenele.

– Chiar aşa? Pentru ce?

– Nu ştiu, spuse Indio, fără să-şi bată capul prea mult. Dar e mare – este mai mare decât orice groapă pe care am săpat-o eu.

Părea să-l admire pe Caliban. Desigur, pentru un băiețel, aventura săpatului unei gropi era un motiv îndeajuns pentru a munci.

Ajunseră la iaz și îi dădură ocol cum putură, având în vedere că nu exista nici o potecă. De câteva ori trebuiseră să se îndepărteze de iaz pentru a evita aluviunile, dar într-un final îl găsiră pe Caliban.

Bărbatul era groaznic de murdar, era vârât până la umeri într-o groapă destul de mare, într-adevăr. Luşca fugi la marginea gropii şi lătră la el până când se opinti şi ieşi din groapă. Purta un bandaj pe cap, care-i acoperea rana, dar era mult mai mic decât cel pe care i-l legase Lily cu o seară în urmă.

El zâmbi larg spre micul câine şi spre Indio, care îi arătă barca, apoi se uită la Lily. Chiar şi cu chipul şi părul pline de praf, cu cămaşa aproape pământie din cauza nămolului, inima îi tresări uşor. Se purta asemenea lui Indio când era entuziasmat. Clătină din cap privindu-l şi spuse:

– Trebuie să te speli înainte de prânz.

El se uită în jos la mâinile lui noroioase şi dădu din cap. Apoi îşi dădu pur şi simplu cămaşa jos şi îngenunche lângă iaz pentru a se stropi cu apă pe umeri şi faţă. Nu părea a avea pic de modestie în el.

Lily îşi făcu de lucru, întinzând o pătură pe o bucată uscată de pământ şi despachetând prânzul. Luşca fugi imediat când văzu mâncarea şi încercă să fure o tartă.

– Nu, Luş! strigă Indio.

Băiatului îi plăceau tartele la nebunie.

– Uite, ia asta în schimb, spuse el şi îi întinse o târtiţă grasă de pui pe care o păstrase pentru ea.

Luşca se îndepărtă cu premiul ei, iar Lily speră cu ardoare că micul animal nu avea să îngroape târtiţa, pentru că mai făcuse asta în trecut cu orice considerase ea ca fiind o delicatesă, iar rezultatele nu fuseseră foarte bune când le dezgropase mai târziu.

Calîban se așeză, cu cămașa trasă peste cap, dar descheiată. Lily se uită în altă parte, cu afectare. Își dăduse pe spate părul ud și era, dacă nu chipeș, atunci cu siguranță atrăgător.

Luă rapid una dintre farfuriile din coș.

– Vrei o pulpă de pui? O, și un ou fiert?

El dădu din cap, cu gura mare ușor arcuită de parcă s-ar fi amuzat.

– Eu vreau un ou, îi aminti Indio.

– Prima dată oaspeții, Indio, spuse ea cu blândețe și-i umplu, cu generozitate, farfuria, cu tot ce adusese în coș, înainte să i-o întindă.

Caliban se lungi pe-o parte, ca un aristocrat roman, alegând cu atenție o bucățică de carne.

Lily îl privi cu colțul ochiului, în timp ce îl servea pe Indio, și apoi își luă și ea un ou și pâine. Se lăsă pe spate, cu picioarele încrucișate sub rochie, și își îndreptă chipul spre soare – era chiar plăcut după ce avuseseră parte doar de vreme mohorâtă.

Luș veni înapoi, ținând cu mândrie târtița, și Caliban zâmbi văzând cățelușa. Ceea ce o făcu pe Lily să-și amintească ceva. Își drese vocea în timp ce rupse o bucățică de pâine.

– Am observat ieri că ai râs.

El își ridică privirea, cu capul înclinat, întrebător.

– Vreau să spun că... Lily începu să gesticuleze cu bucățica de pâine înainte să-și dea seama, apoi o puse cu grijă pe platoul ei. A fost destul de zgomotos, și mă întrebam, ei bine, dacă poți să râzi...

El încă o fixa cu ochii mari, și expresia de pe chipul lui era greu de descifrat. Lily trase aer în piept și lăsă cuvintele să-i scape.

– Când ai încercat ultima oară să vorbești?

El se întinse și luă sacul de pânză, deschizându-l și scoțând carnetul. Se aplecă să scrie și apoi i-l arătă: „Acum câteva luni. Te asigur că nu a avut nici un efect."

Lily își linse buzele.

– Acum cât timp ți-ai pierdut vocea?

El se încruntă şi scrise: „Acum aproape nouă luni".

– Atât de recent! spuse ea şi îşi ridică privirea, emoţionată. E mai puţin de un an. Nu înţelegi? E posibil ca infirmitatea să nu fie permanentă.

– Despre ce vorbiţi? întrebă Indio, ridicându-se în genunchi. Ce e o infirmitate?

– E ca o boală, sau o maladie.

Lily îi aruncă o privire lui Caliban şi văzu că faţa lui devenise inexpresivă. Clipi spre ea şi apoi spre Indio şi ea înţelese mesajul, deşi era hotărâtă să continue mai târziu discuţia.

– Pentru ce sapi groapa?

Caliban se ridică, şi Indio se apropie ca să se uite la carnetul lui în timp ce scria.

„Vreau să plantez un stejar acolo."

Lily se uită la carnet şi la groapa enormă.

– E o groapă foarte mare.

Buzele lui se arcuiră în timp ce scria, şi Lily ştiu, înainte de a citi, că avea o replică pregătită pentru ea. Avusese dreptate.

„E un copac mare."

– Dar cum poţi să plantezi un copac mare? întrebă ea in timp ce sparse oul. Nu se usucă atunci când e scos de unde a crescut iniţial?

Caliban începu să scrie cu frenezie răspunsul la întrebarea ei. Lily îşi mâncă oul, în timp ce-l privea, minunându-se cât de implicat era în profesia sa. Indio nu mai era interesat de discuţie şi scotocea în coş după o tartă cu gem.

Într-un final, Caliban ii arătă carnetul şi Lily văzu că scrisese o pagină întreagă. El veni să stea lângă ea cât citea.

„E o treabă foarte dificilă să muţi un copac mare, pentru că rădăcinile se întind la fel de mult ca şi coroana copacului. Astfel, în funcţie de cât de înalt este un copac, tot atât de mult se întind şi rădăcinile sub pământ. Desigur, nimeni nu poate să mute o bucată atât de mare de pământ, pentru că nu există nici o maşinărie care să sape atât de adânc, şi nici una care să-l mute după ce e scos. Dar..."

Lily indică locul unde rămăsese cu un deget şi privi în sus.

– Dar dacă nu poţi să scoţi rădăcinile, atunci cum...?

El îşi dădu ochii peste cap şi se aplecă, lovind uşor pagina, sub locul unde ţinea ea degetul.

– O!

Lily se aplecă peste carnet, continuând să citească, conştientă că el se uita peste umărul ei acum, citindu-şi explicaţia deodată cu ea.

„Dar, aşa cum crengile unui copac pot fi tăiate – destul de mult, uneori – şi copacul încă trăieşte, ba chiar îi merge bine pe urmă, se consideră că şi rădăcinile pot fi tăiate. Astfel, un copac poate fi mutat cu rădăcinile prinse ca într-o minge de pământ care, în comparaţie cu înălţimea copacului, este chiar foarte mică."

Lily îşi întoarse capul – şi îşi dădu seama că faţa lui era foarte aproape de a ei. Clipi, şi pentru o clipă uită ce urma să întrebe. Apoi îşi aminti.

– Spui aici că depinde de înălţimea copacului, dar rădăcinile şi pământul de dedesubt pot fi destul de mari, totuşi, nu-i aşa?

El zâmbi încet, ca şi cum ar fi fost mulţumit de întrebarea ei, şi Lily nu se putu abţine să nu-i răspundă la zâmbet.

Se întinse spre ea, braţele lui aproape îmbrăţişând-o, şi scrise în carnetul din poala ei.

„Foarte bună întrebare. Da, chiar şi aşa, ghemul de rădăcini poate fi destul de mare."

– Poate fi?

Îi simţi respiraţia caldă pe ureche.

„Mărturisesc. Nu am încercat niciodată să transplantez un copac deja dezvoltat. Dar o s-o fac în după-amiaza aceasta. Vrei să stai să vezi cum?"

Dacă cineva ar fi întrebat-o cu două săptămâni în urmă dacă i-ar fi plăcut să vadă cum se planta un copac, s-ar fi uitat la acea persoană cu milă. Dar acum, în clipa aceasta, era destul de entuziasmată de o astfel de perspectivă.

Poate că se uitase de atât de multe ori la pieptul gol al lui Caliban, că se smintise. În orice caz, privi în ochii lui pământii cu gene groase şi îi aruncă un zâmbet scânteietor.

– Da, te rog.

Fu răsplătită rapid cu un zâmbet larg, şi nu se putu abţine să nu îi treacă prin gând că rânjetul era doar pentru ea. În timp ce-l privea, zâmbetul lui se ofili şi ochii îi alunecară spre gura ei. Buzele i se dezlipiră aproape inconştient, şi se aplecă spre el, cu privirea ţintită la acel zâmbet larg, plin de virilitate.

– Mamă, interveni Indio, care rămăsese mânjit pe obraji de la tartea cu gem. Pot să-i arăt lui Caliban barca mea acum?

Lily se trase de lângă Caliban, simţindu-şi obrajii încălzindu-se, şi prinse din zbor privirea amuzată pe care i-o aruncă el înainte de a se întoarce tacticos spre băiat.

– Da, bineînţeles, răspunse ea, abţinându-se să-i arate limba bărbatului care o tachina. Până la urmă, el începuse – orice ar fi fost ce începuse.

Privi cum Indio se târî spre el, nerăbdător, cu barca. Caliban o ţinu cu atenţie, părând să înţeleagă cât de importantă era jucăria pentru fiul ei, în timp ce Indio îi explica trăsăturile cele mai interesante şi Luşca îşi vâra şi ea nasul în barcă, plină de energie.

Când, într-un final se ridicară, de parcă s-ar fi înţeles ca de la bărbat la bărbat, Lily observă, tresărind, că Indio îi ajungea doar până la brâu lui Caliban. Bărbatul trona deasupra băiatului, atât de masiv şi de înalt, că blândeţea lui era şi mai emoţionantă. Se îndreptară spre malul iazului, şi Indio lansă barca. Caliban o împiedică pe Luşca să sară după ea.

Bărbatul nu era deloc precum soţul lui Kitty. Chiar deloc.

Apollo privea în acea după-masă cum maşinăria care purta stejarul lui era trasă prin parc. Elegantă în simplitatea ei, era un fel de căruţă modificată, şi într-adevăr, doi cai de tracţiune munciseră pentru a o aduce de la doc. Într-un capăt erau două roţi şi o platformă pe care stăteau uriaşele rădăcini ale copacului.

Platforma se îngusta într-o porțiune pe care se sprijinea trunchiul copacului, susținută de o roată mai mică. Caii erau înhămați în partea unde se aflau rădăcinile, unde apăsa mare parte din greutate.

Întreaga mașinărie fusese adusă pe Tamisa cu barca. Copacul și mașinăria fuseseră comandate special de la un arhitect peisagist cu care Apollo corespondase, folosindu-se de pseudonimul domnului Smith. Fusese foarte precis când făcuse comanda, trimițând schițe și numeroase notițe, și era mulțumit de rezultat: stejarul lui zăcea ca un colos căzut, cu rădăcinile ieșind din bila de pământ. Acum tot ce aveau de făcut era să planteze copacul fără nici un incident.

Lily stătea deoparte, cu Indio și Luşca zburdând pe lângă picioarele ei. Se părea că grădinarii se obișnuiseră cu prezența lor în parc, pentru că nimeni nu puse întrebări când rămaseră să se uite.

Apollo aproape că tremura, atât de mult și-ar fi dorit să dirijeze el operațiunea. Herring, grădinarul-șef, era din Yorkshire, și știa să citească și să urmeze instrucțiunile scrise ale lui Apollo, dar se mișca încet și nu era nici un mare gânditor. Nu reușea să se descurce prea bine când planurile nu mergeau cum trebuia. Și multe lucruri puteau să meargă rău cu stejarul.

Doi dintre grădinari – doi frați cu părul închis la culoare, din Irlanda – ținură de căruță în timp ce un al treilea bărbat – un londonez mărunțel și vânos, care lucra la Harte's Folly abia de săptămâna aceasta – conducea caii. Herring dădea ordine cu voce tare, în timp ce Apollo, care în prezența celorlalți grădinari devenea, în mod înjositor, doar un neghiob, stătea în apropiere cu lopata.

– Rămâneți acolo! strigă Herring și studie notițele pe care i le lăsase Apollo în urmă cu o săptămână. Scrie aici că stăpânul vrea să tragem căruța lângă groapă, apoi să desfacem legăturile cailor acolo, spuse el și dădu din cap, ca pentru sine. Pare logic, chiar așa.

Caii fură dezlegați cu conștiinciozitate și Apollo, împreună cu cei doi frați irlandezi, aveau sarcina de a trage copacul pe cei câțiva metri rămași până la groapă. Dacă măsurase groapa corect și corespondentul său îi respectase măsurătorile, roțile aveau să fie destul de late pentru a-l susține.

Privi cum căruța se roti în locul potrivit și simți un val de satisfacție observând lucrul bine făcut.

– E perfect, ca un mieluşel la ţâţa maică-si, spuse Herring cu admirație, apoi își aminti de domnișoara Stump. Dacă nu vă deranjează vorbirea unui om bătrân de la țară, doamnă.

Lily flutură din mână, amuzată.

– Deloc, domnule Herring.

Schimbă o privire amuzată cu Apollo, apoi el se întoarse înapoi la muncă. Ghemul de rădăcini stătea acum deasupra gropii, iar trunchiul copacului se întindea pe o parte, paralel cu pământul. Luşca adulmeca pe lângă groapă, curioasă ca de obicei, şi Apollo o împinse cu blândețe cu piciorul. Ar fi fost groaznic dacă micul câine ar fi fost călcat în picioare în timp ce oamenii munceau. Acum mai trebuiau doar să tragă copacul in picioare, să-i taie funiile şi să-i dea drumul – încetişor – în groapa care-l aştepta.

– Stai în spate, omule, îi ordonă Herring lui Apollo. Lasă-i pe cei cu minte să pună frânghiile, altfel o să pice totul în capul nostru, şi atunci nu ştiu ce ne facem.

Apollo se trase deoparte, simulând răbdarea, în timp ce ceilalți legau funiile. Tresări când unul din frații irlandezi trase o funie prea strânsă peste trunchiul stejarului şi speră că bărbatul nu vătămase scoarța.

Apucă de una dintre funii în timp ce unul din irlandezi şi micul londonez apucară de cealaltă.

– Toți deodată acum, strigă Herring. Şi nu vă grăbiți. Încet şi uniform, şi terminăm cu toții mai repede.

La semnalul lui Herring, Apollo şi ceilalți doi traseră de funii, mână peste mână, punând copacul în picioare. Limba îngustă şi platforma se răsuciră impreună pe cele două roți masive, in timp

ce roata mai mică se ridică de la pământ. Erau necesare două funii pentru stabilitate şi pentru ca stejarul să nu cadă într-o parte. Acum că Apollo trăgea copacul pe verticală începu să se gândească la faptul că patru sau chiar cinci funii ar fi fost mai de ajutor. Ei bine, avea să procedeze astfel cu următorul copac pe care-l transplantau în parc.

Broboane de sudoare îi picurară în ochi, usturătoare. Cu colţul ochiului observă că Luşca se întorsese, examinând cu interes groapa, dar nu se putu mişca pentru a o alunga. Muşchii i se întinseră şi auzi gemetele zgomotoase ale celorlalţi bărbaţi. Încet, copacul se ridică, maiestuos şi înalt. Avea să fie o frumuseţe pe malul iazului şi, într-o sută de ani, când îşi va fi întins ramurile peste apă, avea să fie magnific.

Simţi cu groază bruscă o scăpare a funiei la început, urmată îndeaproape de un strigăt răguşit al unuia din grădinari ce ţineau cealaltă funie. Funia zbură prin aer, eliberată din strânsoarea bărbaţilor. Apollo îşi ridică privirea şi văzu stejarul masiv cutremurându-se şi apoi căzând înspre el. În acelaşi timp, Indio sări între el şi căruţă, în timp ce Luşca alunecă şi pică neajutorată în groapa copacului.

Sunetul sfâşie aerul, venind parcă din afara lui, o bestie care fusese prizonieră în pieptul lui şi nu mai suporta să fie închisă. Îi arse gâtlejul când îi ieşi din gură.

– INDIO!

Capitolul 8

Aşa se întâmplă ca, într-un an, fecioara aleasă pentru sacrificiu să fie Ariadna. Era singurul copil al unei femei sărace şi înţelepte, şi mama ei plânse cu amărăciune când auzi veştile. Apoi, femeia înţeleaptă îţi şterse lacrimile şi îi spuse fiicei sale: „Ţine minte: când vei fi prezentată

la curte, să faci o reverență nu numai în fața regelui, ci și a reginei nebune și s-o întrebi dacă vrea să-i duci fiului ei ceva...

Minotaurul

Lily auzi numele lui Indio strigat, apoi totul se pierdu în mugetul stejarului care se prăbuși. În locul unde stătuse Caliban. Unde fugise Indio.

Oamenii urlau. Caii o luară la fugă, târându-și harnașamentele după ei, și în groapa săpată de Apollo erau numai rămășițe și un nor de praf negricios.

Lily fugi înspre groapă, împingând la o parte ramuri distruse de copac, luptându-se cu un bărbat care încerca să o rețină. Trebuia să fie acolo undeva, poate că scăpase cu un os rupt sau cu spinarea însângerată. Buzele ei se mișcau, murmurând, în timp ce Lily cădea la învoială cu orice zeu care ar fi ascultat-o. Copacul era enorm, iar ramurile zăceau distruse și se înălțau în calea ei peste tot.

– Dă-mi drumul! țipă ea la brațele care o țineau în loc.

Nu-i vedea. Chiar și în dezastrul cauzat de crengile căzute, trebuia să fie un semn – haina roșie a lui Indio sau cămașa albă a lui Caliban. Apoi, în mijlocul urletelor, auzi un lătrat.

– Liniște! ceru ea, și minunea minunilor, bărbații chiar o ascultară.

În liniștea subită, lătratul pițigăiat și isteric al lui Luș se auzea clar – și venea din groapă.

– Să fiu al naibii, spuse domnul Herring, cu uimire în voce.

Lily se întoarse și se uită. La început văzu doar amalgamul de rădăcini. Cu siguranță nu era destul loc acolo pentru un câine mic, cu atât mai puțin pentru un bărbat și un copil. Dar, în timp ce privea, o mână enormă se agăță de margine. Lily se repezi spre groapă în timp ce Caliban apăru la suprafață, cu capul și umerii largi murdari, strângându-l pe Indio la piept asemenea lui Hefaistos ridicându-se din fierăria lui infernală.

Nu văzuse niciodată ceva mai minunat.

Caliban aruncă o aruncă pe Luş cea murdară peste marginea gropii. Cățeluşa se rostogoli şi apoi se redresă, scuturându-se cu putere, şi apoi fugi spre Lily, dând din coadă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun.

Lily ignoră ogarul, uitându-se după fiul ei. Caliban îl puse pe marginea gropii înainte de a ieşi şi el.

– Mamă! strigă Indio şi izbucni în lacrimi.

Ea îngenunche în faţa lui, pipăindu-i corpul cu mâini tremurânde. Îi curgea sânge din nas şi avea o zgârietură pe bărbie. Părul îi era murdar de pământ, dar era întreg. Îl strânse la piept şi se uită peste umărul lui slab la Caliban.

– Mulţumesc. Nu ştiu cum ai reuşit, dar îţi mulţumesc că mi-ai salvat fiul.

Asta păru să-l facă pe Indio să uite de lacrimile cauzate de şoc.

– M-a prins, mamă! spuse el, uitându-se la ea cu un chip plin de dungi de noroi şi sare. Caliban m-a prins şi ne-a aruncat pe amândoi în groapă şi stejarul a picat peste noi, dar de fapt nu a picat, pentru că maşinăria era afară, vezi?

Arătă spre locul unde copacul aterizase deasupra gropii şi nu înăuntru. Lily se cutremură văzând-o, pentru că, dacă una din roţi ar fi alunecat, întregul ghem de rădăcini ar fi picat pe ei, în loc să se încline doar pe jumătate spre groapă. Dar zâmbi de dragul lui Indio.

– Da, văd, dar nu cred că a fost foarte mult loc acolo jos.

– Nu, deloc, o asigură Indio cu sinceritate. Şi Caliban stătea peste mine şi Luş.

Se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche.

– Caliban e foarte greu. Luş a chiţăit. Cred că a fost aproape strivită.

Lily râse printre lacrimi auzind informaţia, pentru că înţelese ceva ce fiul ei părea să nu vadă: Caliban se aşezase deasupra lui pentru a-l proteja de rădăcinile copacului.

Îi aruncă o privire lui Caliban din nou, în timp ce spuse:

– Tu şi Luş aţi fost foarte curajoşi.

– Şi cea mai bună parte, mamă, spuse Indio, trăgând-o de mână pentru a-i atrage atenţia, cea mai bună parte e că a vorbit, Caliban a vorbit. L-ai auzit? M-a strigat pe nume!

– Cum?

Lily se holbă la feţişoara murdară a lui Indio, apoi în sus, la Caliban. Observă, dusă pe gânduri, că avea o zgârietură însângerată pe obraz. Strigătul acela de dinainte de accident... chiar fusese al lui?

Caliban îi evita privirea, şi chipul îi era palid, iar Lily îşi dori imediat să rămână singură cu el ca să afle dacă putea, cu adevărat, să vorbească.

– Sunt bucuros că băiatul e bine, doamnă.

Cuvintele domnului Herring fuseseră sincere, dar bărbatul se uita cu îngrijorare la copacul distrus şi la maşinărie.

– Mulţumesc, spuse ea. Îl duc înapoi la teatru să facă o baie şi să-i îngrijesc zgârieturile. Şi voi face la fel şi pentru... hm...

Dumnezeule mare, oare cum îi spuneau ceilalţi grădinari lui Caliban? Făcu un gest vag în direcţia lui.

– Cum?

Domnul Herring o privi alarmat.

– Dar l-am pierdut deja pe omul cel nou – a fugit cine ştie pe unde. Am nevoie de Smith.

„Smith?" Lily îşi îndreptă postura.

– Mi-e teamă că trebuie să insist, domnule Herring.

– Of, bine atunci.

Grădinarul-şef flutură din mână, obosit.

– Probabil că nu o să mai facem mare lucru azi oricum. Nu ştiu ce-am să-i spun stăpânului.

– Presimt că nu va fi o problemă, murmură Lily în barbă, ignorând privirea alarmată a lui Caliban. Se răsuci spre Indio. Poţi să mergi pe jos până la teatru, iubire?

Întrebarea păru să atingă mândria masculină a fiului ei – un lucru atât de capricios şi de uşor de provocat – şi Indio i-o tăie scurt:

– Bineînţeles că da, mamă.

Pretenția de aroganță fu însă subminată de postura cu umerii pleoștiți. Acum că toată agitația trecuse, era clar că accidentul îl secătuise de energie pe Indio. Căscă larg în timp ce se împletici pe potecă. După câțiva pași, Caliban îl luă pe sus fără nici un cuvânt.

Gândul o făcu pe Lily să se holbeze la bărbatul uriaș care îl ducea pe fiul eî pe umăr. Putea vorbi – sau, cel puțin, vorbise.

Un cuvânt, e adevărat, dar cu siguranță că de unde venise unul puteau veni și mai multe, nu-i așa? Lily își petrecu restul drumului cu o miriadă de întrebări roindu-i în minte.

Maude era plecată la cumpărături toată după-masa, așa că teatrul era gol când ajunseră. Lily așteptă până când intrară și apoi se răsuci spre Caliban, cerând să știe:

– *Poți* vorbi?

El deschise gura și, pentru o clipă îngrozitoare, nimic nu se întâmplă, apoi sunetele ieșiră, scârțâind și împleticindu-se.

– Cred... da.

Caliban înghiți în sec și tresări, de parcă l-ar fi durut fizic să le rostească.

– O, șopti Lily, apăsându-și degetele pe buzele tremurânde. O, sunt atât de fericită.

– Ți-am zis, spuse Indio, somnoros, de pe umărul lui Caliban.

– Da, mi-ai zis, răspunse Lily, ștergându-se la ochi cu degetele. Se transforma într-o adevărată stropitoare. Trase aer în piept pentru a se liniști. Cred că ai nevoie de un pui de somn, tinere.

Indio nici măcar nu protestă că era prea mare ca să mai doarmă după-masa, atât de extenuat era. Lily renunță la standardele de curățenie îndeajuns cât să-i ceară doar să se spele pe față înainte de a se așeza, deja pe jumătate adormit, în patul ei.

Închise ușa de la dormitor cu grijă și își ridică privirea ca să-l vadă pe Caliban citindu-i piesa în camera principală. El așeză foaia pe care o ținea în mână și își drese vocea.

– E... e... bună, spuse el și se uită la ea. Foarte... bună.

Avea o voce groasă, dar se simțea că era ceva nefiresc, răguşit în ea, care sugera că era afectată.

– Mulțumesc.

Mai primise complimente pentru piesele ei, dar întotdeauna ajunseseră la ea prin Edwin. Nimeni nu-i mai spuse personal că aprecia scrierile ei.

– Nu e gata, desigur, şi trebuie să lucrez mult la ea dacă vreau s-o termin la timp – am doar o săptămână la dispoziție – dar cred că s-ar putea să fie una dintre piesele mele cele mai bune. Asta dacă reuşesc să fac ceva în legătură cu Pimberly. E cam îngâmfat în momentul de față. Dar – şi îşi pregăti cuvintele, trăgând aer în piept înainte – nu vrei să auzi despre...

– Vreau, spuse el, întrerupând-o.

– O.

Se holbă la el, apoi îşi coborî privirea cu timiditate – nu fusese *niciodată* timidă!

– Asta e bine. Adică... sunt bucuroasă, dar sigur vrei să te speli pe față şi să-ți îngrijeşti rănile, nu-i aşa?

El dădu din cap, probabil protejându-şi vocea, dar nu o scăpă din ochi, privind-o cum aduce apa şi cârpele. Ea veni lângă el la masă şi puse vasul acolo.

– Pot? întrebă ea, surprinsă de cât de răguşită îi era vocea.

După ce el încuviință, ridicând fruntea, aruncă o privire sub pansamentul de pe capul lui. Rana prinsese coajă şi nu părea afectată, aşa că doar puse bandajul la loc. În tăcere, înmuie o cârpă în apă şi o stoarse, apoi îl mângâie pe față cu ea, cu blândețe. De aproape, văzu că era zgâriat destul de serios în multe locuri, şi se gândi că suportase toată greutatea copacului pentru fiul ei. Udă pânza din nou.

– Ce-ți face spatele?

– E... în ordine.

Lily trecu uşor cu cârpa peste pometele drept, unde se afla tăietura care sângera.

– Mă uit la el după ce te spăl pe față.

– Nu e... nevoie.

Ea zâmbi, drăgălaş dar cu insistenţă. Spatele lui probabil că fusese cel mai afectat atunci când îi protejase pe Indio şi pe Luşca.

– Dar vreau eu.

El nu răspunse, aşa că ea continuă, ştergându-l uşor pe lângă nas, pe sprâncenele late, pe pomeţii sculptaţi. Nu era un chip atrăgător. Nu era frumos, nici graţios. Dar era un chip bun, se gândi ea. Bărbătesc, cu siguranţă. Şi cu siguranţă unul de care se simţea atrasă.

Se opri, înghiţind în sec. Nu-l cunoştea pe omul acesta. Ştia despre el câte ceva – ştia că s-ar fi aruncat într-o groapă murdară fără ezitare pentru a-i salva fiul, că era bun cu câinii neghiobi şi cu bătrânele puse pe harţă, şi că putea, cu o singură privire, să-i topească inima şi tot ce era în ea –, dar nu-l cunoştea.

Se îndreptă de spate, concentrându-se în timp ce uda din nou pânza, urmărind cum degetele ei storceau apa maronie.

– Cum ţi-ai pierdut vocea, Caliban?

Când se răsuci spre el, chipul îi era inexpresiv şi ţinea ochii închişi.

– Te rog, şopti ea.

Trebuia să afle ceva – orice detaliu despre el.

Poate că el îi înţelese rugămintea. Sau poate că era prea obosit ca să se mai lupte cu ea.

– A fost o... bătaie, mormăi el. Îşi drese vocea, dar când vorbi din nou, suna la fel. El... un bărbat a călcat... pe gâtul meu.

Îşi duse mâna la mărul lui Adam. Lily se holbă la el. Era masiv şi curajos şi ştia că se putea mişca cu dexteritate. Cum era posibil să fie înfrânt într-o luptă? Doar dacă...

– Câţi erau? şopti ea.

Ochii lui se aţintiră asupra ei, şi văzu o confirmare sardonică în ei.

– Treî.

Chiar şi aşa...

– Erai beat sau dormeai?

El clătină din cap.

– Eram...

Se uită în altă parte, ca şi cum ar fi fost ruşinat. Privirea ei se îngustă. Ce putea să-l facă pe Caliban să aibă aşa o expresie?

El îşi drese vocea şi încercă din nou.

– Eram... legat.

„Legat." Lily clipi. Singurele persoane care puteau fi legate erau prizonierii, se gândi ea.

Deodată se simţi mult mai bine. Un bărbat putea fi întemniţat din mai multe motive – datoriile erau pe primul loc. Edwin petrecuse şi el o lună neplăcută în Temniţa Flotei cu câţiva ani în urmă. Se aplecă să-i şteargă bărbia, şi pânza se prinse în perii neraşi.

– Şi nu ai mai putut vorbi apoi?

– Nu. Se încruntă. Nu am...

Caliban trase aer în piept, ca şi cum ar fi fost iritat.

– Am fost... lăsat fără cunoştinţă.

Înghiţi în sec, făcând o grimasă, şi ea îşi dădu seama, înţelegând brusc, că poate povestea nu se limita doar la atât.

Un om puternic şi masiv, legat, neajutorat. Văzuse băieţi împungând un urs legat – o bestie de care ar fi fugit ţipând dacă ar fi fost liberă să facă ce voia. Băieţi mici – şi bărbaţi slabi – care se credeau curajoşi în faţa neputinţei. Se îmbătau cu ideea de falsă putere. Şi erau capabili să mânuiască puterea în feluri crude şi groaznice.

Oare asta i se întâmplase lui Caliban al ei? Gândul o făcu să ameţească de furie. Nimeni nu avea dreptul să-şi demonstreze bărbăţia neînsemnată distrugând-o pe a lui Caliban. Trase aer în piept, ştiind că mila ei era ultimul lucru pe care l-ar fi acceptat.

– Înţeleg, spuse ea, cu o voce calmă.

El clătină din cap şi gura i se strâmbă.

– A fost... acum multe... luni.

Şi această vitejie simplă, mândria lui tăcută, o făcu să lase garda jos. Lăsă cârpa să-i alunece din mână şi se aplecă să-l sărute.

Reacția lui fu imediată și hotărâtă. Își încolăci brațele puternice în jurul taliei ei și o trase in poala lui, făcând-o să-și desfacă picioarele. Îi sprijini capul în palmele desfăcute, și își înclină capul într-o poziție mai ușoară, deschizându-și gura într-a ei. Și, Dumnezeule, chiar știa cum să sărute o femeie.

Limba lui îi exploră gura, având gust de vin și de dorință, hotărâtă și fără să se grăbească. O exploră pe îndelete, trecând peste limba ei, tachinând-o înainte de a se retrage. Îi prinse buza de jos cu dinții, frământând-o cu blândețe, și râse în sinea lui când ea gemu și se arcui înspre el. Fustele ei erau prinse între trupurile lor și bineînțeles că el avea pantaloni pe el, dar Lily simți o tărie sub ei – mare și puternică.

Sânii ei se loviră de corsaj și brusc își dori ca toate hainele lor să fi dispărut – să îl descopere așa cum era. Probabil că-și pierduse mințile puțin, pentru că își dădu seama că își strecurase degetele în părul lui plin de pământ și îl trăgea de el, cerându-i ceva ce nu putea rosti.

El fu cel care o desprinse din îmbrățișare, și doar atunci, în timp ce-i arunca priviri feroce pentru că o întrerupsese, o auzi pe Maude pufnind în spatele ei.

– Departe de mine dorința să te întrerup, inimioară, mai ales când te tăvălești în noroi cu un bărbat, dar am o cină de pus pe masă.

– Dar de ce mergem la Harte's Folly? întrebă Lady Phoebe a doua zi, dimineața târziu, strâmbând din nas, posibil din cauza mirosului Tamisei, deși Trevillion știa că, de fapt, era din cauza prezenței lui în viața ei. Am înțeles că teatrul și parcul au ars în întregime.

– Da, milady.

Trevillion îi aruncă o privire furioasă barcagiului care le asculta cu neruşinare conversația. Barcagiul se aplecă rapid să-și vadă de vâslit.

– Dar parcul se renovează acum și m-am gândit că v-ar plăcea. Și, de asemenea, adăugă el pe un ton sec, am ceva de rezolvat

acolo, şi cum sarcina mea e să vă păzesc şi aţi insistat să ieşim astăzi, nu puteam să merg singur.

– O, spuse ea, pe o voce şoptită, în timp ce îşi trecea degetele prin apă.

Barcagiul îi aruncă o căutătură urâtă căpitanului. Trevillion oftă şi se răsuci pentru a privi cum se apropiau de docul de la Harte's Folly. Grădina fusese o atracţie foarte populară înainte de incendiu, şi docul fusese mare şi bine întreţinut. Acum era pe jumătate căzut în Tamisa, şi numai o porţiune îngustă din el era proptită şi renovată cu lemn nou. În spatele docului, vegetaţia distrusă şi arsă arăta sumbru – nicidecum ca un loc de relaxare şi amuzament. Se spunea că Harte intenţiona să reorganizeze întregul parc, dar Trevillion se gândi că era un scop imposibil de atins, numai dacă nu investeai o grămadă de bani în el, şi chiar şi aşa, rezultatul final nu putea fi garantat. Dar nu asta îl interesa pe el.

Barcagiul opri lângă doc, şi trase mica barcă destul de aproape pentru a arunca o frânghie pe unul din stâlpii de lemn de pe margine.

– Am ajuns, milady, îi spuse Trevillion lui Lady Phoebe, deşi ea probabil ştia deja, din cauza hurducăieliî. E o scară în dreapta, imediat după copastia bărcii.

Privi cum ea pipăi scara aspră din lemn cu degetele.

– Acum prinde-mă de braţ, milady.

O apăsă uşor pe antebraţ ca ea să ştie unde era.

– Mă descurc, spuse ea cu nerăbdare, dar luându-l oricum de mână, în timp ce coborî din barcă.

Căpitanul se asigură că o ţinea cu fermitate până ajunse pe doc. O urmă cât de repede putu, în ciuda faptului că era stingherit de un picior bolnav şi de baston.

– Aşteaptă-ne, îi ordonă barcagiului, aruncându-i o monedă.

– 'Nţeles, mormăi barcagiul, trăgându-şi pălăria cu boruri largi peste faţă în timp ce se intindea în barcă. Fără îndoială că avea să-şi umple timpul trăgând un pui de somn.

– Pe aici, milady, îi spuse Trevillion lui Lady Phoebe, oferindu-i brațul stâng.

Se lăsă cu toată greutatea pe bastonul pe care-l ținea în mâna dreaptă. O potecă nefinisată fusese curățată, și ducea de la doc în parc, dar pe jos încă se mai găseau resturi și dărâmături.

– Ai grijă pe unde calci. Pământul nu e drept.

Ea-și întoarse capul dintr-o parte în alta, în timp ce mergeau, adulmecând aerul.

– Încă miroase destul de puternic a ars.

– Într-adevăr, răspunse el, ghidând-o pe lângă o movilița carbonizată – probabil un copac căzut, deși era greu de spus. Pământul e înnegrit și copacii care au mai rămas sunt pârjoliți.

– Ce trist, murmură ea. Îmi plăcea atât de mult locul acesta.

Încruntă din sprâncene, și buzele durdulii îi erau lăsate în jos. Căpitanul își drese glasul.

– Sunt și câteva semne de renaștere, remarcă el, simțindu-se caraghios după ce rosti cuvintele.

Ea ciuli urechile.

– Cum ar fi?

– Câteva petice de iarbă verde. Și soarele strălucește, spuse el, jalnic. Văzu ceva. Ah, în stânga e și un fel de floare purpurie.

– Da? se înveseli ea. Arată-mi.

Îi luă mâna și o trase cu atenție în jos spre biata floricică. O pipăi atât de ușor, că abia atinse petalele.

– O violetă, cred, spuse ea, în cele din urmă, îndreptându-se de spate. Aș rupe-o pentru miros, dar cu atât de puțini supraviețuitori în jur, nu vreau să o fur.

Trevillion se abținu să spună că o singură violetă nu putea fi atât de importantă. Ea oftă și continuară să meargă.

– Foarte puține semne de renaștere, într-adevăr. Mă întreb cum are de gând domnul Harte să-l refacă...

Personal, căpitanul considera că parcul era o cauză pierdută, dar se hotărî să nu împărtășească această convingere cu ea.

Se apropiau de teatru, și Trevillion se încruntă. Nu se gândise foarte mult la ce urma să facă. Nu făcuse planuri exacte cu Lord

Kilbourne cu privire la locul şi ora de întâlnire. Bărbatul s-ar fi putu afla oriunde.

Când se apropiară de teatru însă, problema lui fu rezolvată. Lord Kilbourne săpa o groapă la câțiva metri de teatru, în timp ce un băiețel cu păr închis la culoare stătea în apropiere, sporovăind cu el.

Trevillion simți cum i se ridică sprâncenele de uimire. De unde apăruse băiatul? Nu exista nici o casă în jur, cel puțin până la un kilometru depărtare. Lângă băiat stătea tolănit un câine mic şi zvelt, care îşi înalță capul când se apropiară. Brusc, se ridică şi fugi spre ei, lătrând zgomotos.

Trevillion se încruntă la bestie. Sărea bucuroasă la fustele lui Lady Phoebe.

– Jos, tu.

– O, căpitane, nu cred că e nevoie să mă salvezi de un câine de companie, îl apostrofă Lady Phoebe şi, înainte să-şi dea seama dacă animalul era prietenos sau nu, îngenunche în fața lui.

Câinele începu imediat să o atingă cu lăbuțele şi să o lingă pe față. Lady Phoebe râse, cu mâinile întinse, dar câinele era prea entuziasmat şi nu stătea locului ca să-l mângâie. Fața ei rotundă strălucea de bucurie.

– Ce rasă e?

– Nu ştiu, răspunse el, luându-şi privirea de la ea. Ceva mic, slăbănog şi isteric.

– Luşca e un ogar italian, spuse băiatul, care fugise după câine. Poți s-o mângâi dacă vrei. Nu muşcă, deşi – adăugă el fără a fi nevoie – linge.

– Simt asta, răspunse Lady Phoebe, zâmbind. Fața ei era îndreptată spre cer. Am avut un prieten odată, care avea un ogar italian. Ce culoare e?

– Arămiu, spuse băiatul, adăugând cu sinceritatea celor tineri, nu vezi?

– Lady Phoebe e oarbă, băiete, spuse Trevillîon cu asprime.

Protejata lui tresări şi îi aruncă o privire care avu efectul scontat, chiar dacă era oarbă.

Copilul se trase înapoi la tonul lui, şi Trevillion observă că avea ochii de culori diferite: unul albastru, unul verde.

– O, îmi pare rău.

– Nu ai de ce, spuse Lady Phoebe cu blândeţe. Cum te cheamă?

– Eu sunt Indio, spuse el. Şi el e Caliban, prietenul meu – arătă spre Lord Kilbourne, ceea ce-l făcu pe Trevillion să-şi arcuiască şi mai mult sprâncenele –, şi mama e în teatru.

Lady Phoebe îşi răsuci capul, ca şi cum ar fi fost în stare să se uite înjur.

– Suntem lângă teatru?

– Da.

– Dar am crezut că a ars.

– Aşa e, mare parte din el, răspunse Indio. Dar o parte este încă bună. Acolo locuim noi.

Lady Phoebe se încruntă.

– Locuiţi aici?

El dădu din cap, uitând deja că ea nu-l putea vedea.

– Mama e o actriţă faimoasă. E Robin Goodfellow.

– Chiar aşa? Lady Phoebe se arătă plăcut surprinsă. Pot să o întâlnesc? Sunt o mare admiratoare a ei.

În câteva minute, Lady Phoebe se împrietenise cu domnişoara Goodfellow şi luau ceaiul la o masă adusă afară, în grădină.

– Se... cunoşteau de dinainte? întrebă Lord Kilbourne.

El şi Trevillion se îndepărtaseră îndeajuns de mult de teatru cât să nu fie auziţi, dar rămăseseră destul de aproape pentru ca Trevillion să o poată vedea pe Phoebe. Kilbourne aruncă o privire spre bastonul lui şi sugeră un buştean căzut drept scaun. Trevillion fu prea recunoscător că piciorul lui putea lua o pauză, ca să-şi mai facă griji pentru orgoliul său.

Cumva, în zilele care trecuseră de când îl văzuse, vicontele îşi recăpătase într-un mod miraculos darul vorbirii, deşi pronunţa cuvintele sacadat şi vocea îi era încă aspră. Exista cu siguranţă o poveste în spatele acestui fapt, Trevillion ştia, dar nu-l preocupa în acest moment.

– Nu, deloc, spuse Trevillion, privind cum Lady Phoebe râse la ceva ce-i spusese domnişoara Goodfellow.

– Eşti sigur.

– Foarte.

– Pur şi simplu... fantastic, murmură Kilbourne, părând, în orice caz, confuz.

Privirea lui, observă Trevillion, se opri prea mult asupra actriţei.

– Dacă spui tu, milord.

Celălalt se uită la el şi Trevillion observă că vicontele avea o serie de zgârieturi noi pe faţă.

– Spun, răspunse Kilbourne cu răceală. Să înţeleg... că ai... informaţii noi?

Trevillion se îndreptă de spate.

– Da, milord. Am făcut cercetări în ceea ce priveşte trecutul şi situaţiile prietenilor tăi care au murit în acea noapte. Maubry, aşa cum ai spus, urma să ajungă preot. Conform prietenilor lui care i-au supravieţuit, nu avea duşmani şi nu avea datorii, nici nu jignise pe nimeni în lunile de dinainte de crimă. Cred că îl putem considera o victimă colaterală.

Kilbourne dădu din cap, arătând mohorât. Le privea pe doamne din nou. Trevillion se întoarse şi el să se uite şi observă că Lady Phoebe pipăi cu discreţie tarta de pe farfurie, înainte de a o duce la gură. Era foarte îndemânatică, în ciuda infirmităţii sale, medită el.

– Domnul Tate era, într-adevăr, moştenitorul unchiului său, continuă el. După moartea lui, un văr de departe a devenit moştenitor şi a primit într-un final moşia unchiului său, în valoare de aproape două mii de lire pe an – nu o comoară, dar nici o sumă de trecut cu vederea. Cu toate acestea, vărul în cauză trăia în coloniile americane până acum un an. Deşi ar fi putut, într-adevăr, să trimită agenţi care să-i omoare vărul, mi se pare, cel puţin la prima vedere, foarte puţin probabil.

– Sunt de acord, răspunse Kilbourne, părând puţin dus pe gânduri.

Domnişoara Goodfellow îşi lingea în acea clipă nişte firimituri de tartă de pe buze. Trevillion îşi drese vocea.

– Cât despre Smithers, ultimul bărbat, aici am găsit ceva interesant.

Kilbourne se uită la el brusc.

– Cum... aşa?

– Spre deosebire de voi, spuse Trevillion, el era îndatorat – şi pentru o sumă destul de mare, unor oameni cu caracter îndoielnic – care conduceau o casă de jocuri de noroc în haosul din Whitechapel.

– Atunci, acesta a fost motivul?

Chipul lui Kilbourne exprima o nepăsare stoică.

– Nu cred, spuse Trevillion cu ezitare. Creditorii lui nu şi-au recuperat banii după moartea sa, şi nici nu se ştia că le datora bani. Dădu din umeri. Să-l omoare pe Smithers, pe lângă ceilalţi doi gentilomi, ar fi fost o mişcare proastă pentru afacere, şi ticăloşii aceştia sunt afacerişti pricepuţi.

Un muşchi din falca lui Kilbourne se încordă şi bărbatul privi în depărtare – luându-şi pentru prima dată ochii de la domnişoara Goodfellow.

– Deci... nu ai aflat nimic.

– Nu chiar, milord, răspunse Trevillion şoptit.

Kilbourne se holbă la el cu o expresie plină de răceală, ca şi cum s-ar fi lăsat păcălit de speranţă de prea multe ori în trecut ca să-şi mai îngăduie să mai facă aceeaşi greşeală.

Trevillion îi întâlni privirea şi spuse direct:

– Unchiul tău este înglodat în datorii, milord, faţă de bunicul tău, contele, şi situaţia continuă de aproape zece ani. Dacă moşteneşti titlul, presupun că s-ar găsi într-o situaţie foarte incomodă, pentru că nu are banii necesari pentru a şterge datoriile. Dacă ai fi murit în acea noapte, ar fi moştenit titlul – şi banii care vin odată cu el, după moartea bunicului tău. Nu ar fi trebuit să îşi plătească datoria sau să se teamă de judecată şi de închisoarea datornicilor.

Kilbourne nici măcar nu tresări – dovedind că era la fel de inteligent cum îl crezuse Trevillion.

– Dar... nu am murit. În schimb... am fost drogat, se pare.

– Gândeşte-te, murmură Trevillion în şoaptă, pentru că, în caz că suspiciunea i se adeverea, aveau un om puternic drept duşman... Dacă ai fi fost omorât atunci, şi un hoţ de rând sau o astfel de persoană nu ar fi fost arestată pentru faptă, atunci unchiul tău, care era următorul pe linia de moştenire a titlului, ar fi fost suspectul logic. Dar dacă ai fi fost drogat, iar prietenii tăi omorâţi, tu ai fi devenit criminalul, şi astfel ai fi fost adus în faţa justiţiei – şi a spânzurătorii. Ar fi ieşit un scandal, desigur, dar în nici un caz nu ar fi fost vina unchiului tău – şi rezultatul ar fi fost acelaşi ca atunci când te-ar fi ucis chiar el: moartea ta. Trebuie să recunoşti, milord, a fost un plan destul de elegant.

– Iartă-mă... dacă... *nu o fac,* răspunse Kilbourne sec. Aş fi murit... în aceşti ultimi patru ani... dacă vărul meu îndepărtat... contele de Brightmore... nu ar fi fost atât de îngrozit că... o rudă de-a sa... avea să fie judecată pentru crimă... şi nu m-ar fi făcut pachet, trimiţându-mă la Bedlam.

Se opri, înghiţind în sec, după un discurs atât de lung.

– Şi asta nu m-a... încălzit deloc... în acea perioadă. Cred că... aş fi preferat... ştreangul.

Trevillion se gândi, ironic, că şi el trebuia să-i fie recunoscător lui Brightmore, pentru că-l salvase de păcatul de a trimite un om nevinovat la moarte.

– De ce... începu Kilbourne, apoi tuşi şi îşi drese vocea. Dacă teoria ta... e adevărată, de ce... nu a angajat unchiul meu pe cineva să mă omoare la Bedlam?

– Poate a crezut că aveai să mori oricum acolo, milord, dădu din umeri Trevillion. E valabil pentru mulţi alţii.

Kilbourne dădu din cap, meditând un moment, sau poate că doar îşi odihni gâtul.

– Bunicul meu... este pe moarte, sau cel puţin aşa spune sora mea, rosti el deodată.

– Înseamnă că unchiul tău îți va dori și ție moartea, răspunse Trevillion. În ultimul an a făcut câteva investiții riscante, și datoria i s-a dublat în ultimele cinci luni.

Kilbourne îl fixă cu privirea, încruntat.

– Nevoia sa de bani a devenit critică, presupun.

Trevillion îi întâlni privirea și observă din nou zgârieturile de pe obrazul lui.

– De unde te-ai ales cu zgârieturile acelea, milord? Arăți mult mai rău decât ultima dată când te-am văzut.

– Ieri... Kilbourne tuși, ridicând un deget către zgârieturi. Aproape că am murit... Din cauza unui copac căzut... care trebuia plantat. Era de față... și un grădinar nou... azi... lipsește.

Trevillion se răsuci pentru a sta față în față cu celălalt bărbat, sprijinindu-se cu toată forța pe baston.

– Ai fost descoperit, milord. Dacă eu am putut-o urmări pe sora ta, atunci și oamenii unchiului tău ar fi putut s-o facă.

Kilbourne scutură din cap violent, tușind.

– Un accident, spuse el, gâfâind.

– Nici tu nu crezi asta, altfel nu mi-ai fi spus, răspunse Trevillion, pierzându-și răbdarea.

În acel moment se auzi o voce.

– Salutare! Poate să-mi zică cineva unde îl găsesc pe domnul Smith?

Amândoi se răsuciră și văzură un tânăr cu părul roșcat, care nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, clipind în lumina soarelui, care se afla mult prea aproape de doamne, și care era asaltat deja de cățeluș.

– La naiba, mormăi Trevillion. Se părea că întâlnirea lor luase sfârșit. Ascultă-mă, milord. Trebuie să părăsești parcul. Găsește alt loc de ascunzătoare până ne gândim la un plan pentru a găsi dovezi împotriva unchiul tău.

Kilbourne încă scutura din cap, deși acum o făcea mai încet, cu privirea fixată pe clădirea teatrului.

– Nu pot.

Trevillion îi urmări privirea – spre domnişoara Goodfellow, desigur, care acum se ridicase în picioare să-l primească pe nou-sosit.

– Nu poți sau nu vrei?

Kilbourne nu-şi ridică ochii de pe ea, dar chipul i se înăspri, devenind hotărât.

– Nu contează.

Capitolul 9

A doua zi în zori, Ariadna porni spre castelul aurit. Îl găsi pe rege şezând pe un tron incrustat cu diamante, iar alături de el pe regina nebună, care torcea un caier de lână roşie pe o furcă de lemn. Tânărul însoțitor al Ariadnei făcu o plecăciune adâncă şi se dădu la o parte. Dar Ariadna, amintindu-şi de poveţele mamei sale, făcu o reverență în fața cuplului regal, apoi o întrebă pe regină dacă ar putea să-i aducă ceva în dar fiului ei. Fără să scoată o vorbă, regina îi oferi fusul...

Minotaurul

Lily întâlni privirea neclintită a lui Caliban şi se îmbujoră. În ochii săi scânteietori se citea determinarea.

O privea de parcă un singur sărut fusese de ajuns pentru a o face a lui. Lily îşi feri privirea, trăgând aer în piept. Într-adevăr, fusese un singur sărut, iar de-atunci nu se mai ivise ocazia să vorbească între patru ochi. Cu o seară în urmă fuseseră în compania lui Maude, de ale cărei comentarii tăioase, sarcastice şi dezaprobatoare nu era chip să scape, iar zorii îi petrecuseră alături de Indio, care alergase zburdalnic în toate părțile. Asta înainte să sosească Lady Phoebe şi căpitanul Trevillion.

– Cine-i domnul? întrebă Phoebe, privind în direcția tânărului care se apropia de ei.

După ce îl întâmpină cum se cuvine, Luşca o zbughi către stăpânul ei. Indio se îndepărtase de musafiri, iar acum se juca într-un colț al teatrului, în ceea ce părea a fi o baltă cu noroi.

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse Lily, încercând să nu-şi trădeze iritarea. Dumnezeule, Harte's Folly se transformase într-un bâlci de țară, o adevărată răspântie a drumeților. Într-un târziu, işi aminti să fie politicoasă, şi adăugă: Milady.

Lady Phoebe surâse şi întrebă cu glas şoptit:

– Cum arată?

Firește, Lady Phoebe nu putea şti cum arată sau ce vârstă avea bărbatul.

– E un tânăr plăcut la vedere, cu părul roşu ca focul, răspunse Lily iute, cu glas scăzut. Poartă o pălărie cu boruri răsfrânte şi un costum de culoarea ghindei. Vesta e mai deschisă la culoare, mai degrabă bronz decât cafenie, şi brodată cu panglică roşie. O ținută nu foarte scumpă, dar elegantă.

Îşi înalță privirile.

– Dacă stau bine să mă gândesc, e chiar drăguț.

– Foarte bine, spuse Lady Phoebe cu o urmă de satisfacție în glas, apoi se lăsă pe spătar.

Lily avu timp să-i arunce o privire amuzată celeilalte femei – era încântătoare – înainte ca tânărul să se prezinte.

– Bună dimineața, spuse el cu un uşor accent scoțian. Se opri dinaintea lor, îşi scoase pălăria din cap şi făcu o plecăciune fermecătoare. Numele meu este Malcom MacLeish. Cu cine am onoarea?

– Eu sunt domnişoara Robin Goodfellow, spuse Lily cu o reverență, iar Domnia Sa e Lady Phoebe Batten.

– Doamne sfinte! exclamă MacLeish.

Tânărul făcu ochii mari, dezvăluind albastrul sclipitor al irisului, şi îşi exprimă uimirea cu gesturi teatrale.

– Ce onoare, doamnelor! Domnişoară Goodfellow, am avut privilegiul să asist în urmă cu doi ani la spectacolul *Cum vă place*, unde aţi interpretat-o magistral pe Rosalinda.

Lily făcu o nouă reverenţă, amuzată de manierele lui extravagante.

– Mulţumesc, domnule.

– Cât despre Domnia Voastră, stimată doamnă, continuă domnul MacLeish, întorcându-se spre Phoebe, sunt profund onorat să mă aflu în prezenţa voastră.

– Chiar aşa, domnule, spuse Lady Phoebe, cu un zâmbet în colţul buzelor. Îşi înălţă privirea, dar nu tocmai în direcţia tânărului. Doar în simpla mea prezenţă?

– D-da, milady, spuse el, nesigur dacă femeia îl lua peste picior sau nu. Îi aruncă o privire scurtă lui Lily, care nu-i sări însă in ajutor. Îşi săpase singur groapa cu acea risipă de entuziasm. Frumuseţea Domniei Voastre îmi încântă privirea.

Lady Phoebe izbucni în râs. În gura altei doamne, hohotele ei ar fi sunat ca o insultă sau cel puţin ca o ironie, dar, în cazul ei, era pur şi simplu o dovadă de veselie inocentă.

Lily nu-şi putu înăbuşi zâmbetul. Râsetul musafirei era de-a dreptul molipsitor.

– Domnule MacLeish, spuse Lady Phoebe, ţinându-şi veselia în frâu. În ce vă priveşte, am auzit că sunteţi un specimen cât se poate de neatrăgător.

Tânărul înţelese brusc tâlcul vorbelor ei şi făcu ochii mari, dar spre cinstea lui îşi veni iute în fire, fără să jignească inteligenţa lui Lady Phoebe.

– Protestez, milady, împotriva acestor zvonuri nefondate. Sunt considerat unul dintre cei mai chipeşi gentilomi din Anglia. Am pielea albă ca laptele, dinţii la locul lor, ochi albaştri şi... păr bălai, ca spicul în soare.

Lady Phoebe clătină din cap.

– Aşa minţi o femeie care şi-a pierdut darul vederii, domnule MacLeish? Am aflat deja că eşti roşcat.

– Mă răniți, milady, exclamă tânărul, ducând mâna la inimă, cu toate că Lady Phoebe n-avea cum să-i vadă gestul. Mă jur că am cucerit inimile multor doamne.

– Doar inimile? întrebă Lady Phoebe, mijind ochii.

– Nu-l mai tachinați pe băiat, milady, rosti căpitanul Trevillion pe măsură ce se apropia șchiopătând de masă.

Era însoțit de Caliban, care le urmărea cu ochi ageri. O străfulgeră pe Lily cu privirea, apoi își mută atenția către nou-venit. Vorbele căpitanului curmară flirtul nevinovat, iar atmosfera jovială se risipi de-ndată. Lady Phoebe se crispă.

Domnul MacLeish luă numaidecât o atitudine solemnă, băgând de seamă pistoalele prinse la pieptul căpitanului.

– Cu cine am onoarea, domnule?

Lady Phoebe răspunse în locul căpitanului.

– Dumnealui e căpitanul James Trevillion, însărcinat de fratele meu să-mi poarte de grijă, ca un câine ținut în lanțuri dinaintea delicioasei plăcinte de porc.

– În ochii mei, milady, sunteți mai degrabă o tartă cu mere, murmură Trevillion. Apoi către tânăr: Iar dumneata?

– Domnul Malcom MacLeish, se prezentă scoțianul.

Lily constată cu satisfacție că tânărul nu părea câtuși de puțin intimidat de asprimea fostului dragon. Potrivit spuselor lui Caliban, căpitanul Trevillion era un soi de partener de afaceri, dar Lily asistase în urmă cu puțin timp la lupta celor doi, și i se părea înțelept să nu renunțe cu una cu două la prejudecățile în privința lui.

– Excelența Sa, ducele de Montgomery, m-a însărcinat cu reconstrucția teatrului Harte's Folly. Totodată, m-a informat că aici îl pot găsi pe domnul Smith, arhitectul grădinilor.

Caliban, care se calmase în timpul acelui mic discurs, dădu din cap.

– Eu sunt... Smith.

Domnul MacLeish se lumină la față.

– Încântat de cunoștință, domnule, rosti el, întinzându-i încet mâna.

Preț de câteva clipe, Caliban o privi ca pe un obiect străin și bizar, apoi își veni în fire și i-o scutură cu hotărâre.

– V-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați arăta împrejurimile și planurile pentru grădini.

Trevillion își miji ochii și schimbă o privire plină de subînțeles cu Caliban. Lily oftă. Era sătulă să nu știe ce se petrece. Și, din câte se părea, nu era singura.

– Iertare, căpitane, spuse Lady Phoebe, cu glas impunător, dar nu cred că mi-ați făcut cunoștință cu domnul Smith. Îmi mărturisesc curiozitatea în privința celui pe care doreai cu-atâta jind să-l vezi astăzi.

Crisparea căpitanului îi dădu de înțeles lui Lily că Trevillion nu avea să ia în seamă întreruperea, dar nu înțelegea în ruptul capului atitudinea lui.

Totuși, căpitanul rosti cu politețe in glas:

– Milady, vi-l prezint pe domnul...

– Sam, interveni Caliban. Sam Smith, pe scurt.

– Domnul Sam Smith? continuă căpitanul cu eleganță. V-o prezint pe Lady Phoebe Batten, sora ducelui de Wakefield.

Lady Phoebe ridică mâna cu un aer semeț, iar Caliban se văzu nevoit s-o strângă, cu o plecăciune. Rosti apoi cu glas frânt:

– Milady... sunt foarte încântat... de cunoștință.

La auzul vocii, tânăra înălță capul.

– V-a prins răceala, domnule Smith?

– Nu... doamnă, rosti el cu atâta blândețe în glas, încât Lily simți un fior neobișnuit de gelozie. M-am rănit nu demult... la gât... și drept urmare... mi s-a modificat vocea.

Lady Phoebe încuviință.

– Înțeleg.

Caliban încercă să-și retragă mâna, dar ea îl ținu în loc cu fermitate.

– Spune-mi, domnule Smith, și nu uita că e păcat de moarte să minți un orb în față: ne-am mai întâlnit vreodată?

O expresie bizară străbătu chipul lui Caliban. În ochii lui Lily părea a fi tristețe.

– Nu... doamnă. Nu am... avut plăcerea până acum.

– Ah, rosti ea, dându-i în cele din urmă drumul la mână. M-am înşelat atunci.

Caliban se întoarse către MacLeish.

– Voi fi încântat... să vă prezint... grădina, aşa cum este ea acum... domnule. Şovăi o clipă, apoi o privi scurt pe Lily. Îmi amintesc că şi dumneavoastră... păreaţi interesată de grădină... doamnă? Putem face un tur... după prânz... dacă doriţi. La orele trei?

Lui Lily i se puse un nod în gât, dar reuşi să-şi păstreze cumpătul.

– Cu mare plăcere, domnule Smith.

Caliban încuviinţă.

– În cazul acesta... dacă ne scuzaţi... Pe-aici, vă rog, domnule MacLeish, îl pofti el cu o mişcare elegantă a braţului.

– Desigur, spuse tânărul. Lady Phoebe, domnişoară Goodfellow, sunt extrem de încântat de cunoştinţă. Sper să ne întâlnim şi cu altă ocazie.

– Şi eu, de asemenea, zâmbi Lady Phoebe.

Lily făcu o reverenţă şi murmură un salut. Domnul MacLeish îşi duse mâna la pălărie, cu o mină gravă.

– Încântat, căpitane Trevillion.

– Şi eu, rosti soldatul cu glas tărăgănat şi atât de sec, de parcă ar fi scuipat praf.

Îi urmăriră pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se. Caliban îi expunea deja invitatului planurile pentru grădină. Căpitanul Trevillion se răsuci spre doamne.

– Dacă-mi amintesc bine, doamnă, vă aşteaptă nişte cumpărături foarte „importante" în după-amiaza aceasta. Când sunteţi gata...

– Toate cumpărăturile sunt importante, căpitane, i-o întoarse Lady Phoebe pe un ton cât se poate de serios. Dar domnişoara Goodfellow dorea să-mi împărtăşească secretul tartelor ei cu dulceaţă.

– Chiar aşa? rosti soldatul ironic, trădând o uşoară neîncredere.

Lady Phoebe zâmbi voioasă.

– Chiar aşa. Fii bun şi lasă-ne puţin singure, să ne putem consfătui în liniştе. Sunt convinsă că locul unde ai vorbit cu domnul Smith e ferit de auzul nostru. Ai putea să ne aştepţi acolo.

Trevillion făcu o plecăciune rîgidă.

– Milady.

Căpitanul se îndepărtă şontâcăind. Preţ de câteva clipe, Lily aproape că-l compătimi. Era un bărbat foarte mândru, iar Lady Phoebe îl solicita uneori peste măsură. Dar de cum plecă, femeia se apropie de urechea ei şi şopti:

– S-a îndepărtat suficient?

Lily îi aruncă o privire scurtă soldatului, aflat acum la câţiva zeci de paşi depărtare.

– Aşa cred, milady.

– Trebuie să fii sigură, bombăni Lady Phoebe. Jur că omul ăsta are urechi de câine. Îşi încreţi nasul. Asta n-a sunat foarte bine. În fine, are auzul foarte ascuţit. Extrem de iritant.

Lily îşi înăbuşi o grimasă.

– Aşa-i, milady.

– Spune-mi iute, până nu se-ntoarce să-şi vâre nasul în treburile noastre, cum arată domnul Smith?

Lily clipi uimită şi rosti cu glas scăzut:

– E înalt... cred că are peste doi metri, lat în umeri şi cu mâini vânjoase. Nu e chipeş.

Lady Phoebe se încruntă, îngândurată.

– Are cumva vreun semn distinctiv?

– Nu cred, dacă nu punem la socoteală nasul lui uriaş, rosti Lily, ridicând neajutorată din umeri.

– Ce ştii despre el? Familie? Prieteni?

– Nimic, şopti Lily cu sinceritate, înspăimântată de acest gând. Absolut nimic.

– La naiba, spuse Lady Phoebe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lily, temându-se de răspuns. Cine credeţi că e de fapt?

– Nimeni, răspunse femeia, dând nerăbdătoare din mână. Doar că Trevillion e foarte misterios. Aș putea să jur că îmi face în ciudă. E cu ochii pe noi?

– Da, milady.

– Nici nu-i de mirare, bombăni Lady Phoebe. Mai bine îl chem înapoi. Îți mulțumesc, domnișoară Goodfellow pentru această dimineață minunată. Sper să ne revedem cât de curând, da?

– M-aș simți onorată, spuse Lily, în vreme ce căpitanul Trevillion se apropia.

– Dacă sunteți gata, milady, rosti el.

– Bine, bine, spuse Lady Phoebe, ridicându-se în picioare.

Căpitanul se apropie de ea și întinse iute brațul chiar în locul în care ajunse mâna ei, după ce se ridică în picioare.

– Îmi iau și eu rămas-bun, domnișoară Goodfellow.

– Domnule. Milady, murmură Lily.

Căpitanul își ridică politicos pălăria, și cei doi se îndepărtară. Teama însă nu o părăsi pe Lily. Ce bănuieli avea Lady Phoebe despre adevărata identitate a lui Caliban? Lily credea că, în ciuda tăgăduielii, femeia țintise undeva anume cu acele întrebări.

Aruncă o privire spre ceașca de ceai. Se punea următoarea întrebare: Cât de periculos era să se lege de Caliban, în condițiile în care nu-i cunoștea identitatea?

Apollo își făcuse o impresie bună despre MacLeish în acea după-amiază, în pofida mâniei lui Makepeace. Cu toate acestea, tânărul era mult prea necopt pentru a întocmi planuri de clădiri după capul lui. Dar cel puțin înțelegea câte ceva despre arhitectură. Urma să facă dovada aptitudinilor sale cu planurile pentru clădirea teatrului și a operei, și pentru cine știe ce alte construcții avea de gând ducele să ridice, pe propria cheltuială, în grădină. Până atunci, Apollo hotărî să nu-l ia în răspăr.

Iuți pasul, dornic să ajungă cât mai repede la teatru. Voia s-o vadă din nou pe Lily, dar nu în compania unor străini băgăreți sau a unor arhitecți ciudați. Ba mai mult, s-ar fi lipsit cu dragă inimă și de năzdrăvanul acela de băiat, și de servitoarea

ei cicălitoare. După anii îndelungați de teamă, suferință și durere petrecuți la Bedlam, uitase de savoarea companiei unei femei frumoase. Tachinările, flirtul și, de ce nu, poate chiar un sărut.

Nu știa ce gândea Lily despre sărutul lor, sau dacă-l va mai lăsa vreodată să-i atingă buzele, dar de încercat, tot avea să încerce. Irosise prea multe ceasuri din viață. Voia să trăiască din nou.

Dar când se apropie de teatru, auzi voci ridicate, apoi strigătul unui bărbat.

Apollo o luă la fugă.

Ieși dintre tufișuri și zări un tânăr zvelt îmbrăcat într-un costum violet și cu perucă albă, stând necuviincios de aproape de Lily. Deasupra rochiei roșii, Lily purta o eșarfă, și părea gata de plimbare. Cei doi stăteau în luminișul din apropierea teatrului.

– ... Zis că am nevoie de ea, spunea bărbatul, aproape nas în nas cu Lily. În timp ce vorbea, împrăștia stropi de salivă în jur. Tu n-ai cum s-o vinzi de capul tău, așa că nici nu are rost să încerci.

– E munca mea, Edwin, îi răspunse ea curajoasă bădăranului, dar tremurul din glasul ei stârni furia lui Apollo.

– Cine... ești... dumneata? întrebă el în timp ce se apropie de cei doi, încleștând și descleștând pumnii.

Bărbatul se răsuci vijelios și rămase năuc la vederea lui Apollo, de parcă nu l-ar fi auzit venind.

– Cine sunt eu? Cine... cine ești tu... malacule? întrebă el, maimuțărind felul împleticit de-a vorbi al lui Apollo.

Apollo nu luă în seamă batjocura individului – la Bedlam avusese parte de un regim mult mai neplăcut – dar îl nemulțumi reacția lui Lily, care se făcu palidă la chip când îl văzu.

– Te rog, Caliban, rosti ea cu mâinile împreunate. Probabil se străduia să nu-și frângă mâinile de agitație. Poți să vii, te rog, puțin mai târziu? În jumătate de ceas, dacă se poate.

Rostise aceste ultime vorbe cu glas scăzut şi reţinut, de parcă se temea să-l alunge pe bărbat. Probabil îl alungase în trecut şi ajunsese mai apoi să regrete gestul.

– Îl ştii pe... *mocofanul* ăsta? întrebă necunoscutul pe un ton batjocoritor, apoi izbucni în râs. Jur, Lil, preferinţele tale legate de cei cu care împarţi aşternutul nu contenesc să mă uimească. În curând o să te tăvăleşti cu uşierii, dacă o ţii tot aşa...

Dosul palmei lui Apollo îi curmă vorba înveninată cu un trosnet satisfăcător. Bărbatul se clătină pe picioare şi căzu în fund.

– Nu-i face rău, te rog! strigă ea, iar Apollo descoperi spre nemulţumirea sa că Lily ţinea la bărbat.

– Bine, o asigură el pe acelaşi ton. Îl fixă cu privirea pe derbedeul nervos şi luă o hotărâre. Dar nici n-o să... stau cu mâinile în sân... cât timp el... se poartă necuviincios. Îl apucă iute şi îl aruncă în cârcă. Aşteaptă-mă aici.

Apollo auzi un vaiet trist şi se temu ca individul să nu-i verse pe spate. Tocmai ce se-mbăiase şi îmbrăcase o cămaşă relativ curată. Fără să-i dea drumul, se răsuci pe călcâie şi porni spre doc.

– Caliban!

N-o luă în seamă. Nu-i păsa cine era măgarul din spinarea lui, atâta vreme cât le dădea pace lui Lily şi lui Indio.

– Lasă-mă...

Apollo sări peste un buştean căzut la pământ şi ticălosul icni, nemaiputând să-şi ducă vorba la capăt. Când îşi recăpătă suflul, înjură de mama focului.

– Ai habar cine sunt?

– Nu.

– O să mi-o plăteşti!

Bărbatul înghiţi în sec şi se smuci, aşa că Apollo îi dădu drumul în iarbă. Erau la o distanţă apreciabilă faţă de teatru. Nemernicul se holbă la el, palid la faţă de mânie, cu peruca alunecată într-o parte. Sub ea se zărea un pămătuf de fire negre şi scurte.

– Am cunoştinţe... oameni care-or să te prindă şi-o să-ţi taie blestematul de mădular!

– Nu mă... îndoiesc.

Nu dădea două parale pe ameninţări. Apollo se proţăpi deasupra furiosului dandy care zăcea la pământ şi se aplecă aproape de chipul său, în maniera intimidantă cu care ticălosul o tratase pe Lily.

– Să nu mai calci... pe-aici... până nu înveţi să vorbeşti... pe-un ton civilizat.

Se feri cu uşurinţă de lovitura ţintită spre vintrele sale şi îl lăsă pe nemernic acolo. La urma urmei, Lily nu păruse deloc fericită când plecase.

Iar la întoarcere, o găsi cu aceeaşi faţă posomorâtă, umblând de colo-colo prin poiană. De cum îl zări, se năpusti asupra lui.

– Ce i-ai făcut?

Apollo o fixă cu privirea şi ridică din umeri.

– L-am aruncat... la pământ... ca pe-un gunoi... ce este, rosti, ignorând durerea din gâtlej.

– Ah... Pentru câteva clipe se dezumflă, apoi reveni cu furie sporită. De ce te-ai amestecat? Nu era treaba ta.

Apollo îşi închipuise o cu totul altă după-amiază.

– Poate că... am vrut să fie... treaba mea, rosti el, apropiindu-se încet de ea.

– Dar... Lily dădu din mână, plină de frustrare. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. El e...

Apollo îşi înclină capul într-o parte.

– Tatăl lui Indio?

– Poftim? Lily se întoarse şi îl săgetă cu privirea. Nu! Ce-ţi veni? Edwin e fratele meu.

– Ah. Nodul din gât care ameninţase să-l sufoce de când Lily îi luase apărarea filfizonului dispăru încetul cu încetul. Familia intra în altă categorie. Nu-ţi poţi alege rudele. Ar trebui să-şi aleagă mai cu grijă cuvintele... când vorbeşte cu sora lui.

Pe chipul ei înflori o grimasă drăguţă.

– Nu-i în apele lui. A pierdut o căruță de bani și este foarte nervos.

O prinse de mână și o trase cu delicatețe pe potecă, dorind să părăsească locul nefericitei întâlniri.

– Înțeleg. Și asta... din vina ta?

– Nu, firește că nu.

Lily se încruntă, dar nu se împotrivi, iar el o luă drept o mică victorie.

– Edwin face bani de pe urma pieselor mele.

Apollo ridică din sprâncene.

– Cum așa?

– Vezi tu, piesele sunt publicate pe numele lui, rosti ea, cu ochii în pământ.

Aparent nu observase că o ținea încă de mână, ceea ce lui Apollo îi convenea de minune. Degetele ei erau subțiri și reci.

– Pentru că... le poate vinde mai ușor.

– De ce?

Lily lovi o piatră de pe potecă.

– Are cunoștințe mai înstărite. Prieteni mai importanți. Pufni cu ciudă. E mai descurcăreț, atâta tot.

Apollo nu mai zise nimic, deși era nedumerit. Ce legătură aveau prietenii importanți cu publicarea unui text?

– Tatăl meu a fost hamal, mormăi ea în cele din urmă, cu o undă de rușine în glas. Un amărât de hamal. Din câte-am înțeles, obișnuia să le-aducă te miri ce actorilor la teatrul unde juca mama. Costume, recuzită și o găină friptă la cină sau orice trebuia cărat dintr-o parte în alta. Știi foarte bine ce face un hamal.

În loc de răspuns, Apollo o strânse mai tare de mână. Lily rupse o ramură din mers.

– Tatăl lui Edwin a fost un lord... mă rog, fiul unui lord, adică nu cu mult mai răsărit decât un hamal. Mama îmi povestea că tata nu știa să-și scrie nici numele. Dar era chipeș, asta e...

– Nu ți-ai... – gâtlejul afurisit îi făcea viață grea, dar Apollo nu se dădu bătut – cunoscut tatăl?

Lily clătină din cap și îi aruncă o privire vinovată.

– Mi-e teamă că mama a avut mulți iubiți, și n-a rămas prea mult cu nici unul dintre ei. Trase aer în piept și se înfioră. În fine, Edwin m-a ajutat enorm cu vânzarea pieselor. Își păstrează o parte din bani, iar restul mi-i dă mie.

– Cât anume?

– Poftim?

– Scrii piese... foarte bune... iar el se plimbă... de colo-colo și... le vinde. Câți bani... bagă în buzunar... pe munca ta?

Lily se crispă și încercă să-și tragă mâna dintr-a lui. Apollo nu-i dădu drumul și fu răsplătit cu săgeți aruncate din ochii ei strălucitori de culoarea mușchiului de copac.

– Nu cred că-i treaba ta.

Apollo se opri și o fixă cu privirea. Erau în apropierea iazului, chiar în locul unde se prăbușise stejarul. Comandase între timp un alt copac, dar încă aștepta livrarea.

– Cât anume?

Lily îi susținu pentru câteva clipe privirea în mod sfidător, dându-i ocazia să admire aureola pe care razele după-amiezii o desenau în jurul chipului ei și-al șuvițelor rebele. În cele din urmă, Lily coborî privirea în pământ.

– Douăzeci și cinci la sută.

– Douăzeci și cinci la sută, repetă el calm, deși în sinea lui tuna și fulgera. Știe că.. momentan... nu joci?

– Da, știe. E unul dintre motivele pentru care ne certam.

Lily duse mâinile lor împreunate în dreptul pieptului și își examină degetele, probabil oripilată de mizeria ce se ascundea sub unghii.

– I-am spus să ia doar douăzeci la sută de-acum înainte. Dar Edwin nu e foarte chibzuit când vine vorba de bani.

Apollo ar fi pus rămășag că Edwin era cât se poate de chibzuit când venea vorba de proprii bani.

– De unde știi... dacă îți dă... cât trebuie.

Lily tresări de uimire și își înălță privirea.

– Edwin nu m-ar minți. Crede-mă pe cuvânt.

Îi cuprinse mâna în palme.

– Vezi tu..., mama devenise o băutoare înrăită de gin, iar pe când m-am născut, n-o mai căutau nici regizorii, nici bărbații, așa că o ducea greu. Își coborî privirea asupra mâinii lui, apoi își răsfiră degetele și le suprapuse peste ale lui. Prin comparație, mâna ei era minusculă. Ba chiar foarte greu. Mai târziu a apărut și Maude, dar când eram de-o șchioapă, nu-i aveam decât pe mama și pe Edwin. El s-a îngrijit să am mereu un acoperiș deasupra capului, pentru că adesea ne mutam din teatru în teatru, sau chiar dintr-o cameră închiriată în alta. S-a îngrijit să am mâncare și haine, și m-a învățat să scriu și să citesc.

Își strecură degetele printr-ale sale și strânse cu putere, hotărâtă parcă să nu-i mai dea niciodată drumul.

– Până la urmă, ii datorez... totul.

– Tot ce... se poate, rosti el cu glas blând, căci știa cum este să te simți îndatorat față de o persoană incapabilă să-ți răspundă întru totul sentimentelor. Dar, reluă el, lui îi datorezi... și viața lui Indio?

Lily îl privi nedumerită.

– Ce vrei să spui?

– Indio are nevoie... de mâncare și imbrăcăminte... și un culcuș... nu?

Ea încuviință.

– Firește, spuse Apollo. Și cum va avea el... parte de ele... dacă îl lași pe frate-tău... să te stoarcă de bani?

– Păi... Lily își mușcă buza. Nu vreau să-i fac rău. Știu că Edwin e nestatornic și răutăcios uneori, dar e fratele meu. Îl iubesc.

– E normal, răspunse el.

Îi ridică mâinile impreunate la buze și-i sărută, pe rând, vârfurile degetelor. Își înălță apoi ochii și întâlni privirea ei uluită.

– Nu te cunosc câtuși de puțin. La început am crezut că ești un biet prostănac. Pe urmă am înțeles că ești mut. Acum observ că nu ți-ai pierdut darul vorbirii, dar nici nu te folosești de el. Lily se înălță pe vârfuri și își trecu buzele peste obrazul său, cu atingeri delicate, iscoditoare, mult mai intime decât un sărut în toată

regula. Nu te cunosc, dar vreau să te cunosc. Mă lași să te descopăr, măcar puțin?

Apollo închise ochii. Fără îndoială, se juca cu focul.

– Ce dorești să știi?

Capitolul 10

Flăcăul se numea Tezeu. El și Ariadna fuseseră mânați de soldați în labirint și lăsați de izbeliște. Tezeu se întoarse către Ariadna. Era înalt și chipeș, iar când văzu că nefericita își luase fusul cu ea, râse zeflemitor. „N-o să-ți folosească la nimic. Mai bine vino în urma mea. Eu mă duc să ucid monstrul." Acestea fiind spuse, scoase o sabie scurtă pe care-o tăinuise în mantie, o luă la dreapta și se făcu nevăzut în labirint...

Minotaurul

Ce dorea să știe? Simplu: dorea să afle adevărata identitate a lui Caliban... un nume, ceva de care să se agațe. Dar nu putea spera la o asemenea dezvăluire, așa că începu cu întrebări simple:

– Observ că știi câte ceva despre familie. Soarele cobora spre asfințit și în văzduh plutea iz de lemn ars, dând grădinii un farmec aparte. Păsările își începuseră ciripitul din amurgul auriu. Ai și tu o familie?

Caliban încuviință.

– Am... o soră.

Lily privi surâzătoare în ochii săi pământii, umbriți de gene stufoase, superbe. Era bucuroasă că nu-i tăinuise acest lucru.

– Mai tânără sau mai în vârstă?

Un zâmbet apăru în colțul gurii sale voluptuoase.

– Suntem... de-o seamă.

– Gemeni! zâmbi ea încântată. Cum o cheamă?

Caliban clătină uşor din cap. Dar acum că îi oferise o frântură din viaţa lui, nu mai avea temeiuri să fie dezamăgită.

– Prea bine. O placi?

– Foarte mult.

Caliban şovăi, preocupat să-şi aleagă cuvintele.

– E ce-am mai scump... pe lumea asta.

– Vai, şopti ea. Ce frumos.

Caliban înălţă din sprânceană.

– Mă faci... să mă simt... ca un copilandru.

– Nu asta era intenţia, rosti ea cu toată convingerea. Pun mare preţ pe familie, pe oamenii dragi mie. Nu cred că mi-ar plăcea un bărbat care nu-i preţuieşte pe ceilalţi.

– Şi... mă placi?

Lily îl admonestă cu degetul.

– Nu cad eu aşa uşor în cursă. Bun. Te-ai născut în Londra?

Lily porni de-a lungul potecii, legănând mâinile lor împreunate.

– Nu.

Lily se îmbufnă.

– Într-un oraş?

– Nu.

Îl privi exasperată.

– În Anglia?

– Da. Sunt... englez, rosti el, înmuindu-şi glasul. M-am născut... la ţară.

– În nord sau în sud?

– Sud.

– Pe coastă?

– Nu.

O privi amuzat.

– Erau holde... de grâne. Şi un iaz... în apropiere. Eu şi soră-mea... am învăţat să înotăm... în iaz.

– Şi ai fost crescut de ambii părinţi?

Îşi coborî ruşinată privirea, gândind că toţi oamenii aveau o mamă şi un tată... cu excepţia ei.

– Da, răspunse el blând. Dar au murit între timp.

– Îmi pare rău.

Caliban ridică din umeri.

– Ați fost apropiați? rosti ea dintr-un foc. Ai avut o copilărie fericită, un tată care lucra pentru binele familiei și o mamă care-ți peticea șosetele?

– Nu... chiar, spuse el. Am avut o copilărie... destul de fericită... dar mama era... mai tot timpul bolnavă, iar... tata... Trase adânc aer în piept și oftă prelung. Tata... era nebun.

Lily încremeni, sau cel puțin stătu locului preț de o clipă, până când brațul lui vânjos o trase după el.

– Nu-i... atât de groaznic... precum pare. Nu era violent... sau răutăcios cu sora mea... sau cu mine, și nici... măcar cu mama. Era foarte agitat. Uneori... stătea treaz cu zilele... și punea la cale... tot soiul de planuri... de care s-a ales... praful. Pleca teleleu... o săptămână sau chiar... mai mult... iar noi nu știam... unde să-l găsim. Se întorcea într-un târziu... frânt de oboseală... și cu buzunarele goale. Apoi dormea... o zi întreagă, și petrecea... și câte două săptămâni... în pat. Acolo și mânca. Și într-o bună zi... se scula din nou din pat... și dus era. Caliban ridică din umeri. Când eram mic... credeam că toți tații... sunt ca al meu.

Lily nu spuse nimic, pentru că nu prea erau multe de zis. Își continuară plimbarea în tăcere, în vreme ce soarele împlânta sulițe roșiatice, galbene și portocalii în cerul de seară.

– Sora ta mai trăiește? întrebă ea într-un târziu, pe un ton molatic.

– Da.

– Și vă vedeți din când în când?

Trase cu coada ochiului, dar el clătină din cap și se mulțumi să zâmbească.

„La naiba!"

– Alte rude mai ai? Unchi, mătuși... ba chiar verișori? Ai o familie numeroasă?

– Nu... dar am ceva... rude, răspunse el. Cu toate astea... nu le cunosc prea bine. Nebunia tatei... l-a înstrăinat pe bunicul meu...

iar restul... i-au călcat pe urme. Ridică din umeri. Nu știu... precis. În copilărie... nu i-am văzut la față.

Lily încuviință.

– Iar acum, la maturitate? Ai încercat să vorbești cu ei?

Caliban îi strânse mâna, dar se stăpâni atât de brusc, încât Lily nu reuși să-și dea seama dacă reacția lui venise în urma întrebării sale.

– Nu.

Lily oftă și schimbă abordarea.

– Cum l-ai cunoscut pe domnul Harte?

Caliban râse cu poftă.

– Pe Make... pe Harte l-am cunoscut... într-un birt... când nici nu ajunsesem... la vârsta maturității.

Lily se opri și îl făcu să-și întoarcă fața spre ea.

– Ce cuvânt ai rostit adineauri? Make? Ăsta-i numele lui mic?

Caliban o privi cu o mină vinovată.

– O să mă... omoare.

– Poftim?

– E un... mare secret, o avertiză el.

– Spune-mi.

Lily nu se aștepta să-i dezvăluie nimic, dar el o trase mai aproape și îi duse mâinile la piept, deasupra inimii.

– Promiți să... nu zici... nimănui?

– Da.

Caliban se aplecă și aproape că-i atinse urechea cu buzele.

– Numele lui real... nu e Harte, ci... Asa Makepeace.

Lily se trase înapoi, cu gura căscată.

– Vorbești serios?

Caliban ridică amuzat din umeri.

– Da.

– Dar de ce și-a schimbat numele?

– Din același motiv... pentru care... ți l-ai schimbat și tu, spuse el, atingându-i nasul cu degetul.

Lily se arătă nedumerită.

– Pentru că avea nevoie de un nume de scenă mai inspirat?

– Bine, poate nu... exact din același... motiv, recunoscu el. Din câte știu... familia lui... nu are o părere prea bună despre teatru.

– Înțeleg atunci, spuse ea. La urma urmei, familiile sunt tare ciudate.

– Chiar așa, răsuflă el și o sărută.

Se apropie lent de gura ei, îi despărți buzele cu încetineală și își strecură limba înăuntru. Îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și o ținu nemișcată câtă vreme îi explora buzele.

– Lily, spuse el în timp ce-i lua cu asalt gura. Lily.

Iar numele ei, rostit cu acel glas frânt – și totuși delicat, plin de încredere – suna mai frumos ca niciodată.

Se ridică pe vârfuri și-și petrecu brațele pe după umerii lui vânjoși, încercând să se apropie cât mai mult, dar nu reuși să mențină poziția și scoase un suspin de frustrare. Caliban se aplecă și o prinse de brâu, apoi o ridică fără efort, ca pe o bărcuță de lemn, și o lipi de pieptul său masiv. Ea își lăsă capul pe spate, pentru ca sărutul lor să continue. Forța impresionantă de care dădea dovadă ar fi trebuit s-o înspăimânte, sau măcar s-o pună pe gânduri. În realitate însă, îi stârni și mai tare dorința.

Corsajul ei se lipi de pieptul lui masiv și, cu fiecare respirație, sânii ei apăsau tot mai puternic pe vesta lui aspră. Își dorea... își dorea ceva.

Trecuse atâta amar de vreme de când avusese un bărbat. Vârtejul sentimentelor și căldura dintre ei o lăsau fără suflare, dar în cele din urmă își regăsi stăpânirea de sine.

– Stai, icni ea, trăgându-se din îmbrățișarea lui. Vreau să...

Caliban îi sărută molatic colțul buzelor, cu mișcări seducătoare, nu insistente, ceea ce era mult mai ispititor. Lily gemu puțin, apoi își veni în fire și se dezlipi de buzele lui.

– Lasă-mă jos, rosti ea cu toată mândria de care era în stare.

Dacă ar fi avut aer în plămâni, ar fi ieșit mult mai bine.

– Ești sigură? rosti el tărăgănat.

Pomeții lui stâncoși erau îmbujorați, iar ochii îi scăpărau de dorință.

„Bună întrebare."

– Desigur, răspunse ea cu o fermitate ce dezmințea nesiguranța din interior.

Caliban oftă îndelung și o lăsă să se prelingă – încet – pe pieptul său.

– Ăăă, mersi, rosti ea, încercând în zadar să-și recapete demnitatea.

Își scutură fustele, evitând să-l privească în ochi.

– Ar trebui să ne întoarcem la teatru. I-am trimis pe Maude și pe Indio să cumpere plăcinte cu carne pentru cină, și urmează să sosească în curând. Desigur, ești și tu invitat.

– Aș fi onorat... să vă însoțesc, rosti el pe un ton formal, de parcă se adresa reginei.

Lily încuviință și dădu să plece, dar își dădu seama numaidecât că se afla într-o porțiune necunoscută a grădinii.

– Unde suntem?

– În centru, rosti el cu glas adânc și zgrunțuros. În inima... viitoarei mele grădini... în miezul labirintului.

Vorbele lui îi dădură fiori. Locul nu se deosebea cu nimic de celelalte segmente ale grădinii, dar inima unei grădini putea fi tăinuită asemenea inimii unui om.

– N-o zăresc, spuse ea.

Caliban se apropie de ea, o învârti și o lipi de pieptul său. Acum amândoi priveau în aceeași direcție.

– Chiar aici, începu el, prinzând-o de mâini, sub tălpile noastre... se va înălța... o construcție ciudată. O fântână... sau poate o cascadă... sau o statuie. Băncuțe pentru... îndrăgostiți. Intrarea va fi acolo... Aținti un deget spre un punct îndepărtat. ... Iar labirintul... se va încolăci... pretutindeni în jur... ca o îmbrățișare.

Se întoarse lent împreună cu Lily, descriind cu degetul labirintul imaginar.

– Vorbești atât de convingător, șopti ea.

În spatele ei, Caliban ridică din umeri.

– Labirintul există deja... dar aşteaptă omul potrivit... care să-l scoată la iveală... şi să-i dea viaţă.

Un fior rece o străbătu pe şira spinării. Se trase din îmbrăţişarea lui şi se întoarse către el, cu un zâmbet strălucitor pe chip.

– Cred că Indio e nerăbdător să mănânce.

Caliban încuviinţă, dar chipul său rămase inexpresiv.

– Desigur.

– Cum de vezi atâtea forme în mormanul ăsta de rămăşiţe şi ruine? întrebă ea la întoarcere.

Păstra o distanţă sănătoasă faţă de el, temându-se că o atingere ar putea aprinde din nou scânteia. O tensiune fină la nivelul pielii o făcea conştientă de fiecare mişcare a lui.

El ridică din umeri.

– Le văd cu ochiul minţii... întregite... şi minunate. Trebuie doar să plantezi... şi să te joci puţin... cu peisajul... pentru a dezvălui... frumuseţea deja existentă.

Îi aruncă o privire plină de afecţiune.

– Nu-i mare mister.

Lily bănuia că vorbele lui aveau două înţelesuri. Caliban tuşi convulsiv, iar Lily îl privi îngrijorată.

– Ce-ţi mai face gâtul?

– Mă doare, rosti el. Dar e firesc... după atâta vreme.

– Mă bucur că ţi-ai redobândit glasul.

El îi răspunse cu un surâs şi ajunseră la teatru. Luşca ieşi bucuroasă în întâmpinarea lor, urmată îndeaproape de Indio, care îi înştiinţă că el şi Maude procuraseră două plăcinte mari cu carne şi îi zori să se spele pe mâini, cât gustarea era încă fierbinte.

Lily şi Caliban îi urmară sfatul şi se spălară la butoiul cu apă.

– Mama, spuse Indio la masă, barcagiul avea doar doi dinţi şi putea să scuipe foarte departe.

Continuă să le povestească despre obiceiurile neobișnuite și întru câtva dezgustătoare ale barcagiului. Caliban se arătă interesat de acest subiect, iar Lily se mulțumi să urmărească discuția dintre cei doi. Până și Maude își călcă pe suflet și își prezentă opiniile sănătoase despre scuipatul la distanță și despre câți dinți se găseau de regulă în gura unui barcagiu.

Lily uită aproape complet de încordare până după cină, când Maude trecu la spălatul vaselor, însoțită de Indio.

Caliban o ademeni pe Lily afară și închise în liniște ușa în urma lui.

– Vezi? întrebă el, înălțând un deget spre Steaua Nordului. Peste un an... sau doi... n-o să mai zărești stelele... din grădină. Vor fi eclipsate... de artificii și felinare.

– Cu alte cuvinte, să prețuiesc sălbăticia cât mai pot? întrebă ea amuzată.

– De ce nu? rosti el, aducând-o mai aproape de el. Sau pur și simplu... să te bucuri... de viață... chiar dacă pare dificilă... în aceste clipe. La urma urmei... majoritatea londonezilor... nu se bucură de această... priveliște minunată... a bolții cerești. Doar noi doi.

– De parcă am fi într-o lume doar a noastră.

Caliban zâmbi și apoi o sărută. Ceva îi spunea lui Lily că și el era de aceeași părere. Erau la mii de leghe depărtare de ceilalți, Adam și Eva, într-o grădină ce nu semăna prea mult cu Edenul.

Apoi, orice gând o părăsi, și minute în șir se lăsă pradă săruturilor lui ce păreau s-o înghită cu totul, cu trupurile îngemănate într-o singură ființă, sub cerul instelat al nopții. Când el se desprinse într-un târziu de buzele ei, Lily se simți ametită și își pierdu puțin echilibrul, de parcă pământul s-ar fi înclinat pe axă.

– Pe mâine, rosti el, pierzându-se în beznă. Vrei să-ți arăt... insula secretă... din mijlocul iazului?

– Dacă insiști, spuse ea, dar tremurul vocii îi trăda vâltoarea din suflet.

Râsetul lui fu ultimul lucru pe care-l auzi înainte ca el să se facă nevăzut în grădină.

Apollo se trezi înainte de ivirea zorilor, dar cu toate astea, era deja prea târziu. Din grădină venea murmur de voci.

– La pavilion, 'cea el, rosti un glas bărbătesc.

O pasăre trezită probabil din somn scoase un țipăt ascuțit și își luă zborul. O altă voce sudui în șoaptă. Erau aproape... foarte aproape.

Apollo se dădu jos din pat, bucuros că dormise în hainele de zi, apoi înșfăcă încălțările și cosorul. Firida din pavilionul muzicienilor unde își făcuse culcușul nu era prevăzută cu ușă, ci avea doar o prelată atârnată deasupra colțului. Se furișă desculț de-a lungul pavilionului.

Îi zări pe urmăritori în lumina cenușiu-roșiatică a zorilor. Se apropiau cu iuțeală de el. Soldați! Erau soldați. Purtau uniforme roșii, iar puștile lor erau prevăzute cu baionete.

Preț de o clipă, rămase cu răsuflarea tăiată. Călcâiul drept îi alunecă pe marmura presărată cu nisip, și își înăbuși un val subit de panică. O luă brusc la dreapta, dar se trezi cu un soldat în față, un tinerel cu ochi albaștri limpezi, care se holba speriat la el.

Soldatul ridică baioneta. Drept răspuns, Apollo simulă un atac sălbatic cu cosorul. Băiețandrul zbîeră și se dădu speriat înapoi, tremurând din toate încheieturile și scoțând aburî albi în văzduhul rece al dimineții.

– Hei! strigă cineva.

– Ai grijă! strigă altul. Ăsta-i un criminal notoriu!

„Nu. Nu. Nu!" Nu dîn nou. Niciodată. Mai degrabă și-ar fi tăiat beregata decât să ajungă din nou la Bedlam.

Apollo o luă la fugă, mângâiat de razele timide ale dimineții, prin grădina mistuită de flăcări pe care spera s-o schimbe la față, urmărit de o ceată de demoni. Dintre care doar o parte erau în carne și oase.

Capitolul 11

Ariadna îl urmări cu privirea pe Tezeu, îngândurată, apoi prinse firul roşu de pe fusul reginei şi se afundă în labirint, prin stânga. Nesfârşitele coridoare erau lungi şi tăcute. Piatra din care erau construite zidurile era măcinată de vreme, căci se spunea că labirintul exista încă dinainte ca omul să descopere insula. În adâncurile sale nu se auzea ciripit de pasăre ori şoaptă de vânt, de parcă o vrajă aşternuse un văl de tăcere...

Minotaurul

Lily fu trezită de o serie de bătăi insistente în uşă. Se ridică în capul oaselor şi privi năucă în jur, în timp ce Luşca lătra turbată.

Scutură din cap, înşfăcă haina şi coborî rapid din pat, împleticindu-se.

– Cine e? strigă ea.

Se aştepta să-i răspundă glasul lui Edwin – cu toate că fratele ei se trezea de-obicei după prânz – dar nicidecum un glas necunoscut şi răspicat:

– În numele regelui, deschideţi!

Lily înlemni şi rămase cu privirea fixată pe uşă. Urmară alte bătăi insistente, la care Luşca răspunse cu un chelălăit fioros. Lily privi cu coada ochiului spre Maude, şi ea trează, care stătea cu mâna pe umărul lui Indio.

– Prinde-o şi ţine-o strâns, să nu sară la soldaţi, îi spuse Lily. Asta-mi trebuie acum.

Înainte să deschidă uşa, arboră un zâmbet radios.

– Da?

În faţa uşii aştepta un ofiţer îmbrăcat în uniformă roşie, elegantă, cu căptuşeala, pantalonii şi jiletca albe, dar chipul său era

nebărbierit şi brăzdat de riduri. De cum o văzu, ofiţerul făcu ochii mari.

– S-a adăpostit cumva un bărbat aci la dumneavoastră? O huidumă?

Sfinte Dumnezeule, îl căutau pe Caliban. Lily se rugă ca nu cumva să-l ia gura pe dinainte pe Indio.

– Doamne fereşte, rosti ea cu glas mieros, mimând nedumerirea. Tocmai ce ne-aţi trezit din somn cu bătăile astea, domnule maior.

Bărbatul se îmbujoră.

– Doar sergent, coniţă. Sergent Green. Suntem pe urmele unui individ şi vrem s-aruncăm un ochi dacă se poate prin... ăăă, casa dumneavoastră.

– Este un teatru, domnule sergent, rosti ea, deschizând larg uşa. Fireşte, le îngădui să arunce şi doi ochi, dacă vin din partea regelui.

Ofiţerul înclină scurt din cap, şi trei soldaţi în uniformă intrară în odaie, împrăştiind noroi pe podeaua recent curăţată. Pe chipul servitoarei apăru o grimasă, dar nu spuse nimic.

– Vă servesc cu un ceai, domnule sergent? întrebă Lily.

– Sunteţi tare drăguţă, coniţă, da' mi-e teamă că nu-i timp, spuse Green.

Oamenii lui scotoceau deja dormitorul, şi numai Dumnezeu ştia ce făceau cu aşternuturile lor.

– Mai locuieşte şi altcineva în... ăăă... teatru?

– Doar eu, servitoarea şi fiul meu, spuse ea, făcând semn către Maude şi Indio.

Luşca profită de ocazie şi mârâi către sergent, încercând să scape din strânsoarea servitoarei.

– Într-adevăr. Sergentul îşi miji ochii spre ogar. Iar dumneavoastră cum vă numiţi...?

– Domnişoara Robin Goodfellow, rosti ea cu modestie în glas.

În apropiere, un soldat se împiedică. Sergentul o privi cu admiraţie.

– Actriţa, dacă nu mă înşel?

– Ați auzit de mine, domnule sergent? întrebă ea, cu ochi uimiți și mâinile la piept, în semn de cumpătare. Mă simt măgulită.

– V-am văzut în piesa aia... în care purtați... Sergentul se făcu roșu în obraji și rosti cu glas scăzut: *Pantaloni bufanți*. Ați fost minunată, coniță. Brava.

– Vai, vă mulțumesc, spuse ea, chipurile măgulită de complimentele lui. Îmi puteți spune și mie pe cine căutați?

– Pe-un individ certat cu legea, spuse Green, sumbru. Tare periculos. Mai aveți și alte odăi p-acilea, coniță?

– Nu mai avem. O parte din culise au mai rămas în picioare, dar le-am bătut în scânduri, pentru că-i periculos să treci pe-acolo.

Cum era de așteptat, sergentul ordonă soldaților să verifice încăperea respectivă, în timp ce el rămase cu privirea fixată pe bustul actriței. Lily nu știa exact de ce, căci n-ar fi putut ascunde sub veșminte nîcî măcar un bărbat mai pirpiriu, darămite o namilă precum Caliban.

Lily se strădui să-și păstreze cumpătul și să-și ascundă neliniștea. Oare mai erau și alți soldați prin împrejurimi, sau doar cei patru care cotrobăiau în acea clipă prin teatru? Ar fi putut să-i dea de veste lui Caliban? Dar numai un surd n-ar fi auzit hărmălaia făcută de soldați.

După câteva minute, din zona primejdioasă a teatrului se auzi o bufnitură urmată de câteva înjurături. Cei doi soldați se întoarseră cu priviri rușinate, iar unul din ei șchiopăta.

Lily zâmbi, încercând să pară cât mai serviabilă, să nu-și trădeze dorința de a-i vedea zburați pe ușă.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule sergent? Dacă nu, mă scuzați, dar trebuie să-i pregătesc micul dejun fiului meu.

– Mulțam pentru amabilitate, domnișoară Goodfellow, răspunse el. Dacă zăriți cumva o matahală prin grădină, să dați negreșit de știre autorităților.

– Nici nu încape vorbă, spuse ea, cu glas tremurând. Aș putea și eu să știu pentru ce e căutat?

– Pentru crimă, coniță, răspunse Green cu un rânjet ce trăda un amestec de satisfacție și înverșunare. Vicontele Kilbourne

a evadat în urmă cu nouă luni de la Bedlam, unde a fost întemnițat pentru uciderea cu bestialitate a trei prieteni, aparent fără nici un motiv.

Lily se holbă la sergent, înmărmurită. Rotițele din creier încetaseră să se mai învârtă. Sergentul păru mulțumit de reacția ei.

– Mare atenție, coniță Goodfellow, și e valabil și pentru slujitoare și pentru băiat. Kilbourne e o bestie cu chip de om. Omoară fără să stea la discuții.

Își termină vorba, făcu o plecăciune și părăsi teatrul, urmat de tropăiala soldaților săi.

În odaie se așternu tăcerea. Lily își întoarse privirea uluită spre Maude.

– Doamne sfinte!

– Este de-abia ora nouă, îngăimă bălaia somnoroasă, când Asa Makepeace o pofti afară pe ușă.

În părul ei răvășit atârna trist o panglică albastră.

– Puteam măcar să ne cuibărim o țâră înainte s-o întind.

– Data viitoare, iubire, spuse Makepeace, apoi îi șopti ceva – fără îndoială vulgar – la ureche.

Apollo se întoarse cu spatele și ochi cutiuța cu bomboane de marțipan, uitată neglijent pe un teanc de hârtii. Bomboanele erau în formă de portocale și lămâi. Pe lângă faptul că nu-l interesau șoaptele voluptoase pe care Makepeace le susura în urechea concubinei, nu dorea ca fetișcana să-i zărească fața.

Îi luase câteva ceasuri să ajungă la ușa lui Makepeace. Întâi fusese nevoit să se descotorosească de soldați, iar apoi să se asigure că nu e urmărit. Pe urmă așteptase o vreme afară, pândind trecerea soldaților. Cum nu apăruse nici unul, presupuse că fie erau în întârziere, fie nu știau de legătura sa cu Makepeace.

În orice caz, nu putea zăbovi mult aici.

Makepeace închise ușa și se întoarse către Apollo, cu o mină neobișnuit de serioasă pe chip.

– Ei drăcie, când ți-ai recăpătat vocea?

– În urmă cu câteva zile, rosti Apollo nerăbdător.

– Nimeni nu-mi spune nimic, bombăni Makepeace, în drum spre cămin.

– N-am venit din... cauza vocii.

– Atunci de ce-ai venit?

– Vreo doişpe soldaţi... în grădină.

Apollo îşi croi cu greu drum prin hărmălaia din odaie.

– Ştiau cine sunt... şi unde înnoptez.

– Te-a dat cineva de gol.

Makepeace înteţi focul şi turnă apă în ibric, apoi îl suspendă pe-un cârlig, deasupra flăcărilor.

– În cazul ăsta, nu poţi rămâne aici, până nu...

– Asta-i şi ideea... nu pot.

Cu gândul în altă parte, Apollo observă noua achiziţie din colecţia lui Makepeace: o găinuşă mecanică. Obiectul avea o cheiţă într-o parte. Dacă trăgeai de cheiţă, probabil urma să facă ouă sau puiuţi. Naiba ştia unde le găsea Makepeace.

– Dacă ştiu atâtea... despre mine... în scurt timp vor afla... şi despre prietenia noastră... şi vor veni aici. Trebuie să fug din oraş.

Şi s-o lase în urmă pe Lily. Privi dezinteresat în ochiul de sticlă al găinuşei. Avea s-o revadă oare vreodată? Ochii ei verzi, iscoditori, buzele ei voluptuoase? Dar oare ea va dori să mai dea ochii cu el după ce va afla pricina pentru care era căutat de soldaţi? Îşi trecu deznădăjduit mâna prin păr.

– Cum rămâne cu grădina?

Makepeace se prăbuşi într-un scaun, fără să ia în seamă volumele care căzură la podea.

– La naiba, 'Pollo, nimeni nu are talentul tău în proiectare. Tu ai o viziune aparte. Fără tine, o să mă pricopsesc cu un şir de garduri neinteresante, în forme geometrice banale.

Apollo se cutremură.

– Dacă vrei pot să-ţi fac nişte schiţe... pe care să le dai... viitorului angajat.

Urmând exemplul lui Makepeace, se prăbuşi în pat – singura suprafaţă rămasă disponibilă în odaia prietenului său. Grădina era locul său de suflet. Locul unde dorea să-şi lase amprenta, potrivit imaginaţiei sale, după patru ani pierduţi la Bedlam. Era nevoit să renunţe şi la acest vis. Un nou gând îi încolţi în minte.

– Mi-am uitat caietul. Am avut timp... să-mi iau doar pantofii... şi cuţitul.

– Fir-ar a naibii de treabă!

Apollo ridică din umeri.

– Nu-i bai... îmi ştiu aproape toate schiţele... pe de rost.

Oftă şi îşi lăsă capul pe spate. Putea reproduce schiţele, dar caietul conţinea toate cugetările şi conversaţiile transcrise după eliberare. Resimţi pierderea lor ca pe-o rană vie.

Alte gânduri negre îl asaltară. Închise ochii, cuprins de deznădejde.

– Lily a rămas... în grădină. Crezi că soldaţii... o vor necăji?

– Aha, deci Lily, să-nţeleg? se învioră brusc Makepeace, ca un idiot ce era.

– Makepeace, mârâi Apollo.

– Nu, oftă prietenul său. N-au nici un motiv să creadă că vă ştiţi... am dreptate?

Apollo dădu din umeri, obosit.

– Frate-său... i-a făcut ieri o vizită. S-a purtat... foarte urât cu ea... aşa că i-am făcut vânt.

– I-ai făcut vânt? repetă Makepeace prudent.

– E un fel de-a spune, îl repezi Apollo, dar îşi aminti imediat că Edwin aterizase cu fundul în noroi. Mă rog... oarecum. Dar nu l-am rănit... cu toate că... m-a ameninţat de câteva ori.

– Se pare că n-au rămas doar ameninţări, rosti Makepeace sec.

Tresări când ibricul începu să scoată aburi.

– Cine mai ştia că te ascunzi în grădină?

Apollo îi enumeră pe degete.

– Sora mea... şi Excelenţa Sa, Măgarul... tu, Montgomery şi James Trevillion.

Makepeace se opri o clipă cu ibricul în mână, apoi scăpă o înjurătură şi îl aşeză pe masă. Aparent se arsese la degete.

– Cine-i Trevillion ăsta?

Apollo îl privi în ochi.

– Bărbatul care... m-a arestat în acea dimineaţă... când au avut loc crimele.

– Şi n-ai zis nimic până acum? Makepeace se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, el te-a vândut soldaţilor.

Apollo clătină din cap.

– Nu. A înţeles că... a făcut o greşeală... când m-a arestat. A jurat să mă ajute... să descoperim adevăratul criminal.

– Asta ţi-a spus ţie.

Makepeace turnă furios frunze de ceai dintr-o cutie metalică în ibric, neglijând cu desăvârşire cantitatea.

– Cum ai putut să fii atât de neghiob?

– Nu-s neghiob, mârâi Apollo.

– Te-a dus puţin cu zăhărelul, cât să dea de ştire soldaţilor.

– L-am văzut ieri!

– Întocmai!

Makepeace umplu ceainicul şi trânti ibricul pe poliţă. Câţiva stropi aterizară în vatră, unde se evaporară cu un sfârâit scurt.

– Te-a trădat, 'Pollo.

– Nu...

O bătaie în uşă curmă abrupt discuţia. Apollo schimbă o privire cu Makepeace, după care scoase cosorul de la brâu.

N-avea de gând să se lase capturat. Se ascunse în spatele uşii, înainte ca Makepeace să deschidă.

– Domnul Harte? rosti un glas cunoscut, iar Apollo trase cu coada ochiului după uşă.

Îl zări pe Trevillion în hol, sprijinit în baston.

– Intră, bombăni Apollo, făcându-i semn.

– Ai înnebunit? şuieră Makepeace, în timp ce Trevillion şchiopătă înăuntru. Cine-i ăsta?

– Trevillion, bărbatul... de care-ţi povesteam.

Makepeace îi aruncă o privire scandalizată.

– Omul ăsta te-a trădat!

– Nu-i adevărat, rosti Trevillion pe un ton bățos, dar demn.

– Nu zău? făcu Makepeace, cu un zâmbet sarcastic pe buze. Te întreb atunci, de ce ai venit aici, la câteva ceasuri după ce 'Pollo a fugit din Harte's Folly, hăituit de soldați? Cum de m-ai găsit, dat fiind că până azi-dimineață nici nu auzisem de tine?

– Nu-i vina mea că eşti prost informat, i-o întoarse Trevillion, cu o grimasă.

Apollo mai că se dădu cu capul de perete. După cum era de aşteptat, Trevillion prefera să riposteze decât să dea explicații. Dar următoarea replică a căpitanului îl luă pe nepregătite.

– Ca să-ți răspund la prima întrebare, continuă Trevillion, mă aflu aici pentru că un soldat care a slujit sub comanda mea în urmă cu patru ani, la data arestării lui Lord Kilbourne, m-a informat că a avut loc o descindere la Harte's Folly azi-dimineață, dar că lordul a fugit. Am venit degrabă aici, nădăjduind că ştii încotro se îndreaptă Lord Kilbourne şi... – aruncă o privire sugestivă în direcția lui Apollo – se pare că nu m-am înşelat.

– Ca să-l arestezi încă odată! strigă Makepeace.

– Dacă asta era intenția mea, Lord Kilbourne s-ar fi aflat deja după gratii.

Lejeritatea cu care Trevillion rostise acele ultime vorbe îi dădu fiori lui Apollo. Uşa se deschise din nou şi înăuntru păşi ducele de Montgomery, cu o nonşalanță suverană, de parcă tocmai intrase la o serată muzicală.

– Iertare, domnilor, rosti ducele tărăgănat, sper că nu v-am deranjat.

– Nu, dar ați intrat în casa mea nepoftit, îl repezi Makepeace.

– Ştiu, suspină Montgomery, dar e atât de plictisitor să aştepți după invitații, şi de regulă întârzie să apară când ai mare nevoie de ele. E mai uşor să facî abstracție de toate formalitățile astea. Cerule! continuă el pe același ton plictisit. Unde se poate aşeza un oaspete în cocina asta?

– Pe oaspeții mei îi invit să se așeze pe pat, rosti Makepeace. Pe cei nepoftiți, îi invit să...

– Cu ce ocazie pe-aici, Excelență? se băgă Apollo în discuție, înainte ca Makepeace să-și termine propoziția, probabil cu consecințe dezastroase.

Montgomery se întoarse tacticos spre el.

– Văd că ți-ai redobândit glasul, Lord Kilbourne.

Apollo încuviință ușor din cap.

– Fascinant, spuse Montgomery, de parcă Apollo ar fi fost o vietate exotică pe care punea prima oară ochii.

– Nu mi-ați răspuns... la întrebare.

Montgomery își desfăcu larg brațele.

– Am auzit că ai intrat în bucluc și am venit să-ți dau o mână de ajutor, firește.

– Doreați să mă... ajutați, rosti Apollo sec.

– La urma urmei, ești grădinarul cu minunatele planuri pentru superbul meu parc.

– E parcul meu, interveni Makepeace.

Montgomery îi aruncă o privire amuzată, apoi rosti către Apollo.

– Recunosc, ajutându-te pe tine mă ajut și pe mine, dar nu văd nici o problemă aici.

– Nici nu mă miră, bombăni Apollo.

– Dacă îmi permiteți să întreb, cum de ați aflat de problemele lui Apollo, Excelență? întrebă Trevillion cu glas scăzut.

– A, murmură Montgomery, aplecându-se să examineze găinușa mecanică. Mi-au ajuns la ureche niște zvonuri.

– Iar zvonurile au prețul lor, făcu Trevillion, ironic.

– Informatorii își au rostul lor, spuse Montgomery îndreptându-se de spate. Pe chipul său înflori un zâmbet șarmant. Să lăsăm acum sporovăiala deoparte și să găsim o soluție pentru a dovedi nevinovăția lui Lord Kilbourne, ca să ne apucăm cât mai repede de treabă la Harte's Folly. Țin tare mult ca grădinile să fie deschise până la primăvară, iar acest... obstacol poate să întârzie planurile

mele cu câteva luni bune. Pe chipul lui se citea nemulțumirea. Nu permit nici o întârziere.

– E grădina mea, bombăni Makepeace, cu mai puțină tragere de inimă.

Apucă ceainicul aburind.

– În regulă. Trevillion, ia un loc aici, rosti el, făcând semn către scaunul liber, iar Domnia Voastră – către duce – vă puteți așeza pe pat. Dacă nu, n-aveți decât să stați în picioare. Cine dorește ceai?

Câteva minute mai târziu, cu toții aveau cești aburinde în fața ochilor (de culori și mărimi diferite, firește). Era cea mai bizară petrecere cu ceai la care Apollo asistase vreodată.

– Bun, spuse Makepeace, sorbind zgomotos din ceașcă.

Apollo bănuia că prietenul său încerca să-l irite pe duce. Golise jumătate din conținutul zaharniței elegante în ceașcă, iar acum ceaiul său avea fără îndoială gustul și consistența melasei.

– Ia să auzim și noi planul tău măreț.

Montgomery adulmecă prudent ceaiul, apoi luă o înghițitură minusculă. Sprâncenele i se arcuiră instantaneu, și așeză în grabă ceașca pe un teanc de cărți.

– În mod evident, trebuie să-l găsim și să-l demascăm pe adevăratul criminal.

– În mod evident, îl îngână Makepeace, tărăgănat.

Ducele se făcu că nu aude.

– Prezența căpitanului Trevillion mă face să cred că s-au întreprins deja cercetări în această direcție.

Apollo schimbă o privire scurtă cu Trevillion, apoi clătină din cap.

– Într-adevăr, Excelență, am făcut o anchetă. Căpitanul își drese glasul. Se pare că unchiul lui Lord Kilbourne, William Greaves, îi datorează o anumită sumă de bani bunicului său, contele.

Montgomery, care își făcea de lucru cu ceaiul, înălță privirea la auzul acelor vorbe.

– Minunat! Avem deja un bun candidat pentru crimă. Nu mai trebuie decât să vindem un pont autorităților și...

– Ce pont? tună Makepeace. N-avem nici cea mai mică dovadă împotriva unchiului lui 'Pollo.

– Dovezile pot fi născocite cu ușurință, rosti ducele nonșalant, lăsând să-i scape o bomboană de marțipan în ceai.

Montgomery urmări cu interes scufundarea bomboanei. În odaie se așternu o tăcere crispată. Ducele înțelese că ceva era în neregulă. Își înălță ochii albaștri și îi privi pe ceilalți cu o mină nevinovată.

– Am zis ceva nepotrivit?

Din fericire, Trevillion luă cuvântul.

– Mi-e teamă că nu putem falsifica dovezi, Excelență, rosti el calm, dar ferm. Trebuie să descoperim dovezile reale.

– Ce plictisitor! spuse ducele, bosumflat, apoi pe chipul său apăru o expresie vicleană. Metoda mea e mult mai rapidă, după cum v-ați dat deja seama.

– Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Makepeace, și preț de câteva clipe, Apollo fu ferm convins că va fi nevoie să-l imobilizeze. Dovezile astea falsificate pot duce un om nevinovat la ștreang.

– Nu fi ipocrit, domnule Harte, îl repezi ducele. Și dumneata îl crezi la fel de vinovat, doar că ești dispus să muncești pentru dovezi, ca să trăiești cu conștiința împăcată. Te asigur însă că rezultatul e același: un om va fi arestat, iar Lord Kilbourne va scăpa de Bedlam.

– Și totuși, rosti Trevillion, fără să ridice glasul, însă pe un ton poruncitor, ce atrase atenția tuturor celor prezenți. Vom proceda în felul nostru, Excelență.

Preț de o clipă, soldatul și aristocratul schimbară priviri tăioase.

Pe neașteptate, ducele răsturnă ceașca, golind conținutul ei peste teancul de hârtii.

– Prea bine, rosti el iritat, ignorând protestele lui Makepeace.

Aparent, teancul era format din pamflete pe care Makepeace plănuia să le citească.

– Bănuiesc că n-am câştig de cauză. Prin urmare, va trebui să ne deplasăm la casa de la țară a lui William Greaves, în apropiere de Bath, şi să ne vârâm nasul – porceşte, dacă mi-e îngăduit să spun aşa – prin treburile omului.

Cu toții se holbau la el.

– Ce mai e?

Trevillion îşi drese glasul, dar Makepeace, furios fără îndoială din cauza hârtiilor, i-o luă înainte.

– Şi cum plănuiți să intrăm în casa lui Greaves? Cu siguranță va observa dacă patru indivizi îi cotrobăie prin casă.

– M-aş mira, răspunse Montgomery. În două săptămâni, Greaves va da o petrecere în acea reşedință, iar punctul de atracție va fi o piesă de teatru. După cum era de aşteptat, am fost şi eu invitat. Voi merge însoțit de bunul meu prieten, domnul Smith... Aruncă o privire sugestivă către Apollo. Şi cu asta basta.

– Nici o basta, protestă Makepeace, pentru că Greaves îl va preda numaidecât pe 'Pollo autorităților.

– Dacă stau bine... să mă gândesc, rosti Apollo meditativ, nu l-am întâlnit... niciodată pe acest om.

Makepeace se răsuci către el, vizibil uimit.

– Cum aşa? Niciodată?!

Apollo ridică din umeri.

– Poate doar în pruncie. Nu-mi aduc aminte... de el, sau de... restul familiei. Probabil că... nu m-a văzut niciodată.

Îşi îndreptă privirea spre Trevillion şi sorbi din ceai.

– Ar putea Lady Phoebe... să facă rost de o... invitație la petrecere?

– Nu, rosti căpitanul cu convingere. Fratele ei nu doreşte să ia parte decât la sindrofiile familiei. Cu mici excepții. Totuşi, continuă el, gânditor, am impresia că Wakefield are o casă în Bath. Am putea să-i sugerăm lui Lady Phoebe să facă o mică vizită

acolo. Şi, cum e o mare amatoare de teatru, ar putea merge la spectacol într-una dintre seri. Mă ocup eu de treaba asta.

Montgomery bătu din palme.

– Aşa să fie. Din punctul meu de vedere, ne rămâne un singur lucru de făcut în următoarele două săptămâni.

– Ce anume? rosti Makepeace printre dinţi.

Privirea ducelui coborî asupra lui Apollo, care tresări sub apăsarea sa.

– Să-l dichisim cum se cuvine pentru un aristocrat de rangul lui.

Capitolul 12

Ariadna străbătu pasajele întortocheate ale labirintului zile în şir. Îşi curmă foamea cu brânza şi pâinea pe care mama ei o ascunsese în faldurile mantiei, şi îşi potoli setea cu roua pe care o strângea noaptea de prin crăpăturile zidului. Mai auzea din când în când un muget animalic, sau un strigăt bărbătesc, dar cel mai adesea era însoţită doar de bocănitul încălţărilor pe pământul tare ca piatra al labirintului. După câteva zile, descoperi primul schelet...

Minotaurul

Două săptămâni mai târziu, Lily scrută faţada de piatră cenuşie a casei lui William Greaves şi îşi spuse că ar trebui să fie entuziasmată.

După nesfârşite luni se ivise în sfârşit ocazia să joace într-o piesă. Mai mult, era proprîa piesă, *Un Pierde-Vară îndreptat*. Muncise pe brânci, dar terminase la ţanc şi trimisese manuscrisul printr-un hamal fratelui său, deşi fără prea mare tragere de inimă.

Dar, la urma urmei, Edwin avea deja un cumpărător, şi amândoi aveau nevoie disperată de bani.

Hotărârea ducelui de Montgomery de-a o prezenta trupei de actori şi de-a o include in piesă n-o luase complet prin surprindere. Prietenul ducelui, William Greaves, comandase piesa, iar Lily urma să interpreteze protagonista, Cecily Pierde-Vară. Rolul îi venea ca o mănuşă.

Una peste alta, situaţia se aranjase foarte bine. În mod normal, ar fi fost încântată şi ar fi aşteptat cu înfrigurare atât petrecerea, cât şi spectacolul.

Şi totuşi, melancolia nu-i dădea pace. După toate aparenţele, Caliban, sau mai bine zis Lord Kilbourne, scăpase de soldaţi, dar se făcuse nevăzut. În săptămâna pe care ea o petrecuse scriind într-un ritm nebunesc, Indio se plimbase abătut prin grădină, văicărindu-se şi făcându-i zile fripte mamei sale. Chiar şi Maude, care ar fi trebuit să se bucure că toate avertismentele ei sumbre despre Caliban se adeveriseră, păstrase tăcerea. În acea după-amiază, după ce soldaţii părăsiseră grădina, Lily se furişase în pavilionul muzicienilor şi îi descoperise culcuşul modest. Caliban lăsase în urmă câteva haine, un colţ de pâine şi carnetul, pe care Lily il păstră ca amintire... nici ea nu ştia exact de ce.

Prin urmare, păşi in antreul reşedinţei Greaves cu un zâmbet îngheţat pe buze. Era un conac bătrânesc, ticsit cu odăi înguste şi întunecoase. Aruncă scurte priviri în jur, îngrijorată deja în privinţa locului unde avea să se joace spectacolul.

–A, au sosit actorii, spuse William Greaves plin de înfumurare.

Era un domn trecut de şaizeci de ani. Aparent, fusese un bărbat chipeş în tinereţe, dar vârsta îşi pusese amprenta asupra trăsăturilor sale. Avea o alură posacă, cenuşie, cu fălci lăsate şi ochi umflaţi ce trădau o apetenţă excesivă pentru băutură sau mâncare grasă.

–Presupun că dumneata eşti domnişoara Goodfellow?

Lily făcu o reverenţă.

–Ce spirit de observaţie ascuţit, domnule.

Făcu semn către actorii din spatele ei.

– Permiteți-mi să vi-i prezint pe domnul Stanford Hume...

Un bărbat mai în vârstă, cu chipul brăzdat de riduri, făcu o plecăciune forțată.

– ... domnișoara Moll Bennet...

Moll făcu o reverență adâncă, atrăgând privirile amfitrionului asupra bustului său generos.

– ... și domnul John Hampstead.

John zâmbi larg și făcu o plecăciune exagerată. Era înalt, zvelt, și generos la pat atât cu damele, cât și cu domnii.

Aceștia erau actorii principali. Firește, erau însoțiți și de alții, meniți să acopere rolurile neimportante.

– Bine ați venit la Greaves House, rosti amfitrionul cu pompă, dar efectul vorbelor sale se risipi când trecu subit la lucruri mai practice. Majordomul meu v-a pregătit deja odăile. Mi-ar face o nespusă plăcere să iau cina în compania voastră veselă. Ah, tocmai ce-au sosit fiul meu și nora. Mă scuzați, vă rog.

Rămaseră deci pe mâinile majordomului, care, firește, îi privea cu un aer ușor disprețuitor.

– Lake, pocni Greaves din degete, iar un lacheu se apropie iute.

– Rogu-te, condu-i pe stimabili la odăile lor.

– Pe curând, iubire, rosti John, obraznic, către majordom.

O luară cu toții pe urmele lacheului.

– Măcar ne primesc în casă, începu să filosofeze Moll, în vreme ce urcau treptele. Vă vine să credeți că, la ultimul spectacol privat, au vrut să ne culce în grajd, ca pe țigani? Nici n-am vrut să aud. „Ori îmi dați o odaie mai de doamne-ajută, ori fac imediat cale-ntoarsă, la Londra." Au mârâit și s-au codit, dar mi-au făcut în cele din urmă pe plac. Pe-atunci jucam *Richard al II-lea* în Cambridgeshire. Îți mai aduci aminte, Stanford?

– Cum să nu, rosti Stanford cu glasul său ce-i imita pe nobili. A fost cea mai deprimantă reprezentație la care am participat vreodată.

– Nu știu ce-a fost în capul lor, îl susținu și Moll. O piesă *istorică* la o petrecere de familie. Spune și tu!

Lacheul, care spre deosebire de majordom își ascundea cu greu admirația față de actori, îi conduse către odăi. După ce auzise pățania cu grajdurile, Lily începuse să-și facă griji în privința condițiilor de cazare. Dar, exceptând faptul că se aflau în capătul coridorului, odăile păreau să fie în ordine.

– Mai bine decât în grajd, spuse Moll veselă, aruncând o privire în dulap.

Făcu semn către patul cu baldachin.

– Se pare că vom dormi împreună, dar fii pe pace, nu obișnuiesc să sforăi. Hai să ne aranjăm și să coborâm. Ceva îmi spune că *noi suntem atracția serii.*

„Ca de obicei", își spuse Lily în timp ce se pregăteau de cină. Se descotorosiră de hainele prăfuite, apoi se spălară pe rând. De regulă, amfitrionii îi tratau pe actorii angajați pentru reprezentații private ca pe niște oaspeți profesioniști, însărcinați cu însuflețirea petrecerilor.

În mai puțin de-un ceas, erau gata de cină. Moll se îmbrăcase *în violet și cafeniu, în vreme ce Lily își pusese* una dintre rochiile ei preferate, un model roșu aprins, cu decolteu pătrat, adânc, și volănașe albe la mâneci și corsaj.

– Ne urnim din loc? o tachină Moll când ieșiră pe coridor, sub privirea lui John și a lui Stanford.

– Doamnelor! le întâmpină John, făcând o plecăciune caraghios de elaborată.

– Măgarule, bombăni Stanford, oferindu-i brațul lui Moll.

Lily îl luă de braț pe John, și cei patru coborâră pe scări. Cu Moll și John mai colaborase în trecut. Cât despre Stanford, intuia că, sub masca decanului de vârstă, se ascundea un bărbat plin de duh. Sub alte auspicii, s-ar fi simțit de minune: o casă la țară, o petrecere, colegi simpatici și mâncare bună cât pentru o săptămână. Cu toate astea, în această seară nu-i ardea de petreceri câtuși de puțin.

La primul etaj, Lily descoperi un salon spațios, unde putea fi amenajată scena. Îl măsură din priviri. Din păcate, era prost luminat, dispunând doar de două ferestre pe peretele opus intrării, dar oricum spectacolul era programat la orele târzii ale serii, iar câteva zeci de lumânări ar fi fost de ajuns. Schimbă o privire scurtă cu Stanford, care-i făcu cu ochiul, dându-i de înțeles că și el gândea același lucru.

Tocmai atunci intră gazda, însoțit de alaiul oaspeților. În frunte veneau domnul și doamna George Greaves, fiul și nora gazdei, pe care Lily o bănuia responsabilă de organizarea petrecerii, dat fiind că socrul era văduv de ceva vreme. Tânăra doamnă Greaves era o femeie obișnuită, pe la vreo treizeci de ani, tăcută din fire, dar cu ochi care trădau agerimea minții. Pe de altă parte, soțul ei avea o voce numai bună pentru actorie. George Greaves era un bărbat înalt și solid, căruia vârsta nu-i răpise încă din farmecul trăsăturilor, așa cum se intâmplase cu tatăl său.

Erau urmați de un cuplu mai tânăr, domnul și doamna Phillip Warner, proaspăt căsătoriți și în mod vizibil îndrăgostiți. Împreună formau o pereche remarcabilă: amândoi aveau părul bălai și, în opinia lui Lily, păreau sortiți să binecuvânteze pământul cu progenituri perfecte.

Urmă domnișoara Hippolyta Royle, însoțită de tatăl ei, sir George Royle, care fusese înnobilat pentru expedițiile sale înfloritoare din India, în timpul cărora făcuse o avere considerabilă. Hippolyta era o frumusețe misterioasă și, din câte se părea, o fiică din cale-afară de iubitoare.

Domnișoara Royle nu era singura femeie necăsătorită. Mai erau doamna Jellett, o văduvă bine-cunoscută în cercurile înalte, avidă de bârfe și zvonuri, și Lady Herrick, frumoasa și înstărita văduvă a baronului Herrick. Tocmai pe când Lily remarca proporția covârșitoare a femeilor la acea serată, amfitrionul strigă, cu încântare în glas:

– Ah, Excelență, ați sosit!

Lily își întoarse privirea și îl zări pe ducele de Montgomery, urmat de Malcom MacLeish... și de Caliban.

Doar că nu mai era Caliban. Deloc. Înaintea ei stătea vicontele Kilbourne, pieptănat, purtând un costum albastru-închis, brodat cu fire aurii şi stacojii, şi vestă crem. Era aristocratul model, din creştet până-n tălpi.

Lily purta o rochie stacojie ce-i punea în valoare partea superioară a sânilor albi şi îmbietori. Apollo o privi ca trăsnit.

– Nu mi-ai spus că domnişoara Goodfellow va fi invitată la petrecere, şuieră în urechea ducelui.

– Nu? întrebă Montgomery. Îţi servea la ceva să ştii?

Ducele ştia prea bine cât de relevantă era informaţia pentru Apollo. În săptămânile premergătoare petrecerii, el petrecuse mult timp în compania ducelui. Acesta era extrem de inteligent, nestatornic, de-un egoism feroce, şi poseda un simţ aparte al umorului: găsea necazurile altora foarte amuzante, amintind de-un băiat care punea insectele să se lupte între ele. Atâta doar că ducele era cu mult, mult mai influent. Prin urmare, nu-i era limpede dacă Montgomery îi tăinuise informaţia din pur amuzament sau din alte motive sinistre.

Nu că i-ar fi păsat în acel moment. Trecuseră două săptămâni de când o văzuse ultima oară, timp în care nu fusese seară în care să nu-şi facă griji pentru ea, şi dimineaţă în care să nu-i vadă chipul parcă aievea înaintea ochilor.

De cum îl zărise, Lily făcuse ochii mari, dar se stăpânise numaidecât, punându-şi masca de bonton pe care Apollo n-o suferea. Unchiul său, William Greaves, făcea prezentările de rigoare, dar Apollo avea ochi doar pentru ea. Lily făcu o reverenţă.

– Domnule Smith, murmură ea cu glas răguşit.

Până la urmă, conveniseră asupra acestui pseudonim tâmpit.

Dar nu avea să-şi ţină sentimentele în frâu. Trecuseră două săptămâni lungi, şi Apollo nu ştia ce simţea pentru el. Poate îl ura, sau poate – Doamne păzeşte! – îl credea un criminal sângeros.

Îi prinse degetele şi făcu o plecăciune adâncă, pe care o învăţase de mic copil şi o reînvăţase în ultimele săptămâni.

– Domnişoară Goodfellow.

Etîcheta prevedea un sărut în aer, deasupra mâinii doamnei, dar Apollo îşi lipi delicat buzele de încheietura ei. Nu avea să-i permită să uite ce se întâmplase între ei.

Când îşi înălţă ochii, zări o umbră de iritare pe chipul ei şi inima îi tresăltă de bucurie. Prefera să-i aţâţe furia, sau chiar ura, decât s-o lase rece. Apoi se depărtă de ea, continuând jocul prezentărilor.

– Cât de interesant... ciripi Montgomery în timp ce lacheul îi întindea un pahar cu vin.

– Mai devreme sau mai târziu, cineva o să-ţi facă de petrecanie în somn.

Apollo se întoarse şi îi făcu un semn de negare lacheului. Dorea să-şi păstreze mintea cât mai limpede.

– Doar dacă reuşeşte să treacă de capcanele care-l pândesc la tot pasul.

Cel mai probabil era o glumă, dar nu l-ar fi surprins să afle că Montgomery dormea înconjurat de capcane. Bărbatul avea reputaţia unui autocrat din Orient.

– Pe mine de ce m-aţi adus? întrebă dintr-odată Malcom MacLeish, iritat.

Scoţianul era roşu în obraji şi arunca priviri furioase în jur. Apollo îşi dădu pentru prima oară seama că era posibîl să nu fie singura insectă cu care Montgomery se juca în acea seară.

– Hmm, ca să-ţi aduc aminte de îndatoririle pe care le ai, rosti Montgomery nonşalant. Şi pentru distracţie, desigur.

Oare la distracţia cui se referea? Cel mai probabil la distracţia personală, se gândi Apollo, uşor tulburat.

Îşi întoarse privirea de la protectorul său către William Greaves, adevăratul motiv al vizitei sale. Unchiul său părea un om obişnuit, puţin infatuat ce-i drept, puţin cam slobod la gură, dar era, oare, în stare să pecetluiască soarta a trei oameni nevinovaţi

doar ca să pună crima în cârca nepotului său? Greu de crezut, dar dacă nu era el, atunci cine?

Cu unchiul nu avea mai nimic in comun, dar asemănarea cu vărul său era de netăgăduit. Aidoma lui, George era un bărbat înalt, de aproape doi metri, lat în umeri şi brunet. Trăsăturile chipului său erau mai limpezi, dar cei doi se asemuiau suficient de mult cât să-i dea lui Apollo senzaţia că se priveşte în oglindă cu coada ochiului. La început, senzaţia de familiaritate îl nedumeri, dar explicaţia veni numaidecât: el şi vărul lui aveau mişcări identice.

Apollo căzu pe gânduri, dar şirul ideilor îi fu întrerupt de Montgomery.

– Încearcă, te rog, să nu pozezi în erou tragic, suntem totuşi la o petrecere.

De cum îşi termină vorba, se duse ţintă spre Lady Herrick, a cărei frumuseţe era egalată doar de bogăţia ei.

„Numai bună pentru Montgomery", se gândi Apollo cu amărăciune. „Biata femeie."

– Strânge oameni, spuse arhitectul. Aşa cum păianjenul strânge muşte. Le prinde în firul său de mătase şi le ţine aproape, până când are nevoie de ele.

MacLeish se întoarse către Apollo, iar în ochii săi albaştri se citea un cinism cum rar întâlneşti la tineri.

– Şi pe tine te-a prins?

– Nu... răspunse Apollo, privind-o pe Lily cum râde în hohote la gluma lui Phillip Warner. Ar fi vrut să-i sărute cu pasiune gâtul lung şi alb până nu-i mai ardea de glumele altor bărbaţi. Se prea poate să creadă acest lucru, dar se înşală.

– Aşa credeam şi eu, murmură MacLeish, cu privirea aţintită în aceeaşi direcţie. Dar în final, am descoperit că m-am înşelat.

Apollo îi aruncă o privire scurtă scoţianului, apoi se îndepărtă de el în tăcere. N-avea timp de neînţelegerile dintre arhitect şi Montgomery. Privirea sa stăruia asupra actriţei.

*

Caliban – sau mai degrabă *Lord Kilbourne* – se apropia încet de ea, iar Lily nu știa cum să reacționeze. Îi simțise necontenit prezența, căci privirea lui fierbinte o urmărise în toate colțurile încăperii. Era nedrept! Nu ea, ci el dispăruse fără urmă, fără nici o explicație sau vorbă liniștitoare, care să-i aline grijile. Și-acum își făcuse apariția tocmai la această serată, folosind acel pseudonim idiot, Smith. Născocise oare un nume de botez care să se asorteze cât de cât cu Smith? Brusc, își dădu seama cu amărăciune că nici măcar nu-i știa numele de botez. Se sărutaseră, deși nu știa mai nimic despre el. Revelația îi lăsă un gust amar, și o făcu să se simtă foarte nechibzuită.

– Cum te cheamă de fapt? îl iscodi de cum ajunse lângă ea, stăvilindu-și lacrimile pe care ea le punea pe seama *furiei.*

Caliban își făcu privirea roată, probabil pentru a se asigura că nimeni nu trage cu urechea. Din fericire, Phillip Warner se alăturase soției lui, cu care schimba replici de îndrăgostiți.

– Apollo Greaves, viconte Kilbourne, rosti el cu glas scăzut.

„Apollo? *Apollo?*" Lily își înăbuși cu greu mirarea. Cu siguranță, Apollo nu se potrivea cu Smith... ce nume țicnit. La o adică, aproape la fel de țicnit ca și Caliban. Ce mamă întreagă la minte s-ar uita la pruncul ei și ar gândi: „zeul soarelui"? Nimeni n-ar putea face față unui asemenea nume. Cu atât mai mult cu cât avea și o soră geamănă. Și dintr-odată, Lily înțelese deopotrivă cine era sora zeului Apollo și sora muritorului Apollo.

– Ești fratele lui Artemis Batten, ducesa de Wakefield, șuieră ea.

– Mai încet, mormăi el printre dinți.

– Cerule, sora ta e ducesă.

– Și ce-i cu asta?

Se uită nedumerit la ea, de parcă toată lumea avea ducese în familie.

– Cu alte cuvinte, ducele e cumnatul tău.

– E un măgar, dacă ajută la ceva.

– Nu ajută la nimic, rosti ea cu hotărâre în glas. Chiar deloc. De ce vorbești cu mine? Eu sunt doar o biată angajată.

– Nu eşti, şi ştii prea bine acest lucru, rosti el cu nerăbdare. Trebuie să-ţi vorbesc. Să-ţi explic...

– Am fost plătită să vin aici, rosti ea cu toată demnitatea de care era în stare în acele clipe. Tu te poţi bucura de toate acestea... Roti mâna sugestiv spre încăpere, care, deşi prost luminată, avea totuşi un tavan aurit. Şi de multe altele, doar pentru că eşti cine eşti. Noi doi n-avem nimic, dar absolut nimic în comun. Nu ştiu cu ce intenţii ai venit, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai păstra distanţa.

Lily zâmbi şi se îndepărtă de el, încercând să pară cât mai elegantă. N-avea rost să îşte un scandal doar pentru că îşi simţea inima frântă. Ce ridicol! Cât timp lucrase în grădină, fără nici un sfanţ în buzunar, ponosit şi lipsit de grai, fusese de-o teapă cu ea. Acum, dichisit şi înveşmântat în haine scumpe – doar vesta depăşea agoniseala ei pe jumătate de an – era mult, mult deasupra ei, asemenea soarelui. Apollo... Poate că numele i se potrivea, până la urmă.

Dacă el era zeul Apollo, ea era o biată ciobăniţă, sau ceva la fel de neînsemnat. O fiinţă modestă, fiică a pământului şi nicidecum a tărâmului ceresc. Ce-i drept, în unele mituri, ciobăniţele se împreunau cu zeii, dar mereu sfârşeau prost. Iar Lily avea motive întemeiate să creadă că aşa stăteau lucrurile şi în lumea reală.

În acel moment, majordomul invită oaspeţii la cină, şi tot alaiul se mută într-o încăpere la fel de întunecoasă, lungă, îngustă, dar potrivit de încăpătoare pentru masa de mahon ce părea că nu se mai sfârşeşte. Lily se trezi cu ducele de Montgomery în stânga şi cu şarmantul domn Warner în dreapta. De partea cealaltă a mesei se aşezară domnul George Greaves, însoţit de doamna Jellett şi de doamna Warner.

Nici bine nu gustă din supa de vită – care la drept vorbind, era mai mult apă chioară – că doamna Jellett, o femeie trecută de vârsta a doua, ce purta o rochie de un galben-verzui neobişnuit, se aplecă înainte şi rosti cu glas tare:

– Ştiţi ceva despre vărul dumneavoastră cel ţicnit, domnule Greaves? Din câte-am înţeles, a scăpat ca prin urechile acului de soldaţii care-l vânau în grădina teatrului distrus.

Pe chipul lui William Greaves se aşternu o grimasă dură, ce dădea de înţeles tuturor că ar fi preferat să evite subiectul... lucru care nu-i împiedică pe oaspeţi să pună paie pe foc.

– Se zvoneşte că a înjunghiat trei oameni cu un ditamai cuţitul.

Doamna Warner se cutremură cu o mimică teatrală.

– Doar gândul că acest ucigaş smintit e în libertate mă îndeamnă să-mi caut iute adăpost sub pat.

– Sau în pat... murmură ducele în paharul cu vin.

– Ne oferiţi adăpost în propriul dormitor, Excelenţă? întrebă Lady Herrick alene.

Ducele făcu o plecăciune formală.

– Pentru dumneata, doamnă, m-aş sacrifică fără să clipesc.

– Cât curaj, făcu Moll din stânga ducelui. Pe cinstea mea, de continuaţi aşa, o să leşine dama.

Doamnele chicotiră la gluma lui Moll. Lily se holbă în farfurie, încercând să nu se lase înduioşată de prezenţa lui Caliban – mai nou Apollo – dar fără prea mult succes. Lumea vorbea despre el ca despre o bestie smintită ce merita împuşcată pe loc. Ar fi fost, oare, în asentimentul grupului dacă nu l-ar fi cunoscut înainte de acea discuţie? Ar fi condamnat, oare, un străin cu ochii închişi, fără să aştepte verdictul unui tribunal? Cel mai probabil. Frica tinde să dezbrace omul de maniere.

Doamna Jellett dorea să afle mai multe despre acest subiect. Se întoarse către George.

– Domnule Greaves, vărul dumneavoastră a fost mereu aşa? A dat dovadă de cruzime sau nebunie încă de mic?

William Greaves luă cuvântul în capul mesei, şi rosti cu glas sumbru:

– Doamnă, mi-e teamă că acea ramură a familiei a fost mereu puţin excentrică. Din nefericire, fratele meu avea momente când se însufleţea teribil de tare, pentru ca mai apoi să cadă într-o

melancolie adâncă, din ghearele căreia abia reuşea să scape. Mare păcat, rosti el, luând o înghiţitură de vin, că titlul îi revine lui, fiind primul născut.

– Ar fi minunat, intră şi fiul său în vorbă, dacă marile familii nobiliare din Anglia ar putea refuza titlul acelor membri care, din pricina unei boli sau afecţiuni mintale, devin neputincioşi sau slăbesc descendenţa aristocraţiei.

– Dacă ar intra în vigoare o asemenea hotărâre, rosti ducele de Montgomery tărăgănat, jumătate dintre titlurile nobiliare din Anglia ar trebui desfiinţate, pe motiv de demenţă. Uneori, bunicul meu se credea cioban la vaci.

– Chiar aşa, Excelenţă? întrebă John, aplecându-se pentru a-l vedea pe duce. Nu la oi sau la capre?

– Din câte-am înţeles, nebunia lui comporta o anumită fixaţie pentru vaci, răspunse Montgomery. Desigur, unii susţineau că smintirea lui a fost pricinuită de o anumită boală, pe care n-o voi numi aici la masă, dat fiind natura ei vulgară.

– Şi cu toate astea, Excelenţă, aţi pomenit-o deja, rosti domnişoara Royle cu glas răguşit.

– *Touché*, doamnă, spuse ducele, puţin iritat. Nu credeam că voi întâlni atâta pedanterie într-o companie atât de veselă.

Domnişoara Royle ridică din umeri.

– Nu găsesc nebunia amuzantă, fie ea înnăscută sau pricinuită de boală.

– Mi-e teamă că vărul meu n-are scuza bolii, spuse George Greaves, cu glas răspicat. Nebunia a avut-o din naştere, şi pe socoteala ei au sfârşit trei oameni... propriii prieteni. Regret că l-au trimis la Bedlam în loc să-l ducă la judecată, aşa cum era firesc.

– Vorbim totuşi de un nobil, domnule! se împotrivi tatăl său. Un asemenea scandal ar fi lovit în inima măreţei noastre patrii.

– Atunci, să dea socoteală in faţa Camerei Lorzilor, i-o întoarse fiul său. Prefer un nobil judecat şi condamnat pentru crimă, decât un smintit ce cutreieră moşiile noastre, în vreme ce lumea

vorbeşte că a scăpat de ştreang graţie titlului său. Prostimea începe să-şi pună întrebări, şi cu toţii vrem să evităm acest lucru.

– Poate ai dreptate, rosti William Greaves încet, vizibil mişcat de argumentele fiului său.

– Negreşit, insistă George Greaves. Faptele lui au pătat ireversibil reputaţia familiei. Ce ne facem dacă mai omoară şi alţi nevinovaţi?

Preţ de câteva clipe, o tăcere sumbră se aşternu asupra mesei, ruptă în cele din urmă de vorbele ducelui:

– Dar cum credeţi că am reacţionat noi, când fratele bunicului a pătat onoarea familiei, încercând să întreţină relaţii... conjugale cu un cal?

Vorbele lui îi mai înveseliră pe meseni. Lily privi cu coada ochiului spre Apollo. Lord Kilbourne se ospăta în linişte, iar chipul său nu trăda nici o reacţie. Oare cum îl atingeau comentariile răutăcioase despre tatăl său? Despre trecutul său, dezgropat cu maliţiozitate pentru amuzamentul oaspeţilor? Şi nu de oricine, ci de proprîa familie, de care fusese înstrăinat încă de mic, şi care nu numai că îl considera vinovat de crime, ci ar fi făcut tot posibilul să-l vadă legat sau spânzurat dacă i-ar fi aflat vicleşugul. Ce Dumnezeu căuta acolo?

Se întoarse şi zări privirea ducelui aţintită asupra ei. Îşi aminti că trebuia să-şi intre în rol şi observă că, pentru prima oară, ducele nu era cea mai primejdioasă persoană de la masă.

Prin urmare, se lansă în discuţii cu mesenii, având grijă să nu se mai uite la Apollo. Motivul prezenţei sale nu trebuia s-o preocupe câtuşi de puţin. La urma urmei, el era un aristocrat, pe când ea, o biată actriţă.

După câteva ceasuri bune, urca treptele spre dormitorul pe care-l împărţea cu Moll, epuizată de efortul de-a părea cât mai senină şi mai spirituală. „Spirituală!" Un cuvânt pe care nu voia să-l mai audă în viaţa ei, îşi spuse, în timp ce străbătea coridorul. „Spiritualitatea te seacă de puteri." Abia aştepta să stea de vorbă cu Moll, renunţând la mască.

Dar când deschise ușa camerei, toate așteptările ei se năruiră. Moll nu era de găsit. Iar vicontele Kilbourne stătea tolănit pe pat.

Capitolul 13

Oasele mărunte și jalnice zăceau într-un maldăr de falduri albastre, ponosite. Peste rămășițele mortului erau împrăștiate mărgele roz. Tânăra adusă în labirint în urmă cu un an purtase un colier cu mărgele roz. Ariadna îngenunche în dreptul scheletului, rosti o rugăciune veche învățată de la maică-sa și presără praf peste rămășițe. Apoi se ridică și se afundă în adâncurile labirintului...

Minotaurul

Lily înlemni în pragul odăii sale, apoi făcu un pas înapoi. Apollo își înălță ochii. După o zi grea și încărcată, se afla la capătul răbdării.

– Dacă pleci, o să vin după tine și vom purta discuția pe coridor, în auzul tuturor.

Lily îl străfulgeră cu privirea, apoi intră în odaie și închise ușa.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre noi.

– N-avem ce discuta.

– Ba da, rosti el cu blândețe. Avem.

Lily își cobori ochii pentru câteva clipe, apoi se uită la el.

– Ți-a revenit glasul.

Apollo încuviință.

– Au trecut două săptămâni.

Avea în continuare o voce răguşită, iar uneori îl durea gâtul, dar îşi recăpătase fluenţa.

– Unde e Indio?

– L-am lăsat în grija lui Maude.

Lily îşi puse braţele în jurul taliei.

– În grădină?

– Nu. Au plecat la Londra, în vizită la nepoata lui Maude. Îl fixă cu privirea. Tu ce cauţi aici?

Apollo se întinse şi îşi puse mâinile sub cap.

– Am încercat să-ţi vorbesc la petrecere, dar mi-ai întors spatele. Şi cum tu n-ai vrut să vorbeşti cu mine...

Ridică din umeri.

– Moll se va întoarce cât de curând.

– Nu. I-am dat bani să petreacă noaptea altundeva.

Lily făcu ochii mari de mânie.

– Cum îţi permiţi? Unde va înnopta? Toată ziua a stat cu gândul la patul ăsta.

– I-am oferit camera mea.

– Of! Lily se bosumflă, încercând să-şi stăpânească furia. Nu contează. Oricum n-o să-ţi petreci noaptea aici. În plus, urmă ea înainte ca el să poată protesta, n-ai înţeles întrebarea mea iniţială. Voiam să aflu ce cauţi aici, la petrecere?

– Am venit să descopăr adevăratul criminal, rosti el pe-un ton mohorât.

După două săptămâni de presupuneri şi dezbateri, găsea subiectul obositor. Făcu semn către scaun.

– De ce nu iei loc?

– Pentru că nu se cuvine, rosti ea, nesigură de vorbele ei, întrebându-se dacă nu cumva inventase acea regulă de bună purtare. Cum ai de gând să descoperi criminalul la petrecere?

– Noi credem că unchiul meu e făptaşul. O măsură din priviri. Cred că eşti frântă de oboseală.

Lily îşi înălţă bărbia.

– Voi?

– Montgomery, Trevillion şi Harte... adică Makepeace.

Ea îl privi îngrozită, lăsând brațele să-i cadă pe lângă șolduri.

– I-ai spus ducelui de Montgomery? Ai înnebunit?

– Nu, dar sunt disperat. De altfel, nu i-am spus mai nimic. Și-a dat el singur seama, cumva. Trase aer în piept. Lily, nu vreau să discutăm despre asta acum... Se ridică in capul oaselor și își trecu mâna prin păr. Știi ce acuze mi se aduc?

– Dacă n-aș fi știut până în seara asta, aș fi aflat oricum la cină, rosti ea cu asprime în glas.

Apollo își umezi buzele fără să-și ia ochii de la ea.

– Află că sunt nevinovat.

Lily își răsuci capul într-o parte.

– Nu zău?

– Lily...

– Ai plecat fără să spui o vorbă.

– Au supravegheat grădina, se apără el, calm. Dacă încercam să-ți dau de veste, soldații ar fi aflat despre legătura noastră.

– Nu te cred, rosti ea, privindu-l cu o severitate de care n-o știuse în stare. Dacă ți-ai fi dorit cu adevărat, ai fi putut să-i strecori un mesaj lui Maude, când era la cumpărături, sau unuia dintre grădinari, sau să găsești o mie și una de alte modalități.

Apollo se mulțumi s-o privească în tăcere. Poate avea dreptate. Dacă s-ar fi străduit, ar fi putut să-i dea de știre. Dar își ocupase întregul timp cu demascarea făptașului, gândindu-se că n-avea ce să-i ofere până în clipa în care nu-și dovedea nevinovăția.

Tăcerea lui păru să-l incrimineze în ochii ei. Lily își înălță bărbia și rosti cu mândrie în glas:

– Dacă țineai la noi, ne-ai fi dat de veste că încă mai trăiești.

– Țin foarte mult la voi, spuse el cu glas scăzut.

– Chiar așa? rosti ea cu o grimasă pe chip. Să te cred, deși nu ne-ai... nu m-ai avertizat în nici un chip?

– Lîly.

– Credeam că suntem prieteni.

Apollo se ridică dintr-o singură mișcare.

– Eu credeam că suntem mai mult decât prieteni.

Lily făcu ochii mari şi se retrase pe negândite, ciocnindu-se de uşă. Ar fi trebuit să fie mai blând cu ea, mai prudent. Poate încă se temea de grozăviile puse în cârca lui. Dar se săturase până peste cap să-i fie răpite lucrurile la care ţinea. Şi n-avea de gând s-o piardă şi pe Lily. Nu fără luptă.

Se apropie la câteva palme de ea.

– Nu-i aşa, Lily? Am fost mai mult decât prieteni.

Bătăile inimii i se înteţiră, dar nu se lăsă intimidată cu una, cu două.

– Ştii prea bine că am fost.

– Nu s-a schimbat nimic.

Lily izbucni într-un hohot de râs plin de neîncredere.

– Te-ai smintit?

– De asta sunt acuzat.

– Lasă jocurile de cuvinte, clătină ea din cap nerăbdătoare. *Totul* s-a schimbat. Tu eşti... de viţă nobilă. Deocamdată viconte... iar într-o bună zi, conte. Iar eu, copilul din flori al unei actriţe beţive şi-al unui hamal neştiutor de carte.

Apollo o prinse de umeri şi abia se stăpâni să n-o scuture zdravăn.

– Sunt acelaşi bărbat care lucra în grădină. Bărbatul de care te-ai îndurat când era mut.

– Nu-i adevărat!

Sânii îi tresăltau de mânie.

– Bărbatul acela făcea parte din lumea mea. Era un om simplu şi... *mărinimos*, şi nicidecum un afurisit de *nobil!*

Îşi însoţi ultimul cuvânt cu un pumn în pieptul său.

– Nu ştii, rosti el cu o voce sufocată. Nu ştii cine sunt.

– Atunci, spune-mi tu!

Patru ani de suferinţă şi pierderi. Patru ani în care i se spusese ce este şi ce nu este. Patru ani petrecuţi în limb. Viaţa lui încremenise, în vreme ce el zăcuse *abandonat* şi pe jumătate mort într-o temniţă împuţită.

Dar nu era mort, şi nu mai avea de gând să irosească ani din viaţă.

– Sunt aşa cum m-ai cunoscut, şopti el, cu glasul frânt. Grădinarul, aristocratul şi nebunul. Am trecut prin chinurile iadului la Bedlam, ordalia sufletului meu, unde am ars şi am renăscut. N-aş fi supravieţuit dacă nu m-aş fi lăsat remodelat.

O prîvi neajutorat, iar ea îi întoarse privirea, cu ochii umezi şi buzele uşor desfăcute. Apollo îşi lipi fruntea de a ei.

– Sincer să fiu, n-aş şti să-ţi spun cine sunt, după ce, topită, fiinţa mea a fost turnată într-un mulaj straniu şi nou. Era mult prea încinsă pentru a putea fi atinsă şi descoperită. Dar ştiu un lucru: indiferent ce creatură bizară a renăscut în mine, sunt al tău. Ajută-mă, Lily. Ia-mă din mulajul în care mă zbat şi dă-mi răsuflarea vieţii. Ajută-mă să trăiesc din nou.

Îşi epuizase cuvintele, aşa că dădu ghes primului gând cu care urcase în odaia ei. Se aplecă şi-i pecetlui buzele cu ale sale.

Sărutul lui era atât de dulce şi de gingaş, încât pentru o clipă îi alungă orice gând din minte. Se lăsă întru totul pradă simţurilor, subjugată de căldura gurii sale, de răsuflarea fierbinte pe obrazul ei, de atingerea delicată a palmelor luî pe obraji. Apollo îşi strecură limba printre buzele ei, iar ea îi răspunse pe măsură, dornică de mai mult.

Lily se ridică pe vârfuri şi îşi înfipse degetele în părul său, smulgându-i panglica nesuferită şi lăsându-i pletele să-i cadă în voie pe umerî: eliberându-l pe Caliban de dominaţia lui Lord Kilbourne.

Dar imediat îşi aduse aminte că era supărată pe el, indiferent cum îşî spunea.

– Sunt încă supărată pe tine.

– Aşa eşti?

Durerea din glasul său atinse adâncimi nebănuite, în vreme ce buzele sale îi dezmierdară obrazul.

– Da, spuse ea, şi îşi ilustră spusele trăgându-l de păr.

Apollo bombăni, dar strânsoarea nu-l împiedică să-şi coboare din nou buzele peste gura ei. Îi prinse uşor buzele între dinţi, apoi le dezmierdă cu limba, îndulcind muşcătura.

– Va trebui să aflu cum să-ţi intru din nou în graţii.

Îşi ridică mâinile de pe braţele ei şi o prinse de brâu. Înainte ca ea să spună ceva, o săltă şi porni cu ea în braţe cu o uşurinţă demnă de invidiat. Apollo se răsuci şi amândoi se prăbuşiră in pat, unul peste celălalt.

Apollo îşi opri căderea în coate, înainte s-o strivească sub trupul său masiv, dar fixând-o în acelaşi timp cu picioarele de salteaua moale.

– Şi aşa ai de gând s-o faci? întrebă ea, încercând în zadar să-şi păstreze demnitatea în glas.

– În primul rând, răspunse el, plimbându-şi degetele pe tâmpla ei, nu te poţi mişca.

Lily ridică din sprâncene. Apollo îi trase un ac din păr şi zâmbi.

– Cel puţin îmi dă ocazia să mă explic.

Lily îşi lăsă braţele moi, deasupra capului, mimând predarea.

– Ascult.

– Eşti de-acord că în grădină s-a creat o legătură neobişnuită între noi? întrebă el, în timp ce-i scotea alt ac din păr.

– Pe-atunci nu ştiam cine eşti, protestă ea.

– Nu asta a fost întrebarea. O privi cu asprime. Eşti de-acord ori ba?

Lily pufni, exasperată.

– Sunt de-acord că am creat o legătură neobişnuită cu bărbatul pe care-l ştiam atunci, nu...

– Aha. Apollo se întinse şi aşeză acele pe noptieră, apoi reveni la poziţia iniţială, deasupra ei. Amândoi suntem de-acord că între noi s-a format o legătură neobişnuită. Din nefericire, tu ai impresia că eu nu mai sunt bărbatul de dinainte. N-aş putea să-ţi spun exact cum m-au transformat anii petrecuţi în temniţă, dar ştiu cu siguranţă că bărbatul din grădină e bărbatul aflat dinaintea ochilor tăi, indiferent de veşminte.

– Nu-i adevărat!

Lily își desfăcu puțin picioarele pentru a-i oferi mai mult spațiu, gândindu-se că n-ar fi trebuit să se simtă atât de confortabil.

– Nu zău? Apollo își strecură degetele prin părul ei și ii masă pielea capului. Cum anume m-am schimbat?

Lily se străduia să-și țină ochii deschiși. După o zi întreagă in care părul ei fusese ca prins în chingi, atingerea delicată a degetelor lui era ispită divină.

– Pentru început, numele tău.

– Un nume ce-i? Un trandafir[1]... murmură el, explorând cu buzele zona catifelată de sub urechea ei. M-ai numit Caliban, dar de-mi spuneai Romeo, n-aș fi fost același om? Maică-mea m-a botezat după un zeu renumit pentru frumusețea lui, dar asta nu mă face cu nimic mai frumos. Oglinda nu mă minte.

Ceva parcă nu se potrivea în judecata lui, dar gândurile-i erau înnegurate și nu putea să-l demaște.

– Escrocule, mârâi ea, pe-un ton mai moale decât și-ar fi dorit.

Apollo se trase ușor înapoi, oferindu-i un zâmbet amuzat.

– Ispită!

Își coborî gura asupra ei, strecurându-și limba agale printre buzele ei voluptuoase, iar ea îl primi.

– Iar săruturîle mele? îi șopti el la ureche. Sunt atât de diferite, oare? Și-au schimbat savoarea odată cu numele?

Lily întredeschise ochii pentru a-i zări chipul și rosti cu glas șoptit, în aerul umed dintre buzele lor:

– Nu-mi dau seama. Poate ar trebui să-mi demonstrezi din nou.

Apollo își plimbă limba la colțul gurii ei.

– Mă provoci la un studiu științific?

Buzele sale își continuară parcursul molatic pe obrazul ei.

– Chiar așa, șopti ea.

– Cum dorești.

---

[1] Referire la celebrul pasaj din *Romeo și Julieta*: „Un nume ce-i? – Un trandafir, oricum/ Îi spui, exală-același scump parfum! (trad. Ștefan Octavian Iosif). (n.tr.)

Îi sărută cu delicatețe pleoapele înainte să se năpustească din nou asupra buzelor, înăbușindu-i un geamăt. Își întinse brațele, iar degetele lor se împreunară. Lily cedă dorinței sale pătimașe, sorbindu-i neajutorată săruturile. Își simți sânii striviți sub pieptul lui, iar în acea clipă și-ar fi dorit ca veșmintele să dispară ca prin farmec, pentru a-i simți atingerea pielii pe sânii ei dezgoliți. Își arcui trupul spre pieptul său, dorind să-i mângâie pielea cu sfârcurile ei dezvelite, dar pânza rigidă a corsetului împiedică orice atingere reală.

Lily se cufundă în pat, scâncind ușor. Apollo se ridică în genunchi, fixând-o cu un zâmbet poznaș, și numai dorința de-al simți din nou aproape o împiedică să nu-i tragă o palmă zdravănă.

– E la fel? întrebă el, cu glasul ușor tremurat.

Se vedea limpede că și el era tulburat.

Lily își odihni capul pe cuvertură, încercând să-și tragă sufletul.

– Așa se pare.

Se străduise să pară indiferentă, dar zâmbetul ce încolți pe buzele lui îi dădu de înțeles că eșuase lamentabil.

– Sunt bărbatul din grădină, rosti el în tăcerea dormitorului. Rânjetul îi pieri de pe chip, înlocuit de o expresie serioasă, aproape severă. Brațele mele se mișcă la fel, plămânii mei sorb același aer, iar inima mea... Șovăi pentru câteva clipe, apoi urmă cu glas stins: Bate cu aceeași credință și determinare, iar de nu vrei să mă crezi, Lily Stump, ți-o spun acum sincer: inima mea nu s-a schimbat câtuși de puțin, de când am plecat din grădină.

Lily îl fixă cu privirea. În pofida vorbelor sale dulci, neîncrederea aproape înnăscută în aristocrație o îndemna la prudență. Drept răspuns la tăcerea ei reprobatoare, Apollo dădu din cap și se descotorosi de haină.

– Te-ai temut de Caliban?

Lily clătină încet din cap. El desfăcu nasturii vestei sale elegante.

– Caliban și Apollo sunt una și aceeași persoană.

– Nu, şopti ea. Caliban a murit.

– Crezi asta cu adevărat? întrebă el cu îngăduinţă. Sunt deopotrivă Caliban şi Apollo. Suntem unul şi acelaşi.

– Nu.

– Ba da. Scăpă şi de vestă. Caliban n-a existat niciodată.

O năpădi un val de tristeţe la gândul că uriaşul bonom şi lipsit de grai era doar o născocire a închipuirii sale. Nemernicul izbucni în râs.

– Chiar îţi închipui că m-am prefăcut atunci când săpam gropi şi tăiam copaci? Sunt Caliban, Apollo şi Smith.

Îşi trase cămaşa peste cap, dezvelindu-şi pieptul.

– Nu e acelaşi trup pe care l-ai văzut ieşind din iaz?

Nu putu să-i reziste şi dădu frâu liber dorinţelor neîmplinite din trecut: îi atinse pieptul, mângâindu-l uşor cu vârfurile degetelor până deasupra umerilor şi de-acolo în jos, prin părul scurt ce-i acoperea pieptul. El îi lipi palma de sfârcul lui stâng.

– Ascultă bătăile inimii, rosti el, ţintuindu-i palma cu blândeţe până când Lily desluşi o bătaie ritmică. Aceeaşi inimă, acelaşi puls ca în grădină.

Apollo îi dădu drumul, dar mâna ei zăbovi pe pieptul său, vibrând la bătăile de sub pielea lui caldă. Degetele ei se strânseră încet până îi atinseră cu delicateţe bumbul maroniu, care se întări de-ndată. Brusc, îşi dori să-i simtă sfârcurile pe vârful limbii. Cu toate astea, îşi ridică cealaltă mână şi se jucă uşor cu sfârcul lui drept, fascinată de modul în care îi răspundea trupul lui. De-abia când îi auzi gâfâitul îşi înălţă privirea şi înţelese ce putere aveau atingerile ei. Apollo stătea cu capul lăsat pe spate, înghiţind în sec, în vreme ce umerii săi laţi şi vânjoşi tremurau la cea mai mică atingere a ei.

Faptul că reuşise să-l zdruncine pe acest bărbat puternic o umplu de uimire. Simţea tremurul sub palmele sale.

– Caliban, şopti ea. Pot să-ţi spun aşa?

El înclină uşor capul şi îşi miji ochii.

– Caliban, Apollo, Smith, chiar şi Romeo... nu are importanţă. Sunt bărbatul care sunt, şi aşa voi fi mereu.

Lily încuviință, căci în privința acestui aspect era de-acord cu el. Numele nu fusese niciodată o problemă.

Dintr-odată, Apollo se ridică în capul oaselor, iar ea fu silită să-și ridice mâinile.

– Lasă-mă să-ți arăt.

Își dădu jos pantofii, șosetele, pantalonii și în cele din urmă indispensabilii, până ce rămase în costumul lui Adam. Apoi își întinse brațele și se întoarse către ea.

– Așa cum mă vezi, așa m-a făcut Dumnezeu. Ia-mă așa cum sunt.

Se răsuci și se arătă mândru dinaintea ei. Lily îl sorbea din priviri. Era înalt și bine clădit, zvelt în talie și zdravăn în coapse. Părul de pe piept se continua în jurul buricului, iar de-acolo în jos, printr-o linie subțire care se pierdea în smocul ce-i acoperea vintrele, unde străjuia bărbăția sa zdravănă, îndrăzneață și pe jumătate trezită.

Nu era frumos, dar era un bărbat în toată puterea cuvântului. Irezistibil. Și cel mai important, acum că renunțase cu totul la haine, se eliberase de toate zorzoanele care-i displăceau și redevenise bărbatul pe care-l cunoscuse în grădină.

Lily întinse mâna spre el.

– Caliban, Apollo, Smith, Romeo, *tu*. Vino la mine, *tu*, cel ce ești.

Apollo o prinse de mână, dar în loc să coboare în pat, o trase pe ea în sus.

– Doresc să te fac asemenea mie, îi șopti în ureche când o lipi de trupul lui gol. Doar atunci vom fi egali cu-adevărat.

O dezbrăcă cu încetineală voită, desfăcându-i șireturile, legăturile și panglicile. Degetele lui lucrau cu îndemânare pe țesătura delicată. Cu gesturi reverențioase îi îndepărtă corsajul, fustele, juponul, corsetul, cămășuța și condurii, și le așternu pe toate ordonat alături de pat, apoi îngenunche și începu să-i scoată ciorapii. Lily se sprijini de umărul lui când Apollo îi așeză piciorul pe genunchi pentru a-i desface jartiera. Purta cei mai buni ciorapi pe care-i găsise în garderobă, dar și aceștia aveau o gaură peticită

în călcâi. Apollo îi trase în jos cu delicatețe, de parcă ar fi fost din dantelă, zăbovind o clipă asupra gleznei, unde aplică un sărut delicat. Îi așeză piciorul jos și îl luă în primire pe celălalt, trăgând-o atât de aproape de el, încât aproape că-i atinse porțiunea dintre coapse cu creștetul capului.

Lily înghiți în sec, în vreme ce șuvițele sale rebele se apropiau amenințător de zona ei intimă. Degetele lui urcară deasupra pulpei, urmate câteva clipe mai apoi de buzele lui.

Își petrecu mâna prin pletele lui și strânse tot mai puternic pe măsură ce săruturile lui voluptoase urcau de-a lungul coapsei, iar răsuflarea lui caldă îi mângâie umezeala dintre picioare. În acea clipă își simți genunchii moi și fu cât pe ce să cedeze. El o prinse de coapse și o roti până ce Lily reuși să se rezeme de pat, uitând cu totul de ciorap, apoi îî săltă piciorul peste umăr și o sărută.

Chiar în acel loc. Limba lui îi dezmierda carnea fragedă.

Lily icni și rămase fără aer. Caliban pusese stăpânire pe plămânii ei și o făcuse să uite de tot și de toate, mai puțin de locul umed dintre picioare, pe care el îl profana cu nesaț.

Se prinse cu disperare de ceafa lui și se ținu bine pe măsură ce limba lui dădu ocol mugurelui rozaliu și gustă cu tandrețe, fără încetare, până ce simți tăișul delicat al dinților săi strângând și urmă explozia

Își vârî pumnul în gură și în aceeași clipă se arcui puternic, întețind spasmodic încleștarea piciorului pe umărul său masiv. Se zgudui, înăbușindu-și gemetele cu mâna. O perdea de pete negre îi începoșă privirea, urmată de un val de căldură ce-i inundă trupul. El își continuă neabătut dansul, savurând, și savurând, până ce, într-un târziu, Lily fu nevoită să-l împingă fără putere, pentru a-l face să se oprească.

El își înălță privirea, se șterse la gură și pe bărbie, apoi se urcă precum o felină pe trupul ei, făcând un popas în dreptul buricului. O trase cu totul pe pat și îi desfăcu picioarele, apoi se așeză între ele, cu ochii la nivelul sânilor.

– Ce frumuseți, fredonă el încet, și preț de o clipă, Lily se întrebă amuzată dacă nu cumva nu li se adresase direct sânilor ei.

Apollo se aplecă și își plimbă limba în jurul unui sfârc. Îmboldit de gemetele ei, îl prinse între dinți și îl dezmierdă cu mișcări delicate, deși nerăbdătoare. În același timp, îi prinse celălalt sfârc între degete, trezindu-l la viață. Lily ardea în continuare de dorință, deși vijelia orgasmului abia ce se domolise. Iar el trebuia să fi fost tare deja, nu? Cu siguranță era pregătit pentru ce avea să urmeze.

Însă Apollo nu părea să se grăbească deloc. Trecu încet de la un sfârc la celălalt, dar la atingerea dinților lui pe carnea udă, Lily aproape că țipă.

– Te rog, gemu ea, înșfăcându-l de păr și încercând să-l tragă în sus. Te rog, te rog, *te rog*.

El își pironi privirea pe chipul ei, fără să întrerupă venerarea sânului.

– Cine sunt acum?

Ea scutură din cap fără astâmpăr, la limita răbdărilor, udă, foarte udă în așteptarea lui.

– Nu are importanță.

Pe chipul său înflori un zâmbet strengăresc, apoi trupul său masiv o acoperi în întregime.

Sub privirile ei, Caliban își apucă bărbăția, acum țeapănă și viguroasă precum o coloană dintr-un templu grecesc, și, cu mișcări lascive, îi umezi vârful între picioarele ei.

Lily își încolăci picioarele pe după coapsele lui.

– Acum, te vreau acum.

El îi aruncă o privire scurtă, și orice urmă de amuzament pierise de pe chipul său. Își înfipse dinții în buza de jos, apoi își încordă coapsele și o pătrunse.

Era într-adevăr mare. La urma urmei, era un bărbat masiv. Lily icni, desfăcându-și picioarele pentru a-i oferi cât mai mult spațiu.

Caliban avea ochii închişi, iar pe chipul lui apăruse o grimasă de durere... Sau de nespusă plăcere.

O pătrunse încă o dată *cu putere*, de data aceasta până la capăt. Ea gemu, cu răsuflarea tăiată, tremurând de dorinţă. El deschise ochii şi o privi îngrijorat.

– Eşti bine?

Ea zăcea întinsă, încântată de prezenţa lui în pântecul ei. Îşi petrecu uşor braţele pe după umerii lui şi unghiile sale muşcară din carne.

– Da. *Mişcă-te.*

El se supuse. Ieşi aproape cu totul, apoi intră din nou şi din nou, întetindu-şi ritmul cu fiecare pătrundere, până ce trupurile lor se ciocniră cu forţă.

Mâinile ei alunecau neîncetat pe spatele său scăldat de sudoare, explorând sălbatic. Îşi înfipse din nou unghiile în pielea lui şi coborî cu forţă, nepăsătoare la durerea pe care i-o provoca. Poposi într-un târziu pe fesele lui rotunde şi musculoase, îndemnându-l să intre mai adânc.

Apollo se sprijini în coate, lipindu-şi coapsele de ale ei, şi o pătrunse adânc, urmărind-o în acelaşi timp cu privirea. Pe fruntea lui se scurse o picătură de sudoare. Îndepărtă o şuviţă de pe chipul ei şi se năpusti asupra buzelor ei desfăcute, umede şi tremurânde, fără să încetinească mişcarea coapselor, răvăşind-o, posedând-o, ducând-o din nou pe înălţimi nebănuite.

Lily gemu sălbatic sub sărutarea lui şi simţi alunecarea pieptului său vânjos pe sfârcurile ei.

Acest bărbat. Indiferent ce nume purta. *Acest* bărbat.

Trupul ei se zgudui violent, iar ea îşi lăsă capul pe spate şi scoase un geamăt de plăcere când el o pătrunse cu un ultim avânt, înainte să iasă îngrozitor de brusc.

Ea îl privi şocată. În acea clipă, o adiere răcoroasă îi mângâie despicătura, iar lichidul fierbinte ii umezi burta.

Apollo se cutremură şi gemu de parcă ar fi fost sfâşiat de durere, împroşcând un al doilea val pe coapsa ei, apoi se prăbuşi

cu toată greutatea peste ea, ţintuind-o de pat. Lily îl mângâie pe spate, cu ochii în tavan şi cu gândul la cele petrecute.

Apollo se trezi cu senzaţia delicată a pielii sub palmă. Îi mângâie sânul catifelat şi zâmbi fără să deschidă ochii. Aşa, aşa trebuia să fie în paradis.

– Îţi mulţumesc, murmură ea, iar el constată că şî ea era trează.

Deschise ochii. Odaia primită de ea şi cealaltă actriţă era mică şi avea un singur pat, pe care cele două ar fi trebuit să-l împartă. Lumânarea ardea încă pe noptieră, împrăştiind o lumină caldă şi tremurătoare pe chipul ei.

Nu putea să-i desluşească gândurile.

– Cred că eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

– Nu pentru aia.

Lily îşi întoarse brusc privirea către el, zâmbind ironic.

– Îţi mulţumesc că nu ţi-ai vărsat sămânţa în mine, rosti ea, îmbujorându-se uşor.

Apollo îşi aminti de Indio. Era limpede că, în trecut, un oarecare individ nu îşi bătuse capul să iasă la momentul oportun.

Apollo se întinse să-i sărute umărul, apoi luă colţul cearşafului şi şterse cu tandreţe sămânţa de pe pântecul şi de pe coapsele ei.

– Pot să rămân aici?

Lily oftă.

– Da, în caz că nu se întoarce Moll până în zori. Mi-ar... Îşi linse buzele. Mi-ar face plăcere să rămâi.

Apollo zâmbi lipit de umărul ei, din cale-afară de încântat. Lily îi mângâie părul.

– Deci asta-i familia ta?

Apollo ar fi preferat să evite subiectul, căci se părea că obârşia lui nobilă o înspăimânta.

– Da.

Lily se foi şi Apollo presupuse că se întorsese să-l privească.

– Doar ei ţi-au mai rămas?

Cuibărit pe umărul ei, Apollo își plimbă degetul în jurul sfârcului rozaliu.

– Da, pe lângă sora mea.

– Știa că te-ai ascuns în grădină?

– Artemis? rosti el, dându-se puțin înapoi pentru a-i vedea chipul.

Lily era ușor încruntată.

– Da. Mi-a adus mâncare și haine și alte lucruri de trebuință, când a avut ocazia. Așa m-a găsit Trevillion.

– Cum adică *te-a găsit?*

Apollo oftă, renunțând cu părere de rău la sfârc.

– Trevillion mă căuta de ceva vreme. Știa că Artemis e sora mea, așa că într-o zi a urmărit-o și-a ajuns la mine. Ziua în care m-am luptat cu el.

– Dar, începu ea, tot mai nedumerită, de ce te căuta, în primul rând?

Un fior îi străbătu trupul și dinții i se încleștară involuntar. Focul se stinsese de ceva vreme, iar în odaie se făcuse răcoare. Apollo se ridică și păși spre vatră.

– Apollo?

El închise ochii. Ar fi vrut să-i spună în continuare Caliban. Nu dorea ca trecutul lui să-i separe din nou. Aruncă o privire peste umăr, și văzu că Lily se ridicase în capul oaselor și își acoperise sânii cu plapuma, înălțând parcă o barieră între ei doi. N-avea de ales... mereu se ajungea la noaptea aia blestemată. Noaptea în care viața lui fusese distrusă.

– Trevillion a fost soldatul care m-a arestat pentru crimă.

Capitolul 14

Începând din acea zi, Ariadna găsi tot mai multe rămășițe omenești în labirint, și pentru fiecare spuse o rugăciune

şi presără praf. Pe măsură ce se apropia de miezul labirintului, se întreba ce grozăvii o aşteptau acolo. Dar, la sfârşitul a şapte zile, pătrunse în centru şi descoperi ceva cu totul neaşteptat.

Minotaurul

Lily îl urmări cu privirea. Stătea ghemuit în faţa vetrei şi aprindea focul, fără să-i pese că era dezbrăcat. Flăcările îi puneau în valoare conturul masiv, cu umeri puternici, aproape monstruoşi, talia îngustă şi coapsele şi pulpele musculoase. Nu era de mirare că îl crezuseră ucigaş. Nu era de mirare că le era teamă de un asemenea bărbat.

Dar ce se întâmplase cu adevărat? Apollo nu-i spusese mare lucru, iar restul informaţiilor le adunase din frânturi de bârfe şi ziare. Trevillion îl arestase, dar acum se străduia să-i dovedească nevinovăţia. Rămâneau însă multe necunoscute, iar Lily era sătulă de zvonuri şi poveşti. Îşi drese glasul, şi zgomotul răsună în odaia tăcută.

– Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Apollo tocmai se pregătea să arunce o grămadă de cărbuni pe foc. Vorbele ei îl făcură să ezite preţ de o clipă, dar îşi văzu mai departe de treabă. Se ridică în picioare şi îşi scutură mâinile, încovoiat. Flăcările se oglindeau în luciul pielii sale. Îşi întoarse capul în profil: nas mare, frunte pronunţată, buze şi bărbie aspre.

– Trebuie să înţelegi că eram tânăr, rosti el cu glas scăzut. Aveam douăzeci şi patru de ani. Consideri poate că e mult, dar eu mi-am petrecut tinereţea în şcoli. Întâi am studiat la Harrow, pe cheltuiala bunicului, apoi la Oxford. În Londra, contele mi-a oferit o rentă modestă, livrată prin avocaţii lui, pe care eu o risipeam în mare parte pe băutură şi femei.

Se întoarse în cele din urmă spre ea, dar Lily tot nu putea să-i desluşească trăsăturile.

– Asta fac cei din tagma mea. Cheltuie şi beau. Nu pun mâna să lucreze nici dacă le moare familia de foame.

– Familia ta murea de foame? întrebă ea tăios.

Apollo scutură din cap.

– Nu. Dar nici n-o duceau prea bine. Taică-meu își irosise aproape toată averea, iar contele a refuzat să-i mai dea alți bani. Din acest motiv, sora și mama mea au avut parte de-un trai modest la țară. Artemis a rămas fără zestre. Se apropie de pat. Dar mie mi s-a urât cu traiul ăla de pomană, lipsit de orice orizonturi. Nu trebuia decât să stau cu mâinile-n sân și să aștept moartea contelui.

Lily nu și-l putea închipui pe acest om – atât de muncitor și de ascuțit la minte – irosindu-și viața în așteptarea morții unei rubedenii.

Apollo urcă lângă ea, se rezemă de tăblia patului și o trase spre pieptul său. Ea își cuibări capul pe umărul lui și ascultă mai departe povestea.

– La Oxford am cunoscut niște flăcăi care studiau teorii noi despre grădinărit. Viziuni mărețe ce se rupeau de tradiția medievală a liniilor drepte și a răsadurilor ordonate. Băieții ăștia gândeau la dimensiuni panoramice. Își închipuiau priveliști minunate ce vor dăinui secole de-a rândul. Forme și linii mai apropiate de natură... îmbunătățite. Am început corespondența cât eram în Londra, apoi am fost angajat să lucrez pe o moșie aflată în apropiere de Oxford.

O cuprinse cu brațele, iar ea se întinse și îi sărută mâna, îndemnându-l să-și reia vorba.

– A fost o mare șansă pentru mine, rosti el cu tristețe în glas. Până atunci umblasem numai cu teorii, dar acum se ivise ocazia să-mi pun ideile în practică. Am avut nevoie de câteva luni să ridic grădina, dar la încheierea proiectului, am fost recomandat altei moșii. Însă tot pe-atunci a aflat și bunicul de preocupările mele.

Lily îl privi nedumerită.

– De ce-ar fi contat asta?

– A contat, șopti el, lipindu-și obrazul de tâmpla ei. Îți amintești ce-am spus adineauri? Aristocrații nu muncesc. Bunicul a aflat și m-a dezmoștenit. În opinia lui, dorința mea de a deprinde

arta grădinăritului era un semn timpuriu al bolii care-l făcuse pe tata să-şi piardă minţile. Credea că toată stirpea noastră e atinsă de sminteală.

– Of, Apollo.

Nici ea n-avea cine ştie ce familie, dar să fii infierat doar pentru că ţi-ai găsit o pasiune în viaţă... Era de-a dreptul ridicol.

El îşi vârî nasul în părul ei.

– Ziua cu pricina m-a găsit în Londra. M-am întâlnit cu trei prieteni. Am hotărât să petrecem noaptea împreună – pe doi dintre ei îi ştiam din şcoală şi nu ne mai văzuserăm de câţiva ani. Am închiriat o cămăruţă mai retrasă la hanul Whitechapel şi am comandat vin şi bucate.

Lily se foi.

– De ce într-un loc atât de groaznic?

– Din păcate, n-aveam nici unul prea mulţi bani. Hanul respectiv era destul de convenabil la preţ.

Îşi încheie vorba, dar ea putea simţi că nu mai respira regulat.

– Ce s-a întâmplat?

Apollo trase aer în piept.

– Nu ştiu. Am băut cu toţii o sticlă, după care mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit a doua zi în zori cu o durere straşnică de cap. De cum m-am mişcat, am vărsat. Şi apoi mi-am văzut mâinile.

– Apollo?

Lily încercă să-şi întoarcă faţa spre el, dar el o ţinu ferm.

– Mă îmbătasem şi cu alte ocazii, scrâşni el. Dar niciodată astfel. Parcă eram intr-un vis din care nu mă puteam trezi. Aveam mâinile însângerate şi un cuţit în mâna dreaptă. Am auzit ţipete în jur. N-am putut să mă ridic în picioare. Am încercat, dar am căzut la pământ. Iar prietenii mei...

Lily îl strânse de mâini. Ştia deja ce soartă se abătuse asupra prietenilor lui. Episodul crimei fusese povestit şi repovestit în nenumărate articole, iar precizia detaliilor nu mai conta în acea clipă. Fuseseră ucişi. Măcelăriţi într-un mod groaznic.

– Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare foarte rău.

– Au venit soldaţii, murmură el sec.

Auzise oare vorbele ei?

– Se temeau de mine, aşa că m-au pus în lanţuri – la glezne, la încheieturi şi pe grumaz – şi m-au dus la Newgate, unde urma să fiu judecat. Am vărsat întruna şi, câteva zile, n-am ştiut ce era vis şi realitate. Nu-mi amintesc mare lucru despre Newgate. Dar îmi aduc aminte de Bedlam.

Lily îi ridică mâna şi-şi lipi buzele de palma lui pentru a nu rosti cuvintele care să-l oprească, pentru că, dacă ea nu avea nevoie să ştie continuarea poveştii, ceva îi spunea că Apollo avea nevoie să continue.

– A fost... Gâfâi pentru câteva clipe, apoi izbucni. *Mirosul.* Putea ca un grajd cu bălegar *uman*. M-au legat la început, pentru că în primele zile m-am zbătut ca o fiară, înspăimântat şi disperat, până când foamea şi setea mi-au venit de hac.

Lily se întoarse într-o parte, suspinând. Nu suporta să audă groaznica istorisire – un om atât de puternic, de bun la suflet, fusese umilit într-o asemenea măsură... Prins ca o sălbăticiune în lanţuri de nişte oameni de nimic, care nu-l puteau înţelege. Îngenunche lângă pat şi îşi petrecu braţele în jurul capului său, odihnindu-l pe sânul ei... şi doar atunci simţi lacrimile calde ce scăldau chipul lui. Apollo o sărută delicat în despicătura dintre sâni.

– Artemis m-a vizitat cât de des a putut. Mi-a adus mâncare şi a plătit cu ultimii ei bănuţi îngrijitorii – în realitate, temnicerii mei – ca să nu mă zvânte în bătaie în absenţa ei. Tata murise cu un an înaintea crimelor, iar mama s-a stins în prima lună de detenţie. Nu mă îndoiesc că întemniţarea mea i-a grăbit moartea. Sora mea, mândră şi neînfricată, a fost nevoită să devină însoţitoarea verişoarei noastre.

Glasul lui se stinse. Lily îl mângâie pe capul său de taur, plimbându-şi degetele prin păr, încercând să-i aducă mângâiere, deşi se îndoia că exista ceva care să-i aline suferinţa. El îşi întoarse obrazul, cuibărindu-l la pieptul ei.

– De bine, de rău, Artemis a avut un acoperiș deasupra capului și mâncare din belșug. Când am aflat de moartea mamei, am stat treaz nopți la rândul, temându-mă că Artemis va fi aruncată în stradă. Aș fi vrut s-o ajut, dar nu puteam să ridic un deget. Era și e în continuare sora mea. Ar fi trebuit s-o apăr, să mă îngrijesc de ea, să nu ducă lipsă de nimic, dar eram neputincios. Halal bărbat.

– Șșt, murmură Lily, sărutându-l pe păr.

Își simți lacrimile sărate pe vârful buzelor. Era atât de nedrept ca Apollo – Apollo al ei – să îndure o soartă așa crudă.

– Ce mi-a fost dat să văd... începu el cu glas răgușit, frânt. Am cunoscut o femeie, șopti el. Sărmana de ea nu era în toate mințile, dar cânta dumnezeiește. Într-o noapte, îngrijitorii s-au apropiat de ea cu intenții necurate, dar eu am strigat după ei și i-am ocărât, așa că au venit în schimb la mine.

Lily tresări de spaimă, și simți un nod în gât. Ah, neînfricatul ei Apollo! Câtă generozitate, și totuși ce nesăbuință să provoace mânia gardienilor.

– M-au bătut până mi-am pierdut cunoștința. În noaptea aceea mi-am pierdut vocea. Ulterior, după ce am fost eliberat de către ducele de Wakefield, după ce mi-am recăpătat puterile dar nu și glasul, gândul m-a dus către ea. Într-o noapte m-am întors la sanatoriu, dar nu mai era acolo. Căzuse pradă frigurilor. Poate că e mai bine așa.

Apollo, observă ea, avea ochii închiși, dar fruntea încruntată stătea mărturie pentru șuvoiul amintirilor.

– Dar am avut grijă de îngrijitorul care intenționase s-o violeze și care ulterior a poruncit să fiu bătut. L-am scos cu forța din Bedlam și l-am dat pe mâna unei bande de răufăcători. Nu știu pe unde-o fi acum, dar cu siguranță nu în compania unor femei. Înainte n-aș fi făcut așa ceva în ruptul capului. Bedlam m-a schimbat.

Îi răpiseră ceva esențial când îl transformaseră într-o ființă neajutorată. Lanțurile ar fi trebuit să-i frângă voința. Cu toate astea,

nu reuşiseră. Îi deplângea soarta, dar în acelaşi timp era uimită. Îi cuprinse chipul în palme şi îl întoarse către ea.

– Ai supravieţuit. Ai pătimit şi ai supravieţuit.

Pe chipul lui încolţi un zâmbet amar.

– N-am avut de ales.

Lily clătină din cap.

– Întotdeauna ai de ales. Ai fi putut să te laşi păgubaş, să-i laşi stăpâni peste sufletul şi gândurile tale, dar te-ai ţinut cu dinţii de viaţă. Cred că eşti cel mai curajos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Am impresia că n-ai cunoscut prea mulţi bărbaţi, şopti el.

Vocea i se înseninase, dar chipul său purta încă grimasa anilor de temniţă.

– Şşt.

Lily îl sărută, însă nu senzual, ci aproape platonic, pentru a întări cele spuse. Buzele ei îi mângâiară fruntea, apoi obrajii şi în cele din urmă gura. Delicat. O binecuvântare.

– Hai să dormim, spuse ea, ajutându-l să se întindă în pat.

Trase plapuma peste amândoi şi se cuibări la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii. În curând adormi.

Apollo se trezi şi îşi dădu numaidecât seama că dormise prea mult. Când lucra în grădină, se trezea odată cu ciripitul păsărilor şi primele raze ale soarelui. Dar aici, la adăpostul camerei, în aşternutul catifelat, alături de o femeie şi mai catifelată, îi era nespus de greu să se smulgă din ghearele somnului.

– Ce s-a întâmplat? murmură Lily când îi îndepărtă cu grijă mâna de pe burtă.

Apollo ar fi vrut să mai zăbovească puţin. S-o sărute şi să facă dragoste cu ea, dar slujitorii puteau da buzna în odaie în orice clipă. În plus, cu cât pleca mai repede, cu-atât scădeau şansele să dea nas în nas cu ceilalţi oaspeţi. Prin urmare, se ridică din pat şi se îmbrăcă în grabă. Lily suspină şi se cuibări pe porţiunea încălzită de trupul lui.

Apollo înşfăcă haina, aruncă o privire scurtă prin odaie, apoi se aplecă şi o sărută pe buze. Lily se încruntă, mijindu-şi ochii.

– Spune-mi, bolborosi ea.

Apollo zâmbi. Era limpede că-i plăcea să doarmă până târziu.

– Ne vedem mai încolo.

Drept răspuns, Lily scoase un mormăit dizgraţios şi îşi trase o pernă pe cap.

Cu zâmbetul pe buze, Apollo se furişă pe coridor şi închise uşa cu grijă. Zări o mişcare cu coada ochiului şi se răsuci spre dreapta. Cineva luase colţul la capătul coridorului, sau imaginaţia îi juca feste?

Apollo chibzui cu privirea îngustată, şi hotărî că, la această oră nu putea să fi fost decât un servitor.

Se întoarse în cealaltă direcţie şi dădu cu ochii de ducele de Montgomery. Îşi înăbuşi cu greu tresărirea de spaimă.

– Nu vă credeam atât de matinal, Excelenţă.

– Ce te face să crezi că am dormit? rosti Montgomery, privindu-l pieziş.

Apollo îl măsură din priviri. Ducele avea o ţinută impecabilă: haină sângerie, pantofi de lac şi pantaloni strânşi pe picior până la glezne. Părul său auriu era prins într-o coadă elegantă, ondulată în vârf. Era posibil ca buclele să fie naturale. Una peste alta, Apollo se simţea pe lângă duce ca un şobolan în compania unui ogar de rasă. Nu că i-ar fi păsat în acel moment.

– Aţi închis un ochi în noaptea asta? întrebă el curios, apropiindu-se de Montgomery.

Pe buzele lui încolţi un zâmbet misterios.

– Găsesc somnul plictisitor, mai ales când pot să-mi dedic orele nopţii unor... activităţi mai agreabile.

– Înţeleg.

Cei doi porniră de-a lungul coridorului. Habar n-avea încotro se îndrepta ducele, dar Apollo ar fi dat o raită prin bucătărie, să bea o cafea tare. Spera din tot sufletul că unchiul său pregătise cafea pentru oaspeţi.

– Dimineţile sunt numai bune să-i urmăreşti pe cei care se furişează afară din odăile altora. Ducele îi aruncă o privire de sfânt. Pe tine, de pildă, care tocmai ai ieşit din camera domnişoarei Goodfellow. Acum îţi înţeleg supărarea de ieri, când nu te-ai aşteptat s-o găseşti la petrecere.

Apollo îl străfulgeră cu privirea.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai da sfoară-n ţară despre legătura dintre noi.

– De ce-aş face una ca asta? întrebă Montgomery, sincer uimit, iar Apollo se abţinu să nu-i tragă un pumn în nas. Cât mai valorează informaţia dacă o împărtăşeşti orişicui?

Hotărî să nu-i mai facă jocul şi schimbă subiectul.

– V-a priit statul la pândă, Excelenţă?

– Pândă... ce cuvânt groaznic, pufni ducele în timp ce coborau scările.

Apollo îl privi nemulţumit.

– Bine, bine! rosti ducele, dând exasperat din mâini. Ţine-ţi nervii în frâu. N-aş vrea să-mi dau întâlnire cu pumnii tăi mătăhăloşi. Am descoperit că doamna Jellett e însoţită pretutindeni de un lacheu tinerel şi destul de chipeş, că domnul William Greaves are un valet care şi-a petrecut tinereţea la Newgate, că în pofida extazului de porumbei îndrăgostiţi cu care se afişează, domnul şi doamna Warner dorm în odăi diferite – deşi suspectam asta de ceva timp, adăugă el cu un zâmbet meschin, şi că Lady Herrick are un semn din naştere în formă de fluture pe fesa stângă. A, era să uit, când o plesneşti peste posterior, semnul prinde o nuanţă violacee.

Apollo rămase împietrit pe coridor, în apropiere de sala de mese, şi se holbă la însoţitorul său.

– Care-i problema? întrebă Montgomery iritat. Provoc pe orice bărbat să refuze oportunitatea de-a plesni un fund straşnic atunci când se iveşte ocazia.

Apollo oftă şi îşi reluă paşii.

– Altceva?

O umbră de nemulţumire străbătu chipul ducelui.

– Domnişoara Royle nu mă place defel.

Apollo ridică din sprânceană.

– Aş spune că toate domnişoarele te detestă.

– Într-adevăr, făcu ducele nepăsător, dar asta o ştie toată lumea. Interesant e însă faptul că mie îmi pasă de sentimentele ei. Fascinant, de-a dreptul.

Apollo dădu ochii peste cap, exasperat de trufia ducelui.

– Aţi strâns multe informaţii, Excelenţă, dar nici una de folos.

– Nu se ştie niciodată, i-o întoarse ducele. Nici nu ştii când se iveşte ocazia să-ţi foloseşti cunoştinţele. Tocmai de aceea mă încăpăţânez să adun tot soiul de informaţii, indiferent cât de neînsemnate par la prima vedere. Dar nu te teme, am petrecut doar o noapte aici, şi ceva îmi spune că azi vom afla mai multe.

Apollo îşi mijî ochii.

– De ce tocmai azi?

– Nu ştiai? rosti Montgomery cu acel zâmbet răutăcios pe care Apollo îl detesta. Astă-noapte au mai sosit invitaţi.

Ducele deschise uşa sufrageriei, dezvăluind prezenţa lui Edwin Stump, care tocmai îşi îndesa pâine prăjită în gură. Dar privirea lui Apollo căzu asupra însoţitorilor săi: o femeie simplă, cu chip blajin, şi un bărbat vânjos, cu tenul măslîniu şi priviri furioase. Avea un ochi verde şi unul albastru.

Montgomery rămase nemişcat alături de el şi îi şopti cu încântare în glas, asemenea unui băieţel care tocmai primise dulciuri în dar.

– E de-a dreptul încântător!

Spre amiază, Lily şedea intr-un scaun şi îl urmărea pe Stanford, care declama cu înverşunare:

– Şi dac-o mai prind pe fiică-mea în aşa încurcătură, ia aminte, domnule. O să-l... ăăă...

Aruncă o privîre furişă spre Lily, care nu avu nevoie să-şi consulte paginile din mână. La urma urmei, ea scrisese textul.

– O să-i scot maţele escrocului, completă ea.

– O să-i scot mațele escrocului, o să-i scot mațele escrocului, murmură Stanford pe sub mustață, apoi încuviință și își intră din nou în rol. O să-i scot mațele escrocului, ca în veci să n-amăgească tineri mînți.

Lily se înfioră. Nu era nici pe departe cea mai bună replică din text, dar scrisese a doua jumătate a piesei în mai puțin de-o săptămână. Prin comparație, îi luase un an să ducă la bun sfârșit prima piesă. Fireşte, pe urmă o aruncase în foc.

– Dragii mei!

Lily își întoarse privirea în direcția glasului și rămase năucă. În prag stătea Edwin cu brațele larg deschise, într-un costum nou de satin albastru-deschis, aşteptând să fie întâmpinat cu căldura obișnuită.

Avea și motive, își spuse Lily. Moll și celelalte actrițe se repeziră la el, gângurind încântate. Stanford și John se apropiară cu pași rezervați, dar și ei îl apreciau în felul lor. Dar nu trebuia să rămână îmbufnată. Doar ea și fratele ei știau cine era adevăratul dramaturg.

– Robin, scumpa mea, rosti Edwin, apropiindu-se țanțoș de ea.

Lily se abținu cu greu să nu dea ochii peste cap. Când se aflau în compania altora, avea mereu grijă să-i spună pe numele de scenă, deși toți actorii îi cunoșteau numele adevărat.

Îi primi sărutul pe obraz și se strădui să-i zâmbească mieros.

– Aș putea să schimb o vorbă cu tine, dragul meu?

– Cu siguranță.

Edwin aruncă priviri furișe în jur, dându-le celor prezenți de înțeles că era un frate foarte grijuliu.

– Între patru ochi.

În ochii săi apărură primele semne de nesiguranță.

– Ăăă... sigur.

Lily se ridică în picioare și aşeză paginile pe scaun. Apoi îl conduse într-o anticameră micuță, și închise uşa in urma lor.

– Ce... începu el, dar Lily îi reteză vorba cu o palmă zdravănă peste obraz.

– Lily! rosti el cu ochii mari și triști, ducându-și mâna la obraz.

Ea îl privi cu mâinile în șold.

– Nu mă lua tu cu „Lily", Edwin Stump!

– Nu înțeleg, se scuză el.

Drept consecință, mai primi o palmă.

– Ai pus soldații pe urmele lui Apollo. Ar fi putut să-l ducă la Bedlam... sau să-l spânzure. Asta doar pentru că te-ai îmbufnat fiindcă te-a târât afară din teatru.

– Nu m-am *îmbufnat*, rosti el, îndreptându-se de spate și potrivindu-și peruca, căzută puțin într-o parte. Mi-am făcut doar griji pentru siguranța ta.

– Pentru siguranța *mea?* rosti ea și rămase cu gura căscată, împotriva dorinței sale.

Edwin era un măgar de cea mai joasă speță uneori, și mai rău, o trata ca pe-o țărăncuță neștiutoare.

– Ești nebun?

– Eu nu, dar el da. Edwin făcu un pas înapoi. Un ucigaș smintit! Toată lumea știe.

– Nu e un ucigaș smintit, rosti ea cu blândețe exagerată în timp ce-l înghesuia în colț, și știi prea bine lucrul ăsta. Ești răzbunător... și mă rănești.

Edwin se pregătea deja să-i dea replica, dar se opri la auzul ultimelor sale vorbe și o privi mirat.

– Poftim? Cum adică?

– Da, Edwin, mă rănești, rosti ea cu răbdare. Întâmplător, îmi place Lord Kilbourne, iar cruzimea ta față de el și față de mine este de neiertat. E și el prezent la petrecere.

– Tocmai ce l-am văzut în salonul pentru micul dejun, spuse Edwin îmbufnat. Își spune Smith acum. Ce ridicol.

– A venit să descopere identitatea adevăratului criminal. Nici să nu te gândești să-l torni din nou autorităților, m-ai înțeles?

– Păi... începu el, înghițind în sec. Ascultă, Lily...

– Nici măcar *din greșeală*, Edwin.

Fratele ei își coborî privirea în pământ, părând ușor șocat.

– Da, am înțeles.

– Foarte bine.

Îi întoarse spatele și porni spre ușă, pentru că nu dorea să înrăutățească și mai mult relația dintre ei, dar Edwin o prinse de braț.

– Lily... Edwin își drese glasul, agitat. Voiam să-ți mai spun ceva.

Fruntea lui era scăldată de sudoare. O teamă bolnăvicioasă se cuibări în pântecul ei. Îl dăduse deja în vileag pe Apollo?

– Ce s-a întâmplat?

Edwin înghiți în sec.

–Richard Perry, baronul Ross, e aici.

Capitolul 15

În miezul labirintului se afla o grădină sălbatică și încântătoare. Peste pietrele căzute și roase de trecerea mileniilor șerpuiau lujeri verzi. Dintre stânci se răsuceau arbori noduroși, cu ramurile îndreptate spre cer, împodobite cu frunze de culoarea smaraldului. În mijlocul poieniței era un iaz albastru. Pe malul său acoperit cu mușchi erau presărate flori albe și galbene. În iazul întunecat zăcea monstrul, care înroșea apa cu sângele său...

Minotaurul

Apollo intră grăbit în salonul ce urma să slujească drept sală de spectacole pentru actori. Erau cu toții acolo și, chiar în acel moment, Moll Bennet își spunea replicile, cu mâinile ridicate. De cum îl văzu, Moll îi făcu cu ochiul și făcu semn spre ușița din lateralul încăperii.

Apollo încuviință tăcut și porni in acea direcție. Se împrietenise cu Moll cu o seară în urmă, când o rugase să facă schimbul de încăperi.

Când se apropie de ușă, o auzi pe Lily spunând „Indio..." Urmă replica furioasă a lui Edwin. Apollo trase de ușă cu putere și mai că nu se pomeni cu Edwin în brațe. Îl împinse înapoi și închise ușa in urma lui. Lily stătea în colț, palidă la față, dar privirea lui rămase fixată pe Edwin.

– Dacă scapi o vorbă despre mine sau despre trecutul meu, o să...

Edwin își ridică mâinile încercând să se apere.

– Stai liniștit, am auzit deja toate amenințările de la soră-mea.

– Chiar așa?

Apollo se apropie amenințător de el, întrucât Lily nu părea deloc în apele ei. Cu ce-o mai necăjise de data asta?

– Nu mă îndoiesc că Lily a fost cât se poate de elocventă, dar vreau să ne înțelegem clar. Nu știu în ce fel și chip te-a amenințat, însă vreau să știi că nu-mi placi. Dacă ne faci rău, o să regreți până în mormânt.

Edwin înghiți în sec.

– 'Nțeles. Cred că e... mai mult decât limpede.

Edwin privi cu coada ochiului spre Lily și, pentru prima oară, Apollo zări o urmă de regret pe chipul său.

– Fii convins că nu i-aș face niciodată rău surorii mele.

– Nu zău?

Edwin își coborî privirea în podea.

– Cred că... ar trebui să știi ceva.

Apollo își miji ochii. N-avea deloc încredere în fratele lui Lily.

– Lily mi-a spus că îl cauți pe bărbatul care ți-a ucis prietenii. Asta, firește, dacă nu i-ai ucis tu.

– Poți să fii sigur de asta, îl repezi Apollo.

Edwin clipi iute și se lipi de perete.

– Da, desigur, cu toții știm asta... nu-i așa Lily?

Lily oftă și intră și ea în discuție.

– E nevinovat, Edwin.

Edwin păru cumva surprins de încredințarea ei calmă.

– Bine, am înțeles. Doar că te-am văzut intrând în salon alături de ducele de Montgomery.

– Și ce-i cu asta? întrebă Apollo. Excelența Sa mă ajută.

Edwin dădu din umeri.

– Ești sigur? întrebă el viclean.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lily nedumerită. Lasă cimilituriile, Edwin.

– Asta încerc să fac! În mod curios, părea rănit de vorbele surorii sale. Ducele obișnuiește să strângă informații pe care alții încearcă să le ascundă.

– Vrei să spui că-i un șantajist, speculă Apollo.

Edwin făcu o grimasă.

– Ducele e un om mult mai rafinat. În opinia mea, este un manipulator. Nu-ți recomand să-l faci părtaș la secretele tale.

– Crezi că nu știu asta deja? întrebă Apollo sec.

– Poate încă nu ți-ai dat seama că te joacă pe degete, i-o întoarse Edwin. Știe că ești un criminal fugar... Ridică o mână pentru a curma protestele surorii sale. Fie, un fugar acuzat de crimă. Ce motive ar avea să te ajute când știe deja atâtea despre tine?

– Bani n-am, răspunse Apollo. N-are nici un câștig de pe urma mea.

– Însă n-ai doar bani de pierdut, spuse Edwin. Anumite bunuri sunt neprețuite.

Apollo simți un fior pe șira spinării. Își îndreptă instinctiv mâna spre Lily, fără să-și ia privirea de la Edwin.

Lily îi prinse degetele și se uită la fratele ei, cu chipul lipsit de expresie.

– Încercam doar să te pun în gardă, pufni Edwin și înălță brațul spre Apollo, care se mulțumi să ridice din sprânceană. Cum dorești, spuse Edwin rănit în orgoliu, ridicându-se de unul singur. Mai aveți nevoie de mine?

Apollo îi făcu semn să iasă, dar rămase neclintit, forțându-l pe Edwin să se strecoare anevoios pe lângă el în drumul spre ușă. Se opri însă cu mâna pe mâner și își întoarse privirea.

– Lily...

Ea aștepta, însă când el nu mai adăugă nimic, oftă.

– Pleacă, Edwin.

El încuviință și deschise ușa. Când rămaseră singuri, Apollo se întoarse către ea și o privi îngrijorat.

– Cine-i acest Lord Ross? întrebă el cu blândețe.

Lily se confrunta pentru prima oară cu această alegere. Firește, Indio venise mereu pe primul loc. Întâi și înainte de toate, îi purta de grijă lui Indio, la care ținea mai mult decât la Edwin, chiar mai mult decât la Maude. Pentru că era copil – copilul ei – și drept urmare, vulnerabil.

Dar oare așa stăteau lucrurile și acum? Își lăsă capul ușor pe spate și-l fixă pe Apollo cu privirea. Purta același costum, dar găsise în cursul dimineții răgazul să-și strângă părul în coadă. Sincer, îi plăcea mai mult când îl lăsa să-i curgă sălbatic pe umeri.

Ținea la el, și nu putea ascunde acest lucru. Făcuse dragoste cu Apollo – primul ei bărbat de dinainte să-l nască pe Indio. Chiar și acum, când o trăgea la răspundere cu vorbe blânde și priviri pline de înțelegere, gândurile o purtau la trupul lui. La umerii lui vânjoși, la parfumul pielii, atât de prezent în odaia îngustă. Era nedrept. Fusese atât de prudentă, atât de grijulie, iar el reușise să pătrundă prin zidul ei fără nici un efort... sau cel puțin așa părea.

Își încrucișă brațele la piept, încercând să păstreze un crâmpei de distanță între ei. Dacă nu era atentă, Apollo avea s-o învăluie, să pună stăpânire pe sentimentele ei și să-i abată gândurile de la lucrurile mai importante.

„Indio." Indio era vulnerabil. Trebuia să-l protejeze. Luă, prin urmare, hotărârea ce se cerea luată.

– Richard Perry, Lord Ross, e un domn bogat, un aristocrat ca şi tine.

Apollo deschise gura, hotărât să respingă comparaţia, dar la urma urmei, Lily avea dreptate, nu-i aşa? Apollo era de viţă nobilă. Richard la fel. Ăsta era adevărul. Reacţia lui o îndemnă să continue.

– Din câte ştiu, e căsătorit şi are doi copii, parcă. Nu ştiu exact. Nu l-am văzut de ani întregi.

„Slavă domnului!"

Apollo făcu un pas spre ea şi, în ciuda barierelor autoimpuse, nu era în stare să-i refuze apropierea. Trupul lui se insinua pe sub pielea ei, până in măduva oaselor.

– Are un ochi albastru şi unul verde, rosti Apollo. Ca Indio.

Lily respiră adânc.

– Da. E tatăl lui Indio.

Nu o privi acuzator, ci nedumerit.

– Lily, nu...

– Ross nu ştie, rosti ea sec.

Apollo ridică din sprânceană.

– Nu i-am spus niciodată. Îl privi insistent, încercând să-i întipărească în minte acel adevăr crucial. E *important,* foarte important să nu afle de Indio.

– Dar...

Nu reuşi să-şi stăpânească temerile. Primejdia pândea la uşă. Îl prinse de braţ cu ambele mâini.

– Apollo, promite-mi, te rog, că n-o să pomeneşti de Indio, sau de faptul că am un copil, în preajma lui Richard.

El dădu încet din cap.

– Desigur. Îşi coborî privirea încruntată asupra mâinilor ei, apoi le cuprinse într-ale sale. Ţi-a făcut vreun rău? Dacă aflu că ţi-a făcut ceva, o să...

– Nu, rosti ea, şi mai că-i veni să râdă, însă nu de veselie. Nu trebuie să faci pe apărătorul meu. De fapt, aş prefera să nu-i spui nimic despre mine lui Richard.

– A fost amantul tău.

Lily încercă să-şi tragă mâinile, dar el nu-i dădu voie.

– Despre asta-i vorba? Eşti gelos? Doamne, nu pot să cred că...

Reacţia lui neaşteptată o reduse la tăcere: Apollo izbucni într-un râs amar, chinuit.

– Gelozie, scrâşni el din dinţi, trăgând-o la pieptul său în ciuda împotrivirii ei. De-ar fi doar atât... ce bine ar fi. Se aplecă şi îi susură aproape de buze, dezmierdând-o cu fiecare cuvânt. E mult mai înspăimântător decât gelozia.

Apollo se năpusti asupra ei, cu răsuflarea fierbinte şi mirosind a cafeaua pe care o băuse probabil la micul dejun. Şi, în acea clipă, Lily îşi dori să-l fi însoţit la micul dejun. Să-l fi urmărit în timp ce sorbea din cană cu buzele lui puternice şi neatrăgătoare, să-i vadă grumazul mişcându-se când înfuleca pâinea prăjită, ouăle sau costiţa afumată... sau orice mâncase mai devreme. Îşi dori să-i fie alături când se ospăta, când se trezea în zori, când se aşeza în pat. Voia să vegheze la căpătâiul său când se lăsa răpit de vise. Voia să-l admire în timp ce se bărbierea. Să afle dacă obişnuia să-şi ridice bărbia şi să-şi ducă briciul de jos în sus, aşa cum văzuse odată la Edwin, când era mică.

Îşi dorea... Cerule! Îşi dorea totul. Îl dorea *pe el.*

Şi în acea clipă uită de convingeri, şi de planuri bine ticluite, şi de tot. Ochii, gura, întreaga ei fiinţă erau cu totul subjugate de Apollo Greaves.

Deschise ochii şi-l privi cu poftă, de parcă nu l-ar mai fi văzut de ani buni, deşi împărţiseră acelaşi pat doar cu câteva ceasuri în urmă. Îi muşcă buza, scâncind.

Apollo îi mângâie chipul, murmurând:

– Şşşt.

Un glas interior îi spunea lui Lily că mai erau şi alţi oameni prin preajmă, dar nu mai conta. Îl prinse de umeri, apoi de păr, dorind să smulgă hainele de pe el. Voia să fie Caliban, nu Apollo.

El o ridică brusc şi o aşeză pe măsuţa din apropiere, care se legănă sub greutatea ei. Cu o înjurătură şoptită, Apollo îi ridică fustele şi vâri mâna dedesubt. Fără preludiu, fără jocuri tandre,

ajunse iute acolo unde îşi dorea să fie. Îşi trecu degetul printre pliuri, desfăcând şi explorând de parcă ea îi aparţinea cu totul. Punând stăpânire pe mugurele plăcerii ei întocmai cum îi posedase buzele. Când ea gemu, Apollo se opri şi o certă:

– Linişte! îi şopti cu buzele lipite de obraz.

Apoi degetul lui mare îşi făcu drum spre miezul sensibil şi apăsă, descriind mici cercuri care o lăsară fără suflare. Ea îl muşcă de umăr. Apollo se aplecă şi îi sărută gâtul cu pasiune.

– La naiba, rosti el cu răsuflarea tăiată. Nu pot să...

Îşi retrase degetul, stârnind furia ei. Apollo scoase un hohot gutural şi senzual, şi îşi descheie prohabul. Se vârî apoi între coapsele ei, zguduind masa, şi îi depărtă picioarele şi mai mult, ca să-şi facă loc.

– Opreşte-te, şuieră ea. O să se rupă masa.

El nu făcu decât să o privească, zâmbi larg şi o *pătrunse*. Ea se prinse de braţele lui, primindu-i ofranda viguroasă şi fierbinte, şi îl muşcă din nou de umăr pentru a-şi înăbuşi un geamăt de plăcere.

– Într-o bună zi, gâfâi el, fără să încetinească ritmul, copleşind-o cu bărbăţia sa, o să te duc într-un loc unde o să-ţi ascult toate gemetele şi icnetele. Unde o să te fac să ţipi în voie.

Acum deţinea pe deplin controlul, cu vintrele lipite de pântecul ei şi fustele fluturând în jur. Când se retrase încet, ea îl izbi cu pumnii în spate, şuierând:

– Nu te opri!

Cu o mână o prinse de coapsă, iar cu cealaltă se rezemă de perete, apoi o pătrunse din nou, trântind masa de perete. Lily făcu ochii mari şi icni. Mişcările lui erau perfecte, dar din nefericire zgomotele aveau să atragă atenţia cuiva in curând. Gemu puternic. Nu dorea să pună capăt plăcerii, dar *uşa nu era încuiată.*

– Pune-ţi picioarele în jurul meu, îi şopti în ureche, cu răsuflarea umedă şi fierbinte.

– O să ne audă.

– Lily, gemu el, fă precum îţi spun, dragoste.

Vorba lui de alint îi străbătu trupul şi o atinse în miezul fiinţei sale. Îşi încolăci picioarele în jurul său, cât mai sus posibil, iar în clipa următoare el o prinse de posterior şi o ridică în aer. Se ţinu strâns de el, străpunsă de mădularul său, într-o postură atât de obscenă că ar fi trebuit să leşine numai gândindu-se la ea. Efectul fu însă contrar: aproape că îşi găsi eliberarea.

Apollo se sprijini cu umerii de perete şi o prinse cu mâinile sale puternice de talie. Lily urmări freamătul pleoapelor şi-al muşchilor de pe chipul său pe care înflorea o grimasă de plăcere, pe măsură ce o ridica şi o cobora la loc, mânuind-o ca pe-un obiect de satisfacere a dorinţelor.

Cu fiecare mişcare, fiorii se înteţeau. O făcea să-şi piardă mintile, să-şi dorească mai mult, şi nu credea că mai era în stare să-şi înăbuşe ţipetele. El îşi dădu seama de primejdie, căci făcu ochii mari, fixând-o cu privirea.

– Sărută-mă.

Lui îi era imposibil, întrucât îşi concentrase toate eforturile să susţină ambele trupuri la verticală. Lily se aplecă înainte, cu senzaţia că era o păpuşă in braţele unui bărbat puternic, şi îl sărută cu buzele lipite, un sărut delicat şi nevinovat, chiar în vreme ce, mai jos, carnea ei sensibilă era străpunsă cu sălbăticie. Era udă, umflată şi ardea de dorinţă, închipuindu-şi că dansul lor nu va înceta vreodată. Poate că nici nu voia să înceteze. Poate voia ca el s-o întregească la nesfârşit, să-şi împlânte mădularul lung şi gros în pântecele ei până ce-i suspenda toate simţurile. Ar fi putut să o pătrundă toată noaptea, şi când s-ar fi trezit, el ar fi fost tot acolo, tare şi etern, înfipt în trupul ei umed şi plin de dorinţă.

Dar reveria ei înfrigurată, născută din fierbinţeala momentului şi parfumul pielii lui, nu putea dura la nesfârşit. Prin urmare, când el încetini, Lily îşi strecură mâna între coapse şi începu să-şi mângâie mugurele sensibil.

El o privi cu buzele arcuite.

– Te...

Ea se apropie de grumazul lui năduşit şi rosti:

– Mă ating. Mă satisfac in timp ce tu mi-o tragi.

Apollo își încleștă maxilarul, iar încordarea îi scoase în relief tendonul de la gât. Ea se simți inundată de sămânța lui și, când fu cuprinsă de convulsiile eliberării, mușcă instinctiv tendonul, gustând sare. Gustând viață.

Greaves House era o vilă mohorâtă.

Trevillion măsură din priviri edificiul întunecat in vreme ce-o ajuta pe Lady Phoebe și pe verișoara ei mai in vârstă, domnișoara Bathilda Picklewood, să iasă din trăsură. Deasupra ușii strălucea un singur felinar, lăsând să se-nțeleagă că amfitrionul era fie zgârcit, fie neprimitor.

– Vai, bombăni domnișoara Picklewood când păși pe aleea pietruită. Casa-i cam urâțică, dar sper să avem parte măcar de-un spectacol drăguț.

– A fost foarte frumos din partea domnului Greaves să ne invite, o dojeni Lady Phoebe. Nici măcar nu ne cunoaște, și pun rămășag că i-a făcut un favor Hippolytei. Totuși, ce coincidență minunată să afle de prezența noastră în Bath.

Domnișoara Picklewood îi aruncă o privire răutăcioasă lui Trevillion când o luă pe Lady Phoebe de braț.

– Da, mare coincidență.

Trevillion porni în urma doamnelor, fără a se obosi să răspundă. Domnișoara Picklewood era o nobilă extrem de perspicace pentru vârsta ei, iar Trevillion avea, de o bună bucată de vreme, impresia că, la nevoie, se putea dovedi redutabilă.

Un majordom slugarnic deschise ușa și luă paltoanele doamnelor, apoi le conduse în salonul de la etaj. Încăperea era luminată puternic: pe candelabrele înalte și sfeșnicele așezate pe mese ardeau zeci de lumânări. Capătul salonului fusese eliberat de mobilă și slujea acum drept scenă, iar în colț ședeau trei muzicanți. În fața scenei fuseseră amplasate câteva rânduri de scaune. Vreo doisprezece invitați luaseră deja loc și sporovăiau în așteptarea spectacolului.

Un domn având în jur de șaizeci de ani le ieși în întâmpinare.

– A, Lady Phoebe, dacă nu mă înşel? rosti el cu glas ridicat, aţintindu-şi privirea spre domnişoara Picklewood.

Lady Phoebe afişă un zâmbet tensionat.

– Eu sunt Lady Phoebe. Domnul William Greaves?

– În persoană, milady, rosti el tare şi răspicat.

– Permiteţi-mi să v-o prezint pe scumpa mea verişoară, Bathilda Picklewood. Iar dumnealui e căpitanul Trevillion.

Trevillion observă amuzat că Lady Phoebe nu se osteni să-i justifice prezenţa. Gazda făcu o plecăciune, apoi se întoarse către căpitan şi făcu ochii mari la vederea pistoalelor ce-i decorau pieptul.

– O... sunteţi bine-venit.

– Vă mulţumesc, domnule, răspunse Trevillion.

– După spectacol va avea loc un bal... un soi de serată. Trag nădejde că veţi participa şi dumneavoastră, Lady Phoebe.

– Lady Phoebe va pleca imediat după spectacol, răspunse Trevillion în locul ei şi fu imediat răsplătit cu o grimasă din partea protejatei sale. Însă n-avea de ales. Spectacolul era una, dar un bal în casa unui străin era o cu totul altă chestiune. Lui Wakefield i-ar fi displăcut ideea... iar Wakefield îi plătea leafa.

– Permiteţi-mi să vă conduc spre locurile dumneavoastră, spuse Greaves, făcând semn către două scaune din primul rând. Domnişoara Royle mi-a vorbit despre prietenia ce vă leagă, milady.

– Mă bucur, zâmbi Lady Phoebe.

O damă cu păr întunecat aşezată lângă scaunele cu pricina flutură mâna în direcţia ei.

– Nu am fost înştiinţat de sosirea dumneavoastră... voi trimite îndată un slujitor după scaun, bodogăni Greaves.

– Nu-i nevoie, rosti Trevillion, sec. Le voi lăsa pe doamne în compania prietenelor. Îmi găsesc singur un scaun.

Greaves încuviinţă, recunoscător, şi le însoţi pe doamne în primul rând, dându-i soldatului ocazia să se aşeze alături de Kilbourne, în rândurile din spate.

– Văd că ai găsit o scuză să participi, rosti Kilbourne cu glas scăzut.

– Da.

Trevillion îl urmări cu privirea pe Greaves, care se foia pe lângă Lady Phoebe.

– Lady Phoebe gustă teatrul în toate manifestările sale.

– Şi dacă nu-l gusta?

Trevillion îi aruncă o privire vicontelui.

– În acest caz, aş fi găsit altă cale de-a mă întâlni cu tine. N-aş putea s-o forţez să participe la un eveniment care n-ar fi pe placul ei.

– N-am vrut să fiu indiscret.

Trevillion încuviinţă scurt, cu buzele strânse.

– Ai aflat ceva?

Kilbourne şovăi, apoi clătină din cap.

– Până acum nimic. Speram să arunc o privire prin încăperile unchiului meu, dar încă n-am găsit momentul prielnic.

– Mai mulţi oaspeţi înseamnă şi mai mulţi slujitori, remarcă Trevillion. Am observat că ai avut o mică ezitare, milord.

Kilbourne făcu o grimasă.

– Nimic important. Ducele a pomenit azi-dimineaţă că, în suita unchiului meu, se află un valet care fost închis la Newgate... Un trecut nu tocmai obişnuit pentru un slujitor.

Trevillion ridică din umeri. În Londra, un om avea posibilitatea să-şi reclădească exîstenţa de la zero.

– Iar apoi, urmă Kilbourne, fratele domnişoarei Goodfellow m-a avertizat să n-am încredere în Montgomery.

Trevillion pufni în surdină.

– Ştiam asta deja, milord.

– Într-adevăr, însă mă întreb dacă ducele nu lucrează cumva împotriva noastră.

– La ce bun?

Kilbourne zâmbi sardonic.

– La ce-i foloseşte să ne ajute?

– Părea interesat să-i termini grădina, răspunse Trevillion, dar înțeleg încotro bați.

Kilbourne îi aruncă o privire furișă.

– Ai aflat ceva despre vărul meu? Poate fi el autorul crimelor, și nu unchiul meu?

– N-am aflat absolut nimic, recunoscu Trevillion. De-altminteri, are un trai destul de cumpătat. Doar taică-său e dator vândut.

Kilbourne clătină din cap.

– În cine să am încredere? În fratele domnișoarei Goodfellow? Sau în Montgomery? Sau în nicicare dintre ei...

– Hmm... Arată-mi-l pe frate-său.

Kilbourne făcu privirea roată.

– Uite-acolo. Tocmai ce-a intrat însoțit de Montgomery.

Trevillion își întoarse discret privirea și zări un bărbat subțirel cu perucă albă pășind în spatele ducelui. Alături de el mergea arhitectul scoțian cu care făcuse cunoștință în grădină: MacLeish.

– Întâi te avertizează în privința ducelui, apoi îi ține companie. Ciudat.

– Într-adevăr, se învoi Kilbourne. M-am tot sucit să aflu cu ce se alege ducele din toată afacerea asta.

– Crezi că nu te vrea în grădină?

– Nu știu, ridică vicontele din umeri. Dar nu-s eu singurul grădinar din regat. Mai e și altceva la mijloc.

– Probabil că nici nu se obosește cu un plan care nu-i aduce cel puțin două beneficii.

Trevillion se crispă când îl zări pe duce abordând-o pe Lady Phoebe.

– Ei, drăcie!

– Ce s-a întâmplat?

Nu luase în considerare un lucru evident: rangul. În calitate de fiică și soră de duce, Lady Phoebe deținea cel mai înalt rang din adunare. Fiind de-o seamă cu ea în ierarhie, ducele fusese așezat alături de ea.

– Nu-mi place să-l știu pe lângă protejata mea, mârâi Trevillion.

– N-are ce rău să-i facă în aglomerația asta, îl liniști Kilbourne. Pe deasupra, văd că este însoțită. Iar doamna pare un paznic de nădejde.

Trevillion mormăi. Nu-i plăcea s-o lase pe Lady Phoebe în grija unei bătrâne, indiferent cât de ascuțită îi era limba.

Muzicanții începură să cânte, reducând publicul la tăcere. După câteva clipe, pe scenă apăru domnișoara Goodfellow însoțită de-un actor, și cei doi se luară numaidecât la harță. Aparent, erau frați gemeni, iar ea îl certa pentru că-i făcea ochi dulci unei tinere fecioare.

Jucau o farsă. Nu era pe gustul lui. Rar se găsea să-i placă o piesă de teatru. Trevillion își aținti privirea spre protejata lui, și descoperi cu uimire că Montgomery făcuse schimb de locuri cu arhitectul. Acum, tânărul roșcovan îi ținea companie lui Lady Phoebe.

Trevillion se încruntă, apoi se întoarse spre Kilbourne, dar o singură privire fu de ajuns pentru a-și da seama că era o cauză pierdută. Vicontele n-avea ochi decât pentru domnișoara Goodfellow.

Capitolul 16

Ariadna fu cât pe ce s-o ia la goană, dar monstrul nu dădea nici un semn de viață. După o vreme, tânăra își luă inima în dinți și se apropie de el. Monstrul zăcea pe burtă, cu brațele întinse printre florile catifelate, și cu picioarele scufundate în apă. Sângele ieșea din rănile ce-i acopereau trupul și picioarele. Capul său de taur era întors pe-o parte. Când Ariadna se apropie de el, deschise un ochi...

Minotaurul

Făcuse dragoste cu ea, dar n-o văzuse cu adevărat până în acea clipă. Astfel gândea Apollo în timp ce urmărea jocul ei pe scenă.

Rochia cu care apăruse inițial fusese înlocuită de pantaloni și costum, iar pletele negre dispăruseră sub o perucă bărbătească. Până și-un neghiob și-ar fi dat seama că e o femeie deghizată în bărbat, dar scopul era să tachineze publicul, nu să-l amăgească. Și o făcea de minune.

Lily era... Apollo o urmărea fascinat. N-avea cuvinte să descrie felul încântător în care-și vrăjise publicul. Grația ei părea să reflecte lumina solară, ca o prismă îmbietoare. Era zveltă și luminoasă, iar Apollo se aplecă în față pentru a se scălda în razele ei. Ar fi vrut să-i recite numai lui, să aibă ochi numai pentru el.

Din nefericire, nu era singur. Fiecare spectator râvnea la o bucățică din Robin Goodfellow – o prietenă căreia să-i destăinuie secretele, o amantă pe care s-o dezmierde. Iuțeala cu care se mișca și replicile usturătoare pe care i le dădea rivalului său de pe scenă erau de-ajuns să-l stârnească. Cum era posibil ca, în urmă cu doar câteva ceasuri să-i exploreze *adâncurile,* iar acum să aibă impresia că n-o cunoștea deloc?

Sub privirile lui admirative, Lily se aplecă spre celălalt actor și îi aruncă o privire frivolă cu ochii ei verzi și obraznici. Apollo era pe jumătate încântat, pe jumătate scandalizat de faptul că putea să-l privească astfel pe un altul. Probabil că toți bărbații din public simțeau o jenă în pantaloni în acel moment.

Apollo înghiți în sec și încercă să se relaxeze, să iasă de sub vraja ei, dar era cu neputință. Și nu era singurul în această situație. Unchiul său se făcu roșu în obraji când Lily își mușcă lasciv buza și aruncă o privire peste umăr spectatorilor. Dumnezeule, era de-a dreptul periculoasă!

Iar el era o namilă hâdă. Așa fusese mereu, încă din adolescență, când îl întrecuse pe taică-său la înălțime. Cum putea o făptură vioaie ca o zână să-l placă pe el? Și cu toate astea, îl plăcea. Îl invitase în intimitatea ei. Îl lăsase s-o posede.

Apollo hotărî în acea clipă că, indiferent cât de nefirească părea alăturarea lor, n-o va lăsa să se răzgândească. Era a lui acum, și dacă avea un cuvânt de spus în această privință, va fi mereu a lui.

*

„A mers bine", se gândi Lily în timp ce se demachia în fața oglinzii. Ce-i drept, Stanford uitase un monolog întreg în actul al treilea, iar tinerelul care interpreta rolul valetului fermecător se dăduse în stambă, încercând să-i eclipseze pe ceilalți actori, dar Moll își spusese replicile cu un amestec potrivit de umor și vulgaritate, iar John fusese atât de chipeș și de fermecător, încât puțin îi mai lipsise să nu se-ndrăgostească de el pe scenă. Una peste alta, spectacolul fusese un triumf.

– Ai terminat, dragă? întrebă Moll în timp ce se întorcea în fața oglinzii, încercând să-și vadă coafura din spate. Am chef să dansez diseară cu ducele arătos... și să gust puțin din vinul domnului Greaves. Sper că-i de calitate. Îi făcu cu ochiul. Și dacă nu-i, ce contează?

Lily izbucni în râs.

– Du-te înaintea mea. Mai trebuie să-mi prind din nou părul în ace.

Moll făcu o ultimă piruetă, apoi ieși din încăpere.

Lily zâmbi în oglindă. Din rațiuni greu de înțeles, își dorea să arate cât mai bine pentru Apollo. N-o mai văzuse niciodată pe scenă până în acea seară, și se temea puțin de reacția lui. Gustase spectacolul? Recunoscuse oare replicile la care lucraseră împreună, în grădină?

Strâmbă din nas. Ce prostie. Dacă nu se grăbea, putea să piardă balul, și toată primeneala va fi fost de pomană.

Tăcerea cămăruței din spatele salonului fu străpunsă subit de zgomotul pașilor. Lily își vârî la repezeală un ultim ac în păr și se ridică cu zâmbetul pe buze. Dar surâsul îi pieri de cum se deschise ușa.

În prag stătea Lord Ross, aproape neschimbat după mai bine de șapte ani. Avea aceeași înfățișare crispată, cazonă. Nu renunțase la peruca albă, cu bucle, pudrată. Avea același abdomen plat și aceeași umeri rotunzi. Și, firește, un ochi albastru și unul verde. Dar liniile din jurul gurii se înmulțiseră și se adânciseră, iar buzele sale păreau încremenite într-o veșnică întristare.

Cruzimea își lăsa uneori amprenta pe chipul omului.

– Lily Stump, rosti el tărăgănat, cu glas suav.

Mult diferit față de glasul lui Apollo, care în pofida vindecării sale, avea să-și păstreze mereu asprimea.

Foarte bine.

– Richard, rosti ea pe același ton.

– Lord Ross, dacă nu te superi, o repezi el, fără să ridice vocea.

Privirile ei se îndreptară spre pumnii lui pe jumătate încleștați.

Încuviință, apoi reluă:

– Milord, atunci. Cum pot să vă fiu de folos?

– Poți să-mi fii de folos, rosti el, intrând în odaie ca un animal de pradă, dacă nu-mi stai în cale și dacă-ți ții gura.

Lily se răsuci pentru a nu fi încolțită. În odaia micuță erau două măsuțe, un scaun, cutia cu farduri și costumele. Dar mai era și oglinda. La nevoie putea s-o spargă. Marginile erau ascuțite.

– Cum dorești, spuse ea cu glas scăzut.

– Jură-te, rosti el, inaintând spre ea.

Lily se feri și țâșni pe lângă el. Mâna lui apucă materialul și trase, dar în zadar. Lily o zbughi pe ușă afară, alergând cu rochia în mâini.

– Lily Stump! se auzi glasul lui în spate, dar netoată să fi fost, și nu s-ar fi oprit.

Și nu era netoată. Luă colțul și fu cât pe ce să dea nas în nas cu un lacheu luat prin surprindere.

– Domnișoară? întrebă el, uimit.

– Îmi cer scuze, gâfâi ea, netezindu-și fustele.

Nu se făcea să-ți ceri scuze slujitorilor, dar la naiba cu eticheta. Îi zâmbi bărbatului – în realitate, un tinerel lung ca o prăjină.

– Unde se ține balul?

Tânărul făcu semn spre scări.

– La parter, doamnă. Doriți să vă însoțesc?

Lily îi zâmbi radios.

– Aș fi încântată.

Lily coborî treptele în urma vlăjganului, fără să-şi întoarcă privirea, iar acum că inima nu-i mai bubuia în urechi, auzea limpede trilurile muzicale. Lacheul făcu o plecăciune la intrarea in sală, iar ea îi mulţumi cu un zâmbet cald.

Încăperea era scăldată în lumina lumânărilor de ceară, care alături de trandafirii de seră ce împodobeau vazele răspândeau o miasmă dulceagă, greu de suportat. Îşi dorea să fi avut un evantai, ca să lupte cu năduşeala. O privire scurtă îi spuse că domnul Greaves invitase şi câţiva dintre vecini, pe lângă oaspeţii de marcă, întrucât sala gemea de lume. De cum păşi înăuntru, domnul Warner îi ieşi în întâmpinare şi o invită la dans.

Nu era deloc în apele ei şi ar fi preferat să stea cu Apollo, dar avu grijă să-şi ascundă sentimentele. La urma urmei, era de datoria ei să înveselească oaspeţii.

Prin urmare, acceptă invitaţia domnului Warner la un dans popular, apoi dansă cu MacLeish. Spre sfârşit îl zări pe Richard în uşă, cu fulgere-n priviri, şi hotărî să se-ndrepte în direcţia opusă, spre uşile franţuzeşti ce dădeau în grădină. Din când în când arunca priviri furişe peste umăr, să se asigure că Richard n-o urmărea. Brusc, cineva o prinse de încheietură şi o trase fără menajamente spre întunericul grădinii.

Lily scânci şi îşi înălţă privirea.

În umbra nopţii zări chipul lui Apollo. Din nefericire, nu reuşi să ingaime decât: „O!"

– Pari speriată, murmură el. De ce?

Ea îşi netezi din nou fusta.

– Tocmai ce m-ai smucit din sala balului. Aş spune că m-ai răpit.

I se păru că buzele lui Apollo se arcuiră uşor.

– Dacă voiam să te răpesc, te aruncam peste umăr.

Lily se ridică ţanţoş.

– Ce te face să crezi că te-aş lăsa?

Apollo îşi strecură degetele spre mâna ei, şi strânse cu putere.

– Cu siguranţă m-ai lăsa.

– Eşti atât de sigur pe tine, pufni Lily.

– Mi-a plăcut piesa, rosti Apollo.

– O! Se îmbujoră ca o fetiță neștiutoare. Mulțumesc.

Când ridică privirea, îl prinse zâmbind larg.

Deși ușile franțuzești erau larg deschise, grădina nu intra în programul petrecerii și prin urmare era învăluită în beznă. Când trecură de peticele luminoase ce se lungeau dinaintea ferestrelor, Lily nu mai văzu nimic preț de câteva clipe.

– Unde mergem?

– Am descoperit ceva în după-amiaza asta. Adierea nopții îi purtă glasul spre urechile ei. Vreau să-ți arăt și ție.

Afară era răcoare, și dacă n-ar fi fugit și n-ar fi dănțuit cu câteva minute in urmă, s-ar fi zgribulit toată, dar în situația dată, răcoarea nopții era ca un balsam plăcut pe pielea ei încinsă.

– Cu grijă, șopti el când Lily păși pe iarbă cu condurii de bal. S-a terminat cu drumul pavat.

Lily închise ochii, apoi îi deschise din nou și își înălță privirea spre bolta înstelată.

– Vai! Uită-te și tu la stele.

Acum îl vedea... sau cel puțin îi întrezărea silueta. Apollo își lăsă capul pe spate.

– Sunt chiar frumoase în seara asta.

Înaintară în tăcere, urmăriți de zvonul muzicii. În fața lor se deslușeau contururile unui zid.

– Ce-i acolo? întrebă ea.

Când Apollo șovăi câteva clipe, ea intui că zâmbește.

– Un labirint.

Poate era o nebunie să o aducă în labirint în toiul nopții, dar îi păruse alegerea potrivită.

– Haide, o ademeni, trăgând-o de mână.

Lily se ținu fără probleme după el, dar după primul colți rosti cu glas nesigur:

– O să ne pierdem.

– Nu, rosti el încrezător. L-am parcurs după-amiază. Este destul de banal.

– Chiar şi pe întuneric?

– Da, o asigură el. Dar nu-i tocmai beznă, rosti el, înălțând mâna spre stele şi spre secera lunii.

– Mda.

Nu părea convinsă, dar îl urmă totuşi, spre bucuria lui.

Labirintul era vechi, cu garduri vii înalte de aproape trei metri. În anumite porțiuni, ramurile înfrunzite amenințau să ia în stăpânire poteca, silindu-i să înainteze în şir indian, dar Lily nu se plânse. Apollo-i auzea foşnetul fustelor şi răsuflarea apăsată şi, din când în când, parfumul ei dulce de portocal şi cuişoare îi dădea târcoale simțurilor, ispitindu-l. O strânse mai tare de mână. Când ajunseră să ia ultima curbă, era stârnit de-a binelea.

– Unde suntem? şopti ea, de parcă ar fi ghicit semnificația acestui loc, şi motivul pentru care se aflau acolo.

Înaintea lor era un iaz pietruit, mărginit cu bănci de piatră. În mijlocul său se înălța o statuie. Mai demult fusese probabil o fântână, dar acum era lăsată în paragină, cu excepția frunzelor maronii ce putrezeau pe marginile sale.

– Suntem în inima labirintului, rosti el, cu glas gâtuit.

Lily înaintă spre iazul de piatră, trăgându-l după ea. Examină statuia, apoi se întoarse către el.

– Suntem în inima labirintului?

Apollo privi în ochii ei de smarald în care se oglindea cerul înstelat şi, de fapt, întreg universul, şi încuviință.

– Da. În inima lui.

Lily rămase tăcută şi îl studie o vreme, cu o expresie inscrutabilă pe chip. Într-un sfârşit, râse discret şi întinse mâna liberă spre statuia de marmură.

– E un minotaur. Bag seamă că se potriveşte.

Apollo privi silueta cu coarne şi umeri vânjoşi.

– Monstrul din labirint?

– Da.

Lily se întoarse către el, iar Apollo zări obrazul ei scăldat în lumina palidă a stelelor şi luciul lunii oglindit în ochii ei.

– Ți-am spus vreodată că Indio a crezut că ești un monstru la început?

Apollo clătină încet din cap.

– Îți mai par un monstru și acum?

– Nu.

Își plimbă degetul pe sprânceana lui.

– Nu ești... N-ai fost niciodată, crede-mă.

Îl trase înspre ea și îl sărută cu dorința și pasiunea unei femei sincere și suave. Apollo se chinui să-și țină pasiunea-n frâu, să n-o prindă prea tare și astfel s-o alunge.

O lăsă pe ea să dicteze ritmul, și deschise gura când limba ei delicată îi dezmierdă buzele, explorând și răscolind. Lilly își vârî mâinile în părul lui și trase de panglica ce-i prinsese coada, lăsându-i cârlionții rebeli să-i cadă pe lângă obraji.

– Apollo, gemu ea, apucându-i vesta. Apollo, vreau să fac dragoste cu tine.

Atât așteptase. O lipi de el, și se aplecă peste ea, pentru a conferi profunzime sărutului. Își plimbă mâna pe clavicula ei fină și apoi în jos, spre sân. Chiar și această scurtă atingere era precum o cupă de vin în deșert. Mâna îi coborî pe corsaj, iar degetul lui mic se afundă în crevasa fierbinte și întunecată dintre sânii ei. Umezeala de-acolo îl stârni și mai tare. O arcui de spate și își strecură limba între sâni, gustând din sudoarea sărată.

– Apollo, gemu ea, cu mâinile în părul lui. Te rog.

Limba lui urcă încet spre umărul golaș, unde mușcă blând. Degetele ei îi căutară prohabul cu înfrigurare și desfăcură nasturii înainte ca el să-i dea o mână de ajutor. Apoi îl găsi.

Cu un geamăt prelung, Apollo încremeni, cutremurându-se la atingerea ei. Degetele ei reci și sigure îi dădură târcoale, descoperindu-i mădularul dintr-o singură mișcare, apoi mângâindu-i vârful, din care se scurgeau lacrimi de dorință.

Sub privirile lui înmărmurite, Lily își desprinse o mână, iar el o văzu în lumina lunii cum duse degetul umed la gură și linse cu poftă.

Era prea mult. Înainte ca ea să-l mai poată ispiti și mai tare, Apollo o răsuci, apoi își smulse haina de pe el și-o azvârli lângă una dintre băncile din apropierea iazului.

– Îngenunchează, rosti el răgușit, și se înfioră la auzul răgușelii din propriul glas.

Și totuși, ea se supuse, de parcă trupul ei ar fi fost ofranda adusă unui monstru străvechi.

– Așa?

Privirea pe care i-o aruncă peste umăr îi puse un nod în gât.

– Întocmai, spuse el, îngenunchind în spatele ei. Îi trase în sus fustele cu venerație, asemenea artistului ce-și dezvăluie capodopera la expoziție, și îi admiră ciorapii albi și coapsele tivite cu argintiu în razele lunii.

Privirea lui urcă spre posteriorul ei rotund și voluptuos, și poposiră asupra tainicei despicături de la mijloc. Dacă murea în acea clipă, avea să viseze veșnic și fericit la acea imagine.

Îi așeză fustele pe spate și își plimbă vârful degetelor pe pielea fină, în vreme ce Lily tremura de plăcere.

– Desfă-ți picioarele pentru mine, porunci el.

Lily se foi, dezvăluind mai mult din secretele intimității ei, deși întunericul nu lăsa să se vadă prea mult.

Degetul lui coborî cu încetineală până întâlni umezeala.

– Apollo, șopti ea, legănându-și discret șoldurile.

– Îți place? îngăimă el, îmbătat de parfumul ei femeiesc.

– Știi foarte bine că îmi place, răspunse ea, arcuindu-se și mai mult.

Lily se sprijini de suprafața răcoroasă a băncii și își culcă fruntea pe brațe, oferindu-se în toată splendoarea ei.

Apollo tremura de dorință. Își prinse mădularul în mână și se apropie de ea suficient cât să-și treacă vârful printre pliurile ei jilave. Lily gemu și se arcui, împingându-se în trupul lui.

Apollo își pierdu uzul rațiunii. În acele clipe era doar un amestec de patimă și simțuri. Își potrivi bărbăția la intrare și o prinse cu fermitate deasupra șoldurilor. Nu dorea s-o rănească, iar dacă

se mişca prea repede, risca să-şi împrăştie sămânța într-un moment nedorit.

O pătrunse cu delicatețe, făcându-şi drum prin canalul ei îngust şi fierbinte, cu privirea ațintită spre bolta cerească. Era atât de înflăcărată, lunecoasă şi frumoasă, încât îl podidiră lacrimile în timp ce se împingea cu tărie în ea. Continuă s-o pătrundă, unindu-se cu ea, contopindu-se într-o singură ființă, până ce trupurile lor deveniră unul. Apoi se dezlipi de ea, ieşind cu totul afară, doar pentru a savura încă o dată plăcerea intrării.

Lily scânci, cu fruntea lipită de brațe. Apollo se aplecă deasupra ei, deasupra femeii lui, deasupra lui Lily a lui, învăluind-o, protejând-o, făcând-o a lui.

– Ce doreşti, dragoste?

– A... asta.

Apollo o sărută cu gingăşie pe ceafă.

– Spune-mi.

– Te vreau pe tine, şopti ea. Te vreau în mine. Vreau să mă pătrunzi şi să fiu plină de tine până nu mai pot vorbi şi nu-mi mai pot aminti cum mă cheamă.

Auzind-o, Apollo pierdu orice urmă de autocontrol. Îşi încordă muşchii şi se retrase pentru o clipă, apoi se izbi de ea, abandonându-se complet în fața animalului dinlăuntrul său. Nimic nu mai conta în acele clipe, decât bărbăția lui şi dorința de a pune stăpânire pe sexul ei, de-a o face partenera lui pe viață.

Se aplecă deasupra ei şi o muşcă de ceafă, ținând-o ferm de şolduri pentru a putea s-o pătrundă fără oprire, până o simți cutremurându-se sub el, în vreme ce muşchii ei se contractau în jurul cărnii lui. Lily gemu adânc, cuprinsă de vâltoarea eliberării. El nu se opri, nici nu încetini ritmul, ci continuă să se izbească de trupul ei zguduit de fiori până în clipa în care îşi lăsă capul pe spate şi urletul său pătimaş şi implinit străpunse tăcerea nopții.

Stelele se învârtejeau deasupra lor în vreme ce Apollo se lăsă moale peste trupul ei, gâfâind şi întrebându-se dacă avea să-şi recapete vreodată umanitatea. Sau dacă o pierduse pentru totdeauna în fața acestei femei.

Capitolul 17

Deşi chipul taurului e sălbatic şi urât la vedere, ochii săi au o frumusețe aparte. Ariadna privi în ochiul său mare şi umed, străjuit de gene dese, şi simți durerea lui. În acel moment, teama o părăsi cu totul, şi fu cuprinsă de milă pentru monstru. În loc să fugă, îngenunche lângă dihanie şi începu să-i bandajeze rănile, cu gândul la soarta lui Tezeu, căci, fără îndoială, el îl rănise pe monstru...

Minotaurul

A doua zi, Lily se trezi târziu, cu un amestec de bucurie şi teamă. Bucurie pentru că urma să-l revadă pe Apollo. Ştia că nu mai aveau mult timp de petrecut împreună. În curând, urma să-şi reia viața, asemenea lui, indiferent pe ce cărări aveau să-l poarte paşii. Aristocrații nu se uneau definitiv cu oamenii de rând, sau cel puțin nu cu urmări fericite. Trăiau în două lumi complet diferite, iar diferența de statut dintre cei de viță nobilă şi cei cu origini modeste era pur şi simplu insurmontabilă. Chiar şi dacă îi împărtăşea sentimentele, Apollo urma să se însoare într-o bună zi cu o femeie de rangul lui. Iar pe Lily n-o lăsa inima să joace rolul amantei. Dar asta făcea ca timpul rămas să fie şi mai dulce. Avea de gând să savureze fiecare clipă petrecută alături de el.

Însă nerăbdarea de a-l vedea pe Apollo era umbrită de teamă. N-avea cum să-l evite pe Richard la nesfârşit.

Alungă temerea din minte şi coborî să ia micul dejun însoțită de Moll. Părea că toți invitații erau prezenți în salon, deşi era trecut deja de amiază, adică mult după ce un om de rând ia masa de dimineață. Dar, desigur, omul de rând nu chefuieşte până în zori.

În salon tronau trei mese uriaşe, pentru a găzdui întreaga adunare, iar în jurul lor forfoteau slujitorii, aducând ibrice cu cafea,

platouri cu carne rece, ouă fierte și chifle. Lily îl zări numaidecât pe Apollo, și cei doi schimbară un zâmbet tainic. Apoi făcu privirea roată și dădu cu ochii de Richard, care ședea lângă o femeie drăguță care probabil era soția lui. Îi era sincer milă de ea.

Lily coborî privirea în pământ și porni împreună cu Moll în pas vioi spre masa unde erau așezați John, familia Warner și, din nefericire, fratele ei. Era însă o alegere potrivită, dat fiind că Richard era în colțul opus al încăperii. Când își ridică ochii, observă că Apollo îl săgeta cu privirea pe Richard.

La naiba. Era mult prea ager.

– Domnișoară Bennet, rosti încântătorul Warner in întâmpinarea lor.

Se ridică în picioare, urmat cu mișcări mai încete de Edwin și John.

– Și domnișoara Goodfellow. Țin să vă spun că spectacolul de aseară a fost un triumf. Eu și soția mea ne-am distrat pe cinste. Trebuie că sunteți tare mândră de fratele dumneavoastră. Din câte am înțeles, el e dramaturgul.

Îi adresă un zâmbet sclipitor lui Edwin care, în mod ciudat, păru surprins de aprecierea aristocratului.

– Așa-i, spuse John. Domnul Stump e cunoscut în lumea actorilor pentru profunzimea și umorul pieselor sale. Eu am jucat în două, deja.

– Minunat, exclamă micuța doamnă Warner. Sunteți tare talentat, domnule Stump. Mă jur că n-aș fi în stare să scriu o singură replică, darămite cinci acte.

Lily schimbă o privire furișă cu fratele său, și zări o umbră de vină în ochii lui. Ar fi trebuit să se obișnuiască deja să audă cum oamenii îl lăudau pentru munca ei, dar tot o durea sufletul, ca o mică pișcătură în inimă.

Pe chipul îngust al lui Edwin apăru o expresie ciudată, și fratele ei rîdică mâinîle.

– Domnilor, doamnelor! Vă rog să-mi acordați atenția dumneavoastră!

Oaspeții îl priviră, unii cu uimire, alții cu nerăbdare, după cum le era firea. Edwin era în elementul lui când se adresa unei adunări. Făcu o plecăciune și porni țanțoș spre mijlocul încăperii.

– Am primit multe laude pentru piesa de care v-ați bucurat aseară, dar acum trebuie să dezvălui adevărata identitate a dramaturgului, cel care l-a creat cu adevărat pe *Pierde-Vară îndreptat*.

Edwin așteptă câteva clipe, lăsând suspansul să crească, apoi se întoarse și făcu o plecăciune către Lily.

– E vorba de sora mea, domnișoara Robin Goodfellow!

Lily fu luată pe nepregătite, deși se așteptase cumva la replica lui. Preț de câteva clipe, se holbă uluită la fratele ei. Apoi, cu un zâmbet larg, Edwin o luă de mână și o duse în mijlocul încăperii.

Oaspeții se ridicară și aplaudară, iar ea făcu reverențe peste reverențe. În fundul încăperii, un lacheu bătu ușor pe umărul lui William Greaves și îi șopti ceva în ureche. Greaves se întoarse și părăsi sala.

În uralele mulțimii, Lily își ațintă privirea spre fratele său.

– De ce?

Edwin ridică din umeri, cu tristețe. Lily se întrebă dacă nu cumva fratele său regreta deja hotărârea de a-i dezvălui secretul.

– Era timpul, îi șopti la ureche, pentru a se face înțeles în ropotul de aplauze. Și chiar așa egoist și meschin cum sunt, tot te iubesc, surioară.

O podidiră lacrimile și se aruncă la gâtul fratelui său. Îl zări pe Apollo în mulțime, aplaudând alături de ceilalți oaspeți, cu o expresie plină de mândrie.

Apollo o privi pe Lily zâmbind îmbujorată, primind recunoașterea binemeritată pentru eforturile ei. Ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o felicite, dar încă nu erau în punctul în care putea să-și manifeste tandrețea în public față de ea. Nu încă. Prin urmare, se folosi de conjunctură și se furișă neobservat din sală.

Afară, slujitorii fugeau dintr-o parte în alta, fără să-i dea importanță. Porni de-a lungul coridorului și luă colțul. Camera de lucru a unchiului său se găsea la acest etaj, în străfundurile casei, într-o zonă rezervată familiei. Tocmai se pregătea să deschidă ușa, când auzi o voce in spate:

– Domnule Smith.

Se întoarse și dădu cu ochii de unchiul său, care îl privea cu mirare.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule Smith? Mi-e teamă că nu veți găsi nimic interesant în spatele acelei uși, doar camera mea de lucru.

– Îmi cer scuze, rosti Apollo nestingherit. Cred că m-am rătăcit.

– Într-adevăr.

Bătrânul îl străpunse cu privirea și înclină ușor din cap, neîncrezător.

– Doream să vă întreb ceva, domnule Smith. Am avut plăcerea să ne întâlnim până acum?

– Nu cred, domnule, răspunse Apollo, fără să-și ferească privirile.

La urma urmei, era adevărul gol-goluț. Nu-și aducea aminte să fi primit vreodată vizite din partea rubedeniilor tatălui său. O singură dată le călcase bunicul pragul, să anunțe înscrierea lui Apollo la Harrow.

– Ciudat, murmură bătrânul.

Cei doi porniră agale spre sala de bal.

– Îmi amintești de... Bătrânul își lăsă vorba neterminată, clătinând din cap. Am senzația că te-am mai văzut undeva.

Greaves încetini pe măsură ce se apropiară de capătul coridorului, forțându-l pe Apollo să-și domolească pasul, deși ar fi preferat s-o ia la goană.

– De tatăl meu, rosti bătrânul dintr-odată. Contele. O namilă de om. Când eram copilandru, mi-era tare teamă de el. Lat în umeri ca un taur, cu mâini ca două buturugi. Părea prins in mrejele unei amintiri nu tocmai plăcute. Eu și fratele meu nu l-am moștenit la capitolul ăsta, spre supărarea lui, dar, din câte-am înțeles,

nepotul meu e cel puțin la fel de trupeș ca taică-meu. Firește, și fiul meu, George, l-a moștenit într-o oarecare măsură.

Îl fixă pe Apollo cu privirea, iar în ochii săi temători se citea întrebarea nerostită.

– Domnule Greaves.

Cei doi își întoarseră privirile în direcția vocii. La capătul coridorului, chiar sub fereastră, stătea un slujitor.

– A, Vance, spuse bătrânul. Acolo erai. Apoi, către Apollo: Mă scuzați, vă rog, domnule Smith.

– Desigur, bombăni Apollo.

Greaves se îndreptă spre slujitor, sub privirile musafirului.

– Sper că ai rezolvat problema.

– Precum ați poruncit, domnule, dar dacă îmi permiteți...

Vance se aplecă și șopti ceva în urechea stăpânului său, dezvăluindu-și puțin chipul. Obrazul stâng îi era pătat de un semn din naștere, ce se întindea până sub bărbie.

Apollo făcu un pas în spate, la adăpostul penumbrei. Inima îi bătea puternic în piept. Văzuse acel chip în urmă cu patru ani, în taverna din Whitechapel.

Așteptă cuminte până cei doi intrară în biroul lui Greaves, apoi se întoarse în sala de mese. Care erau șansele ca unchiul său să aibă în slujba sa un om care se aflase în aceeași tavernă în acea noapte? Să fi fost un asasin, însărcinat de unchiul său cu comiterea crimei odioase?

În sala de mese, oaspeții încă se ghiftuiau. Apollo se întoarse tăcut în scaunul său, lângă ducele de Montgomery.

– Ai aflat ceva? îl întrebă ducele într-o doară, în timp ce ungea o felie de pâine prăjită cu unt.

– La toaletă? întrebă Apollo, chipurile surprins.

– Hai, hai, spuse ducele. Nu servi gogoși unui maestru al disimulării.

Își înfipse dinții în pâine. Apollo oftă. N-avea încredere in Montgomery, dar în acea clipă era singurul său aliat.

– Valetul lui William Greaves a fost și el la tavernă, în noaptea în care s-au comis crimele.

Montgomery încremeni cu felia de pâine între dinți.

– Ești sigur?

Apollo îi aruncă o privire iritată.

– Are un semn din naștere pe față.

– Aa, spuse ducele, apoi înghiți. În cazul ăsta, trebuie să aflăm de cât timp este slujitorul lui Greaves.

– Cum...

Dar înainte să-și ducă întrebarea la capăt, ducele se aplecă peste masă și întrebă:

– Ia spune-mi, George, valetul tatălui tău... de când este în slujba bătrânului?

– De trei ani, răspunse George Greaves lent, plimbându-și privirea de la duce la Apollo.

Apollo trase o înjurătură în gând și se aplecă deasupra farfuriei cu ouă. Ducele nu era câtuși de puțin stingherit.

– Ce ciudat. Am văzut un tip cu același semn din naștere în urmă cu doi ani, în Cipru.

„Cipru?" Apollo își înălță nonșalant ochii, să vadă dacă George Greaves înghițise gogoașa. Privirile lui suspicioase spuneau că nu. Apollo strecură un oftat în rumoarea din jur.

– Ce naiba-ți veni? șuieră către Montgomery.

– A fost o simplă întrebare, răspunse ducele, apucând o nouă felie de pâine prăjită.

– Vrei să ne dai planul în vileag? mârâi Apollo.

– Da și nu, ridică ducele din umeri. M-am plictisit. Nu se întâmplă nimic. Uneori, e bine să vâri vulpea în coteț... nu știi niciodată de unde sare șarpele.

Apollo îl sfredeli cu privirea.

– Nu știi nimic despre găini.

– Nu zău? Montgomery arboră un surâs fermecător și întinse untul pe felia de pâine. În cazul ăsta, îți recomand să nu mai pui preț pe sfaturile mele legate de astfel de păsări, ce zici?

„Până la urmă, la asta se rezumă totul, nu?" își spuse Apollo, sorbind din cafeaua amăruie. Câtă încredere putea să aibă în duce? Îi aruncă o privire furișă vărului său, care sorbea vesel din

ceai. Potrivit lui George, Vance nu fusese în slujba lui William în urmă cu patru ani. Dar asta nu excludea posibilitatea ca William să-l fi cunoscut încă de pe-atunci pe valet. Era la fel de posibil ca George să mintă cu neruşinare. Poate era în cârdăşie cu tatăl său. La urma urmei, George ar fi profitat în egală măsură de condamnarea lui Apollo.

Apollo clătină din cap, gustând puţin ou fiert. Avea nevoie de dovezi concrete împotriva unchiului său. Prin urmare, luă o hotărâre. În acea noapte, avea să se strecoare in camera de lucru a lui William Greaves.

Când se întoarse în odaia ei, Lily îl găsi pe Apollo tolănit pe patul ei. Ar fi trebuit să se arate scandalizată de îndrăzneala lui, dar în realitate, era bucuroasă şi în acelaşi timp tristă.

Se îndoia că se vor mai vedea vreodată după evenimentele din Greaves House. El urma să afle identitatea criminalului şi să-şi reia viaţa de huzur de odinioară. De asta, cel puţin, era sigură. Apollo avea acea determinare calmă pe care-o mai văzuse la bărbaţii obişnuiţi să obţină ce-şi doreau. Era sortit să devină conte. N-avea loc de actriţe în viaţa lui.

– Pari ingândurată, rosti el tăcut, întinzând mâna spre ea.

Avea doar cămaşa şi pantalonii pe el. Lily răspunse chemării lui fără să protesteze. La ce bun să se prefacă, dacă mai aveau atât de puţin timp la dispoziţie? Apollo o luă în braţe şi începu să-i scoată acele din păr.

– Ţi-am spus cât de mult îmi place părul tău?

– E închis la culoare, şi cât se poate de obişnuit, murmură ea.

– Un păr închis la culoare obişnuit şi încântător, rosti el, ridicând o şuviţă la nas.

– Îmi miroşi părul? întrebă ea amuzată.

– Da.

– Ce prostuţ eşti, rosti ea glumeţ.

– Trăsnit de-a dreptul, o corectă el, răsfirându-i părul pe umeri. Te-am urmărit azi.

– Atunci când n-o escortai pe domnișoara Royle prin grădină? întrebă ea, privindu-l peste umăr.

– Da. Mi-ar fi plăcut să fii tu în locul ei, dar trebuie să fim prevăzători. Privi abătut la șuvițele de păr din mâna sa. Și n-am fi fost în siguranță.

Lily inlemni.

– Ce vrei să spui?

– Dimineață, unchiul meu mi-a spus că seamăn cu taică-său, iar mai apoi, Montgomery a făcut niște remarci nu tocmai potrivite în prezența vărului meu.

Lily se răsuci ca să-l poată vedea mai bine. Apollo avea sprâncenele încruntate.

– Crezi că au aflat cine ești?

– Poate că da, poate că nu, ridică el din umeri. Din câte-mi dau seama, unchiul meu a intrat la bănuieli. În ce-l privește pe vărul meu... Glasul i se stinse și ridică din umeri. N-am nici cea mai vagă idee.

– Trebuie să ai mare grijă, spuse ea, punând mâna pe pieptul lui. Unchiul tău nu s-a dat în lături de la crimă ca să-ți răpească titlul. Ceva îmi spune că nu s-a cuminți între timp.

– Pot să-mi port de grijă, rosti el, zâmbindu-i cu îngăduință.

– Nu fi tăntălău, șuieră ea. Cum ai de gând să ții piept gloanțelor?

Lui Apollo îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Ai dreptate. O sărută pe frunte. Acum, spune-mi de ce te necăjește Ross.

Replica lui o luă pe nepregătite.

– Dar nu mă...

– Lily... Își petrecu degetele prin părul ei. Țin mult la tine. Aș face orice ca să te știu în siguranță. Spune-mi, te rog.

Lily deschise gura, apoi o închise la loc. Urmau să se despartă cât de curând și existau șanse mici să-l mai vadă vreodată. Nu-i datora nici o explicație.

Dar în acest scurt răstimp – ceasurile petrecute împreună, înainte de deznodământul firesc – se apropiase mult de el. Dacă

lucrurile ar fi stat altfel, l-ar fi luat de soț. I-ar fi purtat copii în pântec, s-ar fi îngrijit de gospodăria lui, ar fi dormit noapte de noapte în brațele lui, până la adânci bătrânețe.

Poate că îi era datoare cu o explicație. Își culcă fruntea pe pieptul său, și vorbi, încurajată de bătăile liniștitoare ale inimii sale.

– Când eram mică și umblam de la un teatru la altul, am cunoscut o fată de vârsta mea. O chema Kitty și ne-am împrietenit destul de iute. Și părinții ei erau actori, astfel că am copilărit împreună. Kitty avea părul de culoarea focului și ochi albaștri, iar când râdea, nasul i se încrețea într-un fel adorabil. Când a mai crescut, a primit doar roluri principale. Era amuzantă și bună la suflet, și o iubeam din toată inima. Îmi amintesc că se dădea în vânt după prăjitura cu chimen. Uneori, Maude ne aducea prăjituri pe furiș, ca să petrecem și noi în culise, în vreme ce mama și părinții ei erau la repetiții.

Apollo o mângâie pe păr în tăcere. Lily se întrebă dacă înțelegea cât de important era să ai un prieten atunci când te găseai singur în mijlocul atâtor oameni. Cât de mult te poți ataşa de acea persoană.

– Când aveam amândouă șaptesprezece ani, urmă Lily, Kitty a cunoscut un domn... din afara teatrului, de fapt, din altă lume aș putea spune. Un nobil.

Se juca fără să-și dea seama cu nasturele de la cămașa lui, pe măsură ce valul amintirilor îi inunda gândul.

– Era chipeș și bogat, dar mai important, ni s-a părut că era îndrăgostit până peste cap de ea. Eram niște biete fetișcane, și chiar dacă crescuserăm în teatru, nu știam cu ce se mănâncă viața. Nici prin cap nu mi-a trecut să-mi fac griji. Îmi amintesc ce ne-a spus Maude atunci: „Rar se amestecă sângele albastru cu sângele roșu al oamenilor de rând", dar n-am luat-o în seamă. Era o aventură atât de romantică. O aștepta adesea in culise, iar o dată a stat după ea și-n ploaie. Îi repeta întruna c-o iubește, iar noi l-am crezut pe cuvânt. Cum să nu-l crezi? Dragostea înseamnă să aștepți pe cineva în ploaie și să-l acoperi cu flori și bijuterii, nu?

Apollo o cuprinse cu brațele de parcă ar fi fost o copilă.

– Într-o zi... Lily înghiți în sec, încercând să-și păstreze cumpătul. Într-o zi, am observat o vânătaie verzuie pe obrazul ei, pe care și-a ascuns-o imediat cu fond de ten, și mi s-a părut tare ciudat. Nu te-aștepți să vezi vânătăi pe obraz. Dar Kitty mi-a zis că s-a lovit de colțul ușii, iar eu am crezut-o pe cuvânt. Nici prin gând nu mi-a trecut să pun la îndoială minciuna ei stupidă.

Vorbea tot mai tare. Apollo îi îndepărtă gingaș șuvițele de pe obraji și o sărută pe tâmplă, fără să spună nimic.

– După mai bine de-un an de curtat, Kitty s-a măritat cu el, și-ți poți închipui cât de îndrăgostit era individul, dacă a luat-o în pofida refuzului familiei sale.

Apollo se foi, dorind probabil să intervină, dar ea i-o luă înainte.

– A trecut apoi un an fără s-o văd. Îmi scria că e fericită și că soțul ei n-o împarte nici măcar cu prietenii lui din copilărie, și că îi e tare dor de mine, dar eu mă bucuram că își găsise dragostea adevărată. După multe luni, mi-a făcut o vizită și, deși șchiopăta, n-am bănuit nimic când mi-a spus că alunecase pe drum și își scrântise glezna. Dar accidentele ei s-au înmulțit, în vreme ce vizitele s-au rărit. Când ne-am întâlnit la o ceainărie, în al doilea an de căsnicie, am observat că avea ochiul negru, în ciuda straturilor de fard.

Apollo o sărută pe tâmplă și șopti:

– Ce-a urmat?

– Firește, am rugat-o să-i dea papucii. Avea mulți prieteni în teatru. I-am zis că o putem ascunde la nevoie. Că putem să-i găsim de lucru.

– Și? I-a dat papucii?

– Nu. Nici nu voia să audă de așa ceva. Mă îngrozea faptul că, în ciuda tratamentului brutal de care avea parte, încă îl iubea. Kitty vedea în gestul lui de a-și sfida familia un sacrificiu, iar purtarea lui înfiorătoare era prețul ce trebuia plătit.

Apollo își odihni mâna pe părul ei și rosti calm, cu prudență în glas:

– Bărbatul n-are nici o scuză să lovească o femeie... orice femeie, darămite pe aleasa inimii lui.

Lily rămase tăcută, delectându-se în brațele lui puternice, dar delicate. Apoi trase aer în piept și continuă:

– Următoarea dată când ne-am întâlnit, era însărcinată și părea extrem de fericită. Am început să mă îndoiesc de concluziile mele. Să cred că soțul ei se îndreptase și că jurase să n-o mai bată niciodată. Asta mi-a spus mie cel puțin, iar eu mi-am dorit din toată inima s-o cred.

Apollo se crispase când pomenise de sarcina lui Kitty, și abia își înăbușise protestul.

– Eram atât de prostuță, șopti ea.

– N-a fost... începu el cu glas tremurat, apoi amuți. După câteva clipe, reluă. N-a fost vina ta, indiferent ce s-a întâmplat.

Lily clătină din cap. Dacă ar fi reușit să-i bage mințile în cap, să apeleze la instinctul ei matern... „Am stat și am tăcut", se gândi ea. Îi luă mâna și-o strânse cu putere.

– Într-o noapte ne-am trezit cu Kitty la ușă. Era trecut de miezul nopții. A bătut în ușă până ne-a trezit – pe mine, pe Maude și pe Edwin. Mama nu mai era cu noi, iar Edwin stătea cu noi în odaia aceea înghesuită pentru că-și pierduse toți banii la un joc de cărți. Maude a mers să-i deschidă ușa. Când i-am auzit țipătul, am țâșnit afară din pat. Kitty...

Lily își prinse buza între dinți, cu răsuflarea îngreunată, încercând să-și înăbușe suspinul.

– Nu-i nevoie să-mi spui, șopti el. Nu-i nevoie să-mi spui.

Lily scutură puternic din cap și rosti pe nerăsuflate:

– Dacă nu-mi duc la capăt povestea, n-o să înțelegi nimic. Era... plină de sânge. Nu știu cum a reușit să se târască până la noi, dar ținea enorm la copilul ei. Trase aer în piept și își înăbuși un nou suspin. Enorm.

– Dumnezeule, gemu el, ținând-o strâns la piept și legănându-se ușor. O, scumpa mea.

– O bătuse rău de tot. Cu un ochi nu mai vedea deloc, iar celălalt era foarte umflat.

Se străduí să-şi tragă sufletul.

– Şi dacă ar fi trăit, ar fi rămas cu multe sechele. Nu cred că ar fi reuşit să mai vadă vreodată cu ochiul drept. Avea obrazul tumefiat şi nasul turtit. Era nevoită să respire pe gură, şi... O, Apollo, curgea sânge din ea! Dădea să nască.

Apollo îşi lipi obrazul de chipul ei şi Lily îi simţi lacrimile curgându-i şiroaie. Plângea de mila unei femei pe care n-o întâlnise niciodată. Plângea pentru suferinţa ei.

– Nu mai era timp să aducem moaşa. Maude... Maude a făcut minuni. A întins-o pe Kitty pe patul meu şi a vârât nişte haine sub ea, apoi a ţipat la Edwin până ce şi-a venit în fire şi a pus şi el umărul... Firește, n-avea ce să caute acolo, dar cred că, în final, Kitty nu şi-a dat seamă. A leşinat, iar Maude a zis... a zis...

Lily îşi ascunse chipul în palme. Trauma şi suferinţa îndurate în urmă cu mulţi ani o copleşeau din nou. Sărmana Kitty. Ce fată frumoasă şi veselă fusese, iar Lily nu-şi amintea decât chipul ei însângerat, tumefiat. Cât de nedrept!

– Gata, dragostea mea, gata, îi şoptea Apollo în păr, legănând-o ca pe-un prunc.

– Îmi pare foarte rău, rostí ea, ştergându-şi lacrimile cu podul palmelor.

Îi curgea nasul şi avea ochii roşii. El nu venise la ea în odaie să vadă o femeie urâtă şi plângăcioasă.

– Nu, rosti el tăios, făcând-o să tresară şi să-l privească pentru prima oară după minute bune.

Apollo avea ochii injectaţi de furie.

– Nu, rosti el pe un ton mai blând. Nu-ţi cere scuze pentru cruzimea acelui monstru care te-a rănit şi pe tine.

Ea încuviinţă, trăgându-şi sufletul.

– Pruncul a ieşit la un ceas după venirea ei, chiar înainte de revărsatul zorilor. A venit pe lume roşu şi zbârcit, dar Kitty n-a apucat să-l mai vadă. Nu mai respira de câteva minute. Am crezut că pruncul va avea aceeaşi soartă, dar Maude ştia precis ce avea de făcut. L-a trimis pe Edwin să găsească o doică, apoi a luat copilul, l-a înfofolit bine şi l-a încălzît cu cărămizi fierbinţi.

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii, în pofida amintirilor dureroase, pentru că fusese copilul ei din prima clipă.

– Știi că n-a plâns deloc? A clipit de câteva ori, apoi și-a rotit ochii mari și albaștri în jur. Amândoi erau de-un albastru-închis precum cerul nopții, iar în creștet avea un smoc de păr negru, cârlionțat. Abia mai apoi un ochi și-a schimbat culoarea. Era o dulceață de copil. Edwin a sugerat să-i spunem George, dar mie mi s-a părut prea banal, așa că l-am botezat Indio.

Lily își înălță ochii spre el. El îi răspunse privirii cu calm și încredere.

– Cine era soțul lui Kitty?

– Lord Ross, răspunse ea cu o ușurință care-o uimi, deși Apollo era prima persoană căreia îi împărtășea secretul. Am știut de la bun început că, dacă va afla de copil, va încerca să-i facă rău, pentru că în timp ce-o lovea cu pumnii, o informase pe Kitty că își caută o nouă soție. Una care să-î dea moștenitori de rasă. Am părăsit prin urmare capitala și m-am plimbat prin tot soiul de orășele, alături de Maude, de copil și de o doică foarte tânără. Când m-am întors în Londra, am spus tuturor că Indio e fiul meu.

– Ross nu știe.

– Nu, încuviință Lily. Și nu trebuie să afle niciodată. Și-a luat o nouă soție și are doi băieței, unul dintre ei fiind moștenitor la titlu. Nici nu vreau să-mi închipui de ce-ar fi în stare dacă ar afla că are deja un moștenitor, născut dintr-o actriță.

Pumnii lui Apollo se încleștară.

– Așa ceva nu se poate, rosti el. Să-și omoare nevasta în bătaie și să scape basma curată? Chipul lui se schimonosi de furie. E nedrept.

Lily se întoarse iute spre el. Trebuia să-l facă să înțeleagă.

– Să nu te atingi de el, Apollo, și să nu mai spui nimănui. Atâta vreme cât e convins că bebelușul a murit odată cu Kitty, o să ne lase în pace.

Apollo o țintui cu privirea, tot mai furios.

– Atunci spune-mi și mie de ce a stat numai cu ochii pe tine pe toată durata petrecerii?

Lily clătină din cap.

– Pentru că am văzut-o înainte să moară. Și-a dat probabil seama la cine a mers după ce-a fugit de-acasă. Pentru că știu ce i-a făcut.

– Te vede ca pe-o amenințare la adresa libertății lui.

– Sunt o biată actriță... mărturia mea n-are nici o greutate în cercurile în care se-nvârte.

– N-ai văzut cum a reacționat lumea azi-dimineață?

Îi duse mâinile la piept.

– Te consideri neimportantă – și în anumite cercuri înalte, așa stau lucrurile –, dar când vorbim de întreaga societate? Înainte de-a afla de talentul tău actoricesc, lumea ți-a lăudat performanțele artistice. Lily, Ross are motive bune să se teamă de tine.

– Și dac-o fi așa, nu vreau... Închise ochii, încercând să-și găsească cuvintele. Nu cumva să-i spui cuiva, Apollo. Este viața lui Indio în joc. Te rog.

– Liniștește-te, murmură el, ținându-i chipul în palme. N-o să te pun nici pe tine, nici pe Indio în primejdie. Promit.

– Îți mulțumesc. Îl sărută pe obraz, iar barba lui nerasă îi înțepă buzele. Mulțumesc, repetă ea.

– Îmi pare rău că ai pățit una ca asta, șopti el, luându-i bărbia între degete. Nimeni n-ar trebui să fie martor la cruzimea supremă a bărbaților, și cu-atât mai puțin tu.

Lily zâmbi, amuzată.

– De ce cu-atât mai puțin eu? Spune-mi, ce mă face atât de specială?

Apollo o așeză în poală.

– Pentru că tu ești lumina și zâmbetul meu, și dacă mă lași, o să-mi petrec restul vieții ferindu-te de toată urâțenia lumii.

– Așa ceva e imposibil, șopti ea. Să trăiești înseamnă să vezi atât părțile frumoase, cât și părțile urâte ale vieții.

– O fi, rosti el cu încăpățânare, dar de incercat, tot aș încerca. Aș vrea să te văd zilnic strălucind de fericire.

– Mulțumesc, spuse, în mintea ei conturându-se în mod ciudat o imagine ce n-avea (și nu putea) să devină vreodată realitate.

Îl sărută în colțul gurii, apoi buzele lor se uniră într-un sărut lung și languros.

– Ajută-mă puțin, șopti ea, ridicându-se în genunchi deasupra lui.

Lily își desfăcu corsajul, în vreme ce el se chinuia cu șireturile fustei, apoi desfăcură împreună corsetul, până reuși să-l tragă peste cap. Își uniră din nou eforturile și cămășuța avu aceeași soartă ca și corsetul.

Ea se așeză călare pe coapsele lui, doar în ciorapi, prinși în jartiere deasupra genunchilor. Îi așeză palmele pe umeri, cu ochii la degetele care urcau pe genunchi înspre coapse.

– Ești încântătoare, rosti el răgușit. Am crezut asta din clipa în care te-am văzut în grădină, când erai îmbrăcată, dar așa, dezbrăcată... Înghiți în sec, urmărind cu privirea întunecată cum degetul său mare descria un cerc în locul ei cel mai intim. Ești întruparea tuturor viselor de care mi-a fost frică să mă agăț cât am stat inchis la Bedlam.

– Apollo, șopti ea.

În mod curios, cuvintele lui îi merseră la suflet. Îi mângâie părul și nu se putu abține să nu-i smulgă panglica. El îi zâmbi, de parcă ar fi fost un obicei vechi – gestul unor iubiți care se cunoșteau de ani întregi. Se aplecă inainte pentru a-și ascunde lacrimile ce-i năpădeau ochii, și ii cuibări capul între sânii ei. Își răsuci puțin capul pentru a-i gusta sfârcul, iar ea se arcui, încercând să alunge melancolia ce pusese brusc stăpânire pe ea. „Nu acum. Nu aici." Nu voia să strice momentul, sărind mult prea repede cu gândul la viitor.

Apollo îi simți însă neliniștea. Își înălță privirea, încercând să-i vadă ochii.

– Lily?

Dar ea își veni rapid în fire și îl împinse cu putere în perne, pentru a avea acces la prohabul lui. Bărbatul era însă încăpățânat, și nu se lăsa cu una, cu două.

– Lily?

– Nu mă lua în seamă, bombăni ea în timp ce îi descheia pantalonii. Vreau doar... să uit.

Îl privi în ochi, oferindu-i panorama dezastrului care, în mod sigur, devenise chipul ei.

– Mă ajuți să uit?

În mod curios, nu se simțea vinovată de folosirea acestui tertip. Avea tot dreptul la acest moment de bucurie, chiar dacă urma să dureze doar câteva ceasuri.

Așa că îi desfăcu pantalonii și porni să-i dezlege indispensabilii. Bărbăția lui se înălță mândră dintr-un smoc de păr aspru. Îi mângâie părul cu ambele mâini, urmărind cu satisfacție reacțiile imediate ale mădularului.

– Dă-o jos, rosti ea pe un ton poruncitor, trăgând puțin de cămașă.

Apollo se ridică în capul oaselor și trase cămașa peste cap, apoi se tolăni pe maldărul de perne, cu pieptul dezgolit. Lily se trase puțin înapoi pentru a admira priveliștea oferită de pieptul său vânjos, încercând să și-o întipărească în minte (deși refuza să recunoască acest lucru). El stătea cu capul lăsat pe spate, iar părul negru și ciufulit îi atârna în șuvițe dezordonate pe umeri... Ah, umerii! Dacă ar fi avut suficienți bani, Lily ar fi comandat o sculptură nud lucrată pe calapodul lui, și n-ar fi regretat nici un sfanț cheltuit. Avea umeri plini de mușchi, lați și puternici... Cât despre brațe, se îndoia că ar fi putut să le cuprindă cu palmele. Sfârcurile lui brune se înălțau discret pe pieptul arămiu, acoperit parțial de un puf închis la culoare, creând un contrast perfect. Lily n-avea să prîceapă în veci de ce pictorii evitau să înfățișeze părul de pe piept în tablourile lor. Oare părul de pe trup nu făcea parte din anatomia bărbatului? În orice caz, se îndrăgostise de părul lui Apollo.

Lily își plimbă un deget prin părul de pe piept, iar când el dădu să se ridice, clătină energic din cap.

– Nu mișca. N-am terminat încă.

Apollo își îngustă privirea.

– Cum dorești.

Își mușcă buza pentru a-și ascunde zâmbetul, și urmă ușor valea mușchilor până la buric. Descrise un cerc cu degetul în jurul lui, urmărind contracția mușchilor inghinali. De-acolo porni în jos, pe dâra de păr negru ce ducea spre vintre. Mădularul lui aștepta, pulsând de dorință. Lily se holbă fermecată la el. Dacă el o găsea încântătoare, ea îl considera de-a dreptul irezistibil.

Pe negândite, se aplecă și îl gustă, cald și amărui, fără să-l întrebe dacă avea voie. Îl dorea... în întregime. Gestul ei neașteptat îl făcu să tresară, și îi zări cu coada ochiului freamătul mâinilor, cu degetele răsfirate, părând că nu știe cum să reacționeze.

De fapt, nici ea nu știa ce să facă... era la prima ei încercare de acest fel, dar n-avea de gând să se lase descurajată de lipsa de experiență.

Savură cu delicatețe gustul sărat-amărui, ținându-l cu ambele mâini. Apollo gemu, dar Lily se îndoia că găsea încercarea ei extrem de plăcută. La urma urmei, nici nu se compara cu felul în care se mișca el în ea. Un alt gând îi încolți în minte, și îl privi în ochi.

– Ce faci când ești singur?

El clipi somnoros, după care făcu ochii mari.

– Poftim?

Știa fără îndoială la ce se referise. Un zâmbet îi apăruse în colțul gurii. Îl șocase oare cu acea întrebare?

– Arată-mi, te rog.

Lily îi dădu drumul și se lăsă pe spate. Sub privirile ei curioase, Apollo își prinse mădularul cu mâna dreaptă și șovăi.

Ea se aplecă și îl sărută din nou, umezindu-și buzele cu lichidul ce picura din vârf. Din acea poziție îl privi în ochi și șopti:

– Te rog.

Apollo încuviință cu nările umflate, apoi ridică pumnul, împrăștiind lichidul în jur. Continuă cu mișcări mult mai rapide și mai energice decât ar fi reușit ea, sub privirile fascinate ale lui Lily. Oare cât de des făcea asta? Și la ce se gândea în acele clipe?

Privi în sus și-l văzu acoperindu-și ochii asemenea unui faun desfrânat, cu brațul ridicat și bicepșii încordați, dezvăluind smocul de la subraț, pe care Lily îl găsea în mod curios extrem de erotic. Se aplecă înainte și îl linse pe piept. Pumnul lui atinse abdomenul ei, iar Apollo tresări.

– Nu te opri, rosti ea răgușit, apropiindu-se tot mai mult, până ce mâna lui o atingea cu fiecare mișcare, iar articulațiile degetelor o mângâiau. Lily se așeză pe mâna lui în vreme ce-i îndepărtă brațul care-i acoperea ochii, apoi îi luă chipul în mâini și îi dădu un sărut profund.

Apollo o trase mai aproape, fără a se opri din mișcare, și o pătrunse dintr-odată. Lily se aplecă inainte, lipindu-și creasta sensibilă de pelvisul său. Apoi începu să-l călărească rapid și hotărât, izbindu-se de el cu fiecare mișcare, folosindu-l drept o unealtă de satisfacere a dorințelor. Tremura toată, iar trupurile lor se topeau în pasiunea fierbinte a momentului, în vreme ce ea îl sorbea din priviri pe măsură ce-l călărea. Apollo înghiți în sec, făcând ochii mari, cu o grimasă de plăcere.

La un moment dat, simți că amețește și fu nevoită să închidă ochii. Se roti ușor până găsi punctul ideal și scânci când tremurul eliberării îi scutură trupul topit de dorință.

Când Lily se încovoie deasupra lui, Apollo o prinse de coapse și se opinti cu putere, mișcându-se frenetic până ce slobozi toată energia din trup.

Stând tolănită deasupra lui și plimbându-și un deget prin părul său ud de transpirație, Lily se întrebă dacă mai era chip să revină la viața ei de dinainte.

Sau dacă nu cumva se pierduse pe veci în labirintul lui.

Capitolul 18

Monstrul o urmărea pe Ariadna cu ochii săi frumoşi în timp ce tânăra se îngrijea de rănile lui. Când termină, minotaurul dădu să se ridice, dar se împletici, gata să cadă. Ea îşi încleştă pe dată mâinile pe talia lui viguroasă, încercând să-l ţină pe picioare. El o privi cu mirare, apoi o conduse într-un umbrar, unde-i oferi fructe de pădure şi apă curată. Şi cu toate că nu rosti nici un cuvânt, Ariadna desluşi o sclipire inteligentă în ochii lui căprui blânzi.

Minotaurul

Apollo se furişă pe coridorul ce dădea spre camera de lucru a unchiului său. Firește, pe cât de mult se putea furişa un om de talia sa.

Era trecut de miezul nopții, şi din câte-şi dădea seama, toți oaspeții dormeau, inclusiv Lily. Fusese nevoit să se smulgă din îmbrățișarea ei caldă, pentru a-şi duce la capăt investigațiile, dar spera să nu dureze prea mult. Căci voia să se întoarcă în brațele ei cât mai curând.

Din fericire, uşa era descuiată. Apollo intră fără zgomot în oda ia îngustă. Biblioteca era lipită de un perete, străjuită de o măsuță şi-un fotoliu, iar în cealaltă parte, lângă cămin, zări un birou şi-un al doilea fotoliu.

Apollo se apropie de birou şi aşeză lumânarea cu care venise pe un colț. Pe tăblie se aflau un recipient cu pene de scris şi o călimară cu cerneală, aşezată pe-o sugativă. Apollo dădu ocol biroului şi se aşeză în fotoliu, cu intenția să deschidă sertarul din mijloc. Sertarul era descuiat şi ieşi cu uşurință. Înăuntru găsi un teanc subțire de hârtii, un creion, un briceag... şi atât.

Cu privirea încruntată, Apollo încercă sertarul din partea stângă, dar acesta era gol. Se părea că unchiul său nu ținea socoteala

banilor săi, ceea ce explica probabil datoriile pe care le avea. Sertarul din dreapta era încuiat.

Apollo stătea aplecat asupra încuietorii, încercând să-i dea de capăt în lumina slabă, când fu întrerupt brusc de o voce.

– Ce cauți în camera mea de lucru, domnule?

Puțin lipsi să nu se izbească de birou. Își ridică ochii și îl văzu pe unchiul său, care îl urmărea încruntat. Se pregăti să îndruge verzi și uscate... dar era prea istovit pentru minciuni.

– Dovezi care să arate că ai omorât trei oameni ca să mă văduvești de titlu și de moștenire.

Bătrânul rămase cu gura căscată.

– Poftim?

Apollo oftă.

– Sunt nepotul tău, Apollo Greaves, viconte de Kilbourne. Făcu o plecăciune în batjocură. La dispoziția dumneavoastră, domnule, fireşte.

– Kilbourne... William Greaves se dădu câțiva pași înapoi și aproape scăpă lumânarea dintre degete. Ești nebun.

– Nu, rosti Apollo răbdător, dar cu o oarecare îndârjire. Nu sunt, iar dintre toți, tu ar trebui să știi asta cel mai bine.

– De ce-ai venit aici? întrebă William, care nu părea să urmărească deloc firul discuției.

Apollo dădu să se ridice, dar bătrânul scoase un țipăt scurt și ridică mâinile.

– Stai acolo! Nu te apropia de mine!

– Unchiule, spuse Apollo cu glas scăzut.

– Nu!

Bătrânul se năpusti afară pe ușă, cu o repeziciune admirabilă pentru vârsta lui. Apollo ridică din sprâncene, surprins.

– Ajutor! Ajutor! Crimă! se auzeau urletele tot mai îndepărtate ale unchiului său.

Până aici îi fusese. Apollo înșfăcă lumânarea și ieși din încăpere în grabă. Pe coridor întâlni un singur lacheu, dar îl salută din priviri și își continuă drumul. De la etajul inferior venea rumoarea stârnită de strigătele unchiului său.

Intră în dormitorul lui Lily, şi fu surprins s-o găsească încă dormind. Oftă, zăbovind cu privirea asupra făpturii ei adormite, senine, apoi o scutură de umăr.

– Lily.

– Ce-i? întrebă ea somnoroasă.

Auzind agitaţia din jur, se ridică în capul oaselor.

– Apollo!

– Şşşt.

Apollo se aşeză pe marginea patului.

– Te iubesc.

Lily făcu ochii mari.

– Şi eu...

– Nu mai avem timp, rosti el cu glas calm. Unchiul meu a aflat cine sunt, şi în curând va năvăli cu lacheii lui să mă lege.

Lily clipi şi trase aer adânc în piept.

– Desigur.

– Ne putem vedea mâine-seară, rosti el, privind-o în ochi, pentru a fi sigur că nu-l confunda. În grădină, lângă iaz, unde m-ai surprins în timp ce făceam baie. Îţi aminteşti.

– Eu... da.

Chiar şi în acele clipe, găsi îmbujorarea ei fermecătoare.

– Pe la ora şase, cred. Dacă se întâmplă ceva, dă-i de veste lui Makepeace.

Se ridică în picioare. Pe coridor se auzea zgomotul paşilor apropiindu-se. Se aplecă şi o sărută scurt, dar sălbatic.

– Te iubesc. Să nu uiţi asta niciodată.

Apoi o zbughi spre uşă. Calea îi era ţinută de doi slujitori şi de majordom. Îl împinse pe majordom cât colo, şi ar fi făcut acelaşi lucru cu slujitorii, dacă unul din ei n-ar fi lovit cu pumnul. Apollo pară lovitura şi îi înfipse cotul în burtă. Nefericitul se chircî de durere. Celălalt slujitor făcu un pas în spate, cumpănind între simţul datoriei şi gândul la propriile coaste. Apollo simulă o lovitură cu dreapta, iar tânărul sări înapoi, pierzându-şi echilibrul. O simplă împingere fu de ajuns să-l trimită la podea. Apoi o luă la goană de-a lungul coridorului, pe lângă domnii şi damele

ce ieșiseră pe la uși sumar îmbrăcați, și care nu făceau nici un efort să-l oprească.

Dădu colțul și zbură pe trepte în jos, trecând în goană pe lângă domnul Warner, care în mod evident se întorcea din odaia altei persoane – ce curios! –, apoi prin antreu și de-acolo în noaptea cea neagră.

În urma lui auzi strigăte, și apoi tropot de copite, din ce în ce mai tare. Se răsuci în ultima clipă cu mâinile ridicate, pregătit să sară din fața calului... și dădu cu ochii de Montgomery, care trase de frâiele murgului său voinic.

– Ce mai aștepți? îl repezi ducele, care părea pentru prima oară tulburat. Urcă în șa!

Îi declarase dragostea lui. Lily se holba în direcția ușii, pe jumătate convinsă că încă visa. O iubea.

Oare ce însemna asta pentru el? Se oferea s-o păstreze pentru totdeauna? Sau spunea asta tuturor amantelor sale?

Dar alungă imediat acel gând din minte. Apollo era un om bun. Dacă ii spusese așa ceva, asta însemna că o iubea cu adevărat.

Stătea în pat, complet dezbrăcată, cu plapuma trasă peste sâni, cuprinsă de un sentiment ciudat și fragil: se simțea fericită. Ce ridicol! Nici măcar nu știa dacă Apollo reușise să fugă de lachei, iar relația dintre Kitty și Richard era dovadă suficientă că nobilii și actrițele nu făceau casă bună. Și cu toate astea...

Apollo avea să scape. Era un bărbat puternic și hotărât, și... era Apollo. Își croise drum printre slujitorii care-i ațînuseră calea, iar ceilalți oaspeți nu se puteau măsura în forță cu el. Avea să dispară, iar mâine se vor întâlni în grădină și... Și ce? Existau modalități. La urma urmei, Apollo era un nobil atipic, și pe deasupra... îl iubea la rândul ei.

Numai gândul îi provocă fiori, având în vedere riscurile pe care și le asuma, atât pentru ea, cât și pentru Indio și Maude. Putea să pună fericirea lor în balanță?

– Măcar are gusturi bune.

Glasul necunoscut o trezi din visare şi îl văzu pe George Greaves păşind în odaia ei de parcă intra într-o berărie. Lily se crispă.

– Îmi cer scuze, dar...

– Aşa s-ar cuveni, târfuliţă mică ce eşti, rosti el cu un glas perfect calm.

Închise uşa în urma lui. Lily îşi încleştă pumnii, gata să sară din pat şi s-o ia la fugă... la nevoie, şi dezbrăcată.

– Ieşi din odaia mea.

– E odaia mea... sau mă rog, a tatălui meu, deci tot aia-i, rosti George, luând un scaun şi aşezându-l cu faţa spre pat. Domnişoară Goodfellow, ai abuzat de ospitalitatea tatălui meu.

– Cum?

George puse picior peste picior şi Lily observă ţinuta lui impecabilă. Pe unde umblase în toiul nopţii?

– Se pare că ai complotat împreună cu vărul meu impotriva familiei noastre.

– N-am complotat, se apără ea, sperând zadarnic să poată limpezi puţin apele. Nu el e vinovat de uciderea acelor oameni. Tocmai asta se străduieşte să dovedească.

– Şi vrei să te cred? întrebă el cu dispreţ în glas. După cum spuneam, complotai împreună cu vărul meu, Lord Kilbourne, să ne ucideţi pe toţi în somn.

– Cum?

Se holbă la George Greaves. Chiar credea că Apollo venise la petrecere să-i ucidă pe toţi în somn? Nu-şi dădea seama cât de ridicolă era presupunerea lui?

– E un dement, toată lumea ştie asta, şi m-am săturat să tot mânjească numele familiei.

Se înroşise la faţă, iar ochii aproape că-i ieşeau din orbite. „O, Doamne!" Poate că George era adevăratul smintit al familiei. Lily arboră cel mai fermecător zâmbet de care era în stare şi rosti:

– Mi-e teamă că nu înţeleg despre ce vorbeşti, şi nu-i frumos să dai buzna aşa în odaie, mai ales că n-am nici cămaşa pe mine. Dacă mă scuzi câteva minute...

– Titlul de viconte trebuia să-i revină tatălui meu, nu unchiului meu țicnit, sau fiului său însetat de sânge, continuă George, iar Lily avu impresia că nici măcar n-o auzise. E revoltător în ce mocirlă s-a scufundat ramura lor de smintiți și alienați. Voi pune capăt acestei nebunii o dată pentru totdeauna.

Lily clătină din cap cu ochii închiși, apoi trase aer în piept. Farmecele sale dăduseră greș. Era timpul să vorbească deschis.

– De ce-mi spui toate astea?

– Pentru că legătura dintre voi îmi oferă ocazia să pun capăt nebuniei, rosti George cu precizie. Iar tu mă vei ajuta să repar această nedreptate. Kilbourne s-a făcut nevăzut, și nu știu incotro s-a dus. Dar tu știi.

– Habar n-am, rosti ea dintr-o suflare. Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta. Probabil a hotărât să părăsească Anglia.

George zâmbi sardonic.

– Tare mă îndoiesc. Și ar fi mare păcat să nu știi, pentru că n-aș mai avea atunci nevoie de tine și de presupusul tău fiu.

– Ce... Simți un nod în gât. Ce vrei să spui?

– Indio, dacă nu mă înșel. Un băiat de vreo șapte anișori, cu un ochi albastru și altul verde.

– De unde ai aflat de Indio? șopti ea, înmărmurită.

George își feri pentru o clipă ochii, apoi o privi cu dușmănie.

– Întocmai ca ai prietenului meu, Lord Ross.

Lily se holba la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ar fi trebuit să se ridice, să se-mbrace și să iasă din încăpere. Să plece și să uite de toate insinuările lui. Dar era vorba de Indio. „Indio."

– Ai cunoscut-o pe soția lui? întrebă el cu glas domol. Fiica unui marchiz destul de bogat. Ross s-a arătat extrem de încântat de-așa o partidă. Dar ia aminte că o bună parte din zestrea ei a fost promisă fiului cel mare, care-i va purta titlul. Ross n-o să fie prea fericit când o să afle că locul odraslei sale iubite a fost luat de progenitura unei actrițe. Nici nu vreau să-mi închipui ce-o să facă Ross dacă află că primul lui născut încă mai trăiește. Sincer, n-aș paria nici două parale pe viața bietului copil.

Lily înghiți cupa suferinței în tăcere, căci visul ei de fericire i se năruia dinaintea ochilor. N-avea de ales. Poate că nu existase niciodată speranță pentru dragostea lor. Doar speranța unei fete prostuțe, risipită la primele raze ale soarelui.

Dar îi mărturisise iubirea. Un junghi puternic îi răscoli ființa, de parcă cineva înfipsese un pumnal în adâncurile ei, iar sângele se scurgea nevăzut.

Dar nu mai conta. Înainte de toate, era mamă, iar Indio era fiul ei. Își ridică mândră fruntea, îl privi pe George în ochi, rostind fără tremur în glas:

– Ce vrei să fac?

Capitolul 19

Ariadna se îngriji câteva zile bune de monstru, până ce rănile lui se vindecară, și în ciuda înfățișării sale înspăimântătoare, găsi că era blând și mărinimos. Grădina în care trăiau era încântătoare, dar nespus de tăcută. Într-o bună zi, Tezeu ieși valvârtej din labirint, murdar și mânjit cu sânge închegat. „Pleacă de lângă monstru!" îi strigă Ariadnei, scoțând sabia la vedere. „De data asta n-o să mai dau bir cu fugiții. Nu-mi voi găsi odihna până n-o să-l scurtez de cap pe acest monstru odios..."

Minotaurul

Urma să bată în curând de ora șase când Lily se apropie cu grijă de iazul din Harte's Folly. Cerul prindea nuanțe violete pe măsură ce soarele cobora spre asfințit, iar păsările își începuseră trilurile de seară. Era un peisaj aproape bucolic, și pentru întâia oară Lily își închipui cum avea să arate grădina într-o bună zi. Majoritatea copacilor pârjoliți fuseseră tăiați, iar în cele câteva zile

de absență, plantele se înveşmântaseră în mantia verdelui primăvăratic. În mantia vieții.

Doar că Lily nu se îndrepta spre viață, ci spre moarte, cu un pistol ațintit în spatele ei, unde paşii lui George Greaves cădeau greu şi amenințător. Fără îndoială, călca iarba pe care ea se străduia s-o ocolească.

În ultimele treizeci şi şase de ore n-o scăpase din priviri, cu excepția momentelor în care mergea la toaletă, dar chiar şi atunci stătea de pază la uşă. Nici înainte nu-i fusese prea simpatic, dar în timpul petrecut alături de el ajunsese să-l urască din toată inima. Era un individ de cea mai joasă speță, şi părea complet lipsit de virtuți. Se zgârcise să-i plătească barcagiului o sumă cumsecade pentru transport. Un om răutăcios, meschin şi îngust la minte, dar altminteri foarte periculos. Iar ea urma să-l trădeze pe alesul inimii în fața acestei bestii.

– Nici „pâs" să n-aud, mârâi el cu glasul acela care-i zgâria urechile deja. Aşteptăm să-ți vină amantul, şi pe urmă poți să pleci.

Se îndoia că George avea să se țină de cuvânt, dar n-avea de ales, aşa că merse în continuare până ce zări luciul azuriu al apei. Şi se opri.

– Aici am stabilit întâlnirea.

– Nu zău? George privi în jur disprețuitor. Bănuiesc că smintiții şi țărăncuțele lor găsesc noroiul romantic.

Lily dădu ochii peste cap. Nu mai avea rost să-l convingă de nevinovăția lui Apollo. Începea să creadă că George ştia prea bine că Apollo nu îşi omorâse prietenii.

– Stai acolo, îi porunci el, apoi se făcu nevăzut în spatele unor tufe întunecate. Şi nu care cumva să priveşti în direcția mea. Dacă-i dai de înțeles că sunt aici, îl împuşc şi pe urmă te împuşc şi pe tine. Ai înțeles?

– Mda, rosti ea cu mâinile încrucişate la piept.

În cele câteva clipe de tăcere, Lily auzi țipătul pescăruşilor care zburau pe deasupra Tamisei.

– Unde-i fii-tu? întrebă el cu o nonşalanță îngrozitoare. L-ai lăsat în grija dădacei, nu?

Lily nu răspunse. Tot acest spectacol macabru ar fi fost de prisos dacă trăda ascunzătoarea lui Indio. Greaves găsi tăcerea ei amuzantă.

– Las' că vorbim noi mai târziu, nu-ți face griji.

Un zgomot vag în spatele lor o făcu să-și întoarcă privirea. Liniște.

– O fi fost vreun câine, presupuse George.

Ce idee stupidă. Ar fi știut dacă un câine vagabond și-ar fi făcut culcușul în grădina lor.

Apoi auzi pașii unui om care cunoștea bine geografia grădinii. Lily se îndreptă de spate. La naiba, venise prea devreme! George trase cocoșul pistolului. Lily înghiți în sec, dar se abținu să-și întoarcă privirea în direcția lui.

– Credeam că vrei să-l arestezi.

– Vorbim de-un ucigaș extrem de periculos, șopti el. Paza bună trece primejdia rea. Nu-ți face griji, sunt un țintaș de vază. N-o să te rănesc.

Cel puțin nu fizic, se gândi ea, apoi făcu un pas înapoi, către tufișul unde se ascundea George.

– Ce faci? Stai locului! șuieră el.

Se retrase și mai mult, pe măsură ce Apollo se apropia de ei. Purta un costum simplu, negru cu maro, și o pălărie cu boruri răsfrânte, lăsând impresia unui om obișnuit, un doctor sau proprietarul unei prăvălii, sau un grădinar-șef, de ce nu. Un om la fel ca ea. Un om cu care ar fi trăit, și pe care l-ar fi iubit până la adânci bătrânețe.

Apollo o întâmpină cu în zâmbet, dar în acea clipă, Lily se răsuci vijelios pe călcâie și prinse pistolul lui George, trăgându-l în jos, cât mai departe de amantul ei, de iubitul ei... de viața ei. Apoi țeava pistolului se implântă în pieptul ei. Și urmă o bubuitură asurzitoare.

Sub privirea înmărmurită a lui Apollo, Lily se întoarse și se luptă cu George Greaves. Zări o scânteie și un nor de fum negru.

Apoi o zări prăbuşindu-se moartă la pământ. Moartă! În mod curios, nu auzise nimic.

George se întoarse şi, văzându-l, ţinti pistolul spre el, dar glonţul destinat lui o secerase pe aleasa inimii sale, pe Lily, iar Apollo avu timp să-l lovească. Pistolul se învârti prin aer şi aterizâ în iarbă. În aceeaşi clipă, Apollo îl izbi pe George cu pumnul în faţă. Nici acum nu auzi nimic. Nu simţi nimic. Oricum nu mai conta.

George se prăbuşi la pământ, iar Apollo tăbărî pe el, lovindu-l cu pumnii în faţă, pentru că era ultimul lucru pe care Lily îl văzuse înainte să moară – chipul ucigaşului – şi trebuia nimicit.

Sângele ţâşni din gura întredeschisă, dezvăluind două rânduri de dinţi roşii. Poate că spunea ceva, poate cerea îndurare, dar era de prisos, de vreme ce Apollo nu auzea nimic. Ceva se frânse sub pumnii lui, iar Apollo îşi dădu seama că rânjea, cu dinţii scoşi la vedere, preschimbat în monstrul de care se temuse Lily la prima lor întâlnire.

Dar n-avea importanţă. Nimic nu mai avea importanţă.

George scuipă sânge şi un fragment albicios – probabil un dinte –, iar Apollo îi zdreli urechea. Dar ochii erau neatinşi, ochii ce fuseseră martori la moartea iubitei sale, aşa că ţinti bine un pumn.

– Apollo, rosti glasul lui Lily.

„Imposibil. Lily a... a..."

Lily îi cuprinse pumnul însângerat în mâinile sale albe ca laptele şi catifelate, şi îi curmă frenezia. Urechile sale se treziră brusc din adormire. Auzi gâfâiala răguşită a lui George amestecată cu propriile suspine şi... Dumnezeule, Lily îi rostea numele.

Îi privi chipul uşor înnegrit şi stropit cu sânge pe unul dintre obraji. Îi dădu drumul lui George, care căzu moale la pământ, după care se răsuci pe genunchi şi luă chipul gingaş în palmele sale murdare.

– Cum? rosti el gâtuit. Te-am văzut murind. Am văzut cum ai căzut secerată de glonț.

– Glonțul mi-a trecut pe deasupra umărului, șopti ea. Apollo, ce-ai pățit la mâini?

– Dumnezeule! strigă el.

O trase mai aproape și o sărută pe nas, pe obraji, pe pleoape, vrând să fie sigur că era teafără și nevătămată.

– Doamne sfinte, Lily, să nu îmi mai faci una ca asta vreodată.

– Promit, iubire. Pe obrazul ei zdrelit șiroiau lacrimi calde. Ah, înțeapă.

Pe neașteptate, dintre tufișuri se ivi Richard Perry, baronul Ross.

– Pleacă de lângă ea.

– Du-te naibii! i-o întoarse Apollo, prea istovit să-și arate surprinderea.

– Dacă nu te ridici acum, o împușc.

Ca un făcut, Ross avea nu unul, ci două pistoale. Apollo se ridică fără tragere de inimă și făcu un pas în lături.

– Va trebui să avem o discuție despre scursurile cu care te prezinți la întâlnirile secrete.

– Nu știam că a venit și el, rosti Lily morocănoasă.

– Chiar îți închipuiai că bunul meu prieten, George, n-o să-mi spună despre fiul meu? întrebă Ross. Cerule! M-a încredințat că va fi floare la ureche: să te capturăm pe tine, Kilbourne, apoi să ne ocupăm de fiul meu. Și uite ce încurcătură a ieșit. L-ai omorât pe George?

– Nu, din păcate, răspunse Apollo, fără să se uite la bărbatul care zăcea întins la pământ. Auzea răsuflarea aspră a vărului său. Lasă blestematul ăla de pistol din mână.

Era sătul să vadă pistoale ațintite spre Lily. Ross nu-l băgă în seamă. Toată atenția lui era îndreptată spre Lily.

– Unde-i? Unde e Indio?

Dar înainte ca Apollo să găsească o soluție, Lily vorbi.

Capitolul 20

Monstrul se ridică în picioare, cu umerii încordați, cu pumnii încleștați, cu capul său de taur plecat. Coarnele sale încovoiate ținteau spre Tezeu. Fără să mai stea pe gânduri, flăcăul urlă din toți rărunchii și se năpusti asupra monstrului cu sabia ridicată. Minotaurul rămase neclintit până în ultima clipă, apoi, cu o mișcare fulgerătoare, își înfipse coarnele în trupul tânărului...

Minotaurul

– Ești nebun? întrebă Lily amuzată. Chiar crezi că ți-aș spune unde e, după ce ai omorât-o în bătaie pe maică-sa, cea mai bună prietenă a mea?

– Dacă nu-mi spui, te împușc.

Nu era un răspuns foarte original, dar Apollo simți un fior de spaimă pe șira spinării.

– Lily, rosti el cu blândețe.

Lily își încrucișă brațele la piept.

– Dă-i drumul. N-o să-mi las fiul pe mâna unui șobolan de teapa ta.

– Vrei să zici, fiul meu! se oțărî el, dând glas mâniei și totodată prostiei sale nemărginite.

Apollo își pierdu cumpătul.

– La naiba, Montgomery, n-ai de gând să intervii odată?!

– Fie, rosti ducele îmbufnat din spatele său, impușcându-l pe Richard în picior.

Richard se prăbuși la pământ, gemând de durere. Lily clipi, nedumerită.

– Ce...?

Ducele aruncă o privire nemulțumită spre pistol.

– Bate puțin spre dreapta. Ochisem spre prohab. Se apropie de Ross, care se zvârcolea de durere, și îndepărtă pistoalele cu vârful

pantofului. Vreau să știi că toată afacerea asta a fost o pierdere de vreme.

Lily clipi din nou și se uită nedumerită la Apollo.

– Dar cum...?

Apollo o luă în brațe. Senzația pierderii mocnea încă în sufletul său, iar trupul ei cald îi aduse mângâierea mult dorită.

– Șșșșșt, nu-ți bate capul cu el. Lasă-l să boscorodească. Oricum n-are sens să încerci să-l înțelegi. Am învățat lecția asta pe drumul cu trăsura spre Londra.

– Era un porumbel așa drăguț, rosti Montgomery cu tristețe, privindu-l pe Richard, care se zbătea în chinuri. O căsătorie secretă, un moștenitor ascuns... Aș fi putut să-l storc de bani ani întregi...

– Aveați de gând să-l șantajați pentru bani?

– Bani? rosti ducele, vădit ofensat. Mă crezi un primitiv? Informație, cunoștințe, influență. Asta-i moneda mea. Dar... Montgomery oftă prelung, cu brațele încrucișate. Pistolul îi atârna într-o mână. M-au trădat sentimentele. Ca să nu mai vorbim că vreau să văd grădina renovată odată. Kilbourne e cel mai talentat grădinar pe care l-am întâlnit vreodată.

Lily făcu ochii mari, de parcă tocmai avusese o revelație, și se întoarse către Apollo.

– L-ai adus la întâlnirea cu mine?

Apollo ridică din umeri.

– Am vrut să fiu prevăzător. La urma urmei, aveam de gând să fugim amândoi din Anglia, și voiam să mă asigur că nu vei fi urmărită.

– Dar credeam că n-ai încredere în el, se plânse ea.

– În mare parte, n-am, rosti el cu o grimasă. Dar m-a ajutat să fug de la vila unchiului meu.

– Și tocmai ce l-am împușcat pe Ross, rosti ducele vesel. Să-l împușc și pe Greaves? O merită cu prisosință, și mai am un pistol în buzunar.

În acel moment, Edwin Stump țâșni din tufișuri, urmat îndeaproape de căpitanul Trevillion și de ducele de Wakefield. Cu toții aveau pistoale și gâfâiau. Apollo îi privi uimit.

– Am ajuns prea târziu? întrebă Edwin, cu răsuflarea tăiată.

– Da, replică Lily din brațele lui Apollo.

Glasul ei trăda o oarecare nemulțumire.

– Doamne sfinte, Excelența Sa, Măgarul, stând la pândă în tufișuri! mormăi Apollo. Ce făceați acolo?

– A, Kilbourne, văd că ți-ai recăpătat glasul, rosti Wakefield tărăgănat. Mare păcat, dar bănuiesc că nevastă-mea e încântată. Brusc, privirile-i căzură asupra ducelui de Montgomery. Iar dumneata cine ești?

Montgomery făcu o plecăciune în batjocură, fără să dea drumul pistolului.

– Montgomery. Iar dumneata ești Wakefield, dacă nu mă înșel.

Wakefield ridică din sprânceană.

– Într-adevăr. Se întoarse către Apollo. Mi s-a spus că am venit să te salvăm. Am impresia că, din păcate, am fost dezinformat.

– *L-ați fi salvat,* dacă fratele meu ar fi sosit *la timp,* spuse Lily, săgetându-l pe Edwin cu privirea.

– M-au împușcat, gemu Ross din iarbă.

George se mulțumi să suspine. Wakefield se întoarse cu o încetineală deliberată spre Ross și rosti cu calm:

– Lord Ross, nu-i așa? Fiul tău din prima căsnicie se joacă acum cu nevastă-mea. S-a atașat nespus de el în aceste câteva zile. Bănuiesc că te bucuri să-l știi bine sănătos. De câte ori se-ntâmplă-n viață să-ți descoperi un moștenitor?

Ross îl privi disprețuitor, iar Apollo își dori ca Montgomery să fi ochit mai bine.

– În cazul ăsta, o să-l iau cu mine. La o adică, e fiul *meu.*

– Nu prea cred, murmură Wakefield. Am auzit trista poveste a mamei sale de la doi domni de nădejde. Dacă nu dorești să pornesc o anchetă, ai face bine să-ți iei gândul de la fiul tău.

Preț de o clipă, lui Apollo i se păru că Ross urma să izbucnească în plâns. Dar suferința lui nu-l mișcă defel.

– Slavă Domnului, spuse Edwin, așezându-se pe un buștean ars. S-a isprăvit, atunci. Iartă-mă că-ți spun, Lily, dar aproape am leșinat când am citit mesajul ăla de la tine.

– Ce mesaj? rosti Apollo nedumerit.

– Mesajul pe care l-am strecurat unuia dintre servitori când am părăsit Greaves House cu George. Am tras nădejde că Edwin va lua măsurile potrivite. Lily îl privi uimită. Și nu m-a dezamăgit... chiar dacă a întârziat puțin.

Edwin Stump părea de-a dreptul rușinat.

– Nu înțeleg, făcu Apollo. George te-a prins după ce-am plecat?

Lily încuviință.

– Și m-a amenințat cu pistolul pe tot parcursul drumului spre Londra.

Simți că-i îngheață sângele-n vine. *Ce neghiob sunt!* Ar fi trebuit să-și dea seama că fuga lui va atrage primejdia asupra ei.

– Îmi pare rău, iubire. N-ar fi trebuit să te las de izbeliște.

Lily clătină din cap.

– N-aveai de unde să știi ce avea să urmeze, iar dacă ai fi rămas, te-ar fi dus la Bedlam. A fost bine că ai fugit.

Apollo făcu o grimasă. Încă nu era pregătit să renunțe la întreaga vină. Lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură mult mai neplăcută.

– Așa că i-ai trimis mesaj fratelui tău să meargă la Trevillion?

– Și la sora ta, spuse Lily. E totuși ducesă. M-am gândit că ne va fi de folos.

Trevillion își drese glasul.

– Am considerat că Excelența Sa ne va fi de mai mare folos în acest caz.

– Și-atunci, pentru ce naiba ai tras de pistolul lui George când știai că urma să primești ajutor?

– Ajutorul n-a sosit la timp, iar George avea de gând să te împuște, rosti Lily, lipindu-și palmele de pieptul lui. N-am avut inimă să-l las...

Apollo simți un nod în gât și nu găsi puterea să răspundă. Așa că o strânse și mai tare în brațe.

Cineva își drese glasul, dar lui nu-i păsa câtuși de puțin. Edwin îl împunse ușor cu vârful pantofului pe George Greaves, care gemea în surdină.

– Ce ne facem cu el? Apoi privirea îi căzu asupra lui Ross. Cu *amândoi*, de fapt?

Wakefield se ridică.

– E cât se poate de limpede că Montgomery l-a împușcat pe Ross pentru a salva viața domnișoarei Goodfellow. Prin urmare, voi întocmi un raport amănunțit pe care-l voi trimite Curții, și mă voi ocupa personal de caz. Din nefericire, titlul nobiliar s-ar putea să-l scutească de temniță. Cu toate astea, scandalul ce se va isca în jurul tentativei sale de-a o ucide pe una dintre cele mai cunoscute actrițe londoneze îl va determina fără îndoială să părăsească țara. În privința lui Greaves...

– El i-a ucis pe acei trei oameni, rosti Lily din îmbrățișarea lui Apollo. Bag mâna în foc. Doar că n-am nici o dovadă.

– N-am ucis pe nimeni! icni George, nu foarte convingător.

– Dacă îmi permiteți, rosti Trevillion, tușind ușor. După ce ai părăsit casa în compania domnișoarei, am hotărât să-l reține pe Vance. Am aflat că Vance a fost valetul lui George Greaves înainte să intre în slujba tatălui său. Când l-am informat că a fost văzut la tavernă, în noaptea crimelor, a devenit brusc foarte vorbăreț.

– Cum?! urlă George.

– Domnule Greaves, îți sugerez ca pe viitor să angajezi asasini mai isteți, rosti Trevillion cu un zâmbet înghețat pe buze. Avea impresia că deține toate dovezile necesare pentru a-l duce la ștreang, așa că a mărturisit surprinzător de iute. Și pentru că nu l-ai plătit niciodată cum se cuvine, s-a dovedit a fi foarte răzbunător. Mi-a mărturisit de față cu mai multe persoane că l-ai însărcinat să-i ucidă pe prietenii lui Lord Kilbourne, ca să arunci vina asupra vărului tău.

– Nu-i adevărat, șopti George.

– Mi-e teamă că tatăl dumitale a auzit destăinuirea și a fost copleșit de durere, rosti Trevillion încet.

– Unchiul meu nu știa? întrebă Apollo.

Trevillion clătină din cap.

– Nu cred. Când am părăsit casa, era deja în pat, şi slujitorii au trimis după doctor. Nu e sigur că-şi va reveni din şoc.

George înjură cu năduf, scuipând sânge printre dinţi, apoi îl străfulgeră cu privirile pe Apollo.

– Nu trebuia să moşteneşti nimic! Descendenţa voastră e otrăvită. Dacă nu se amesteca Brightmore, ştreangul te păştea, nu balamucul. Toată lumea ştie că eşti nebun! Toată lumea! Ar fi trebuit să te-omor cu mâna mea, nu să-l trimit pe Vance.

– Iată şi mărturisirea, şopti Trevillion. La care au asistat doi duci.

Trevillion se aplecă să-l ridice pe George în picioare, punând astfel capăt potopului de înjurături. Pe chipul căpitanului se citea o satîsfacţie dîscretă. Wakefield încuviinţă încruntat.

– Excelent. Se întoarse către Apollo. În câteva zile vom reuşi să-ţi reabilităm numele. Artemis va fi foarte încântată, iar eu voi putea să dorm liniştit de-acum înainte, ştiind că nu se mai furişează să-ţi ducă merinde.

– Mă bucur să pot contribui la odihna Domniei Voastre, rosti Apollo ironic, apoi către Lily: Hai să vedem ce mai face Indio, şi dacă Luşca s-a împrîetenit cu câinii surorîi mele.

Lily încuviinţă, îl luă de mână şi îl conduse afară din grădina lui.

Trecuse de miezul nopţii când Lily se îndreptă spre dormitor. Întâi, revederea cu Indio, animată de cei patru câini ai ducelui – doi ogari, un cocker prostuţ şi-un căţel de salon, care în ochii Luşcăi erau nişte jucării mai mari. Urmase apoi întâlnirea cu sora lui Apollo, care, lăsând deoparte firea ei prietenoasă, era totuşi o *ducesă*. În continuare avusese parte de-o baie depravat de luxoasă şi de-o gustare delicioasă cu raţă la cuptor şi morcovi.

Prin urmare, nu-l observă din prima pe vlăjganul tolănit pe patul ei. Când dădu cu ochii de el, şuieră:

– N-ai ce să cauţi aici!

Cuvertura îl acoperea de la brâu în jos, dar părea complet dezbrăcat.

– De ce nu? întrebă Apollo, care probabil făcea abstracție de toate lecțiile de bune maniere însușite în copilărie.

– Pentru că suntem în casa surorii tale.

Apollo își înclină capul.

– De fapt, suntem în casa Excelenței Sale, Măgarul, dar te înțeleg. Știi că încăperile ei sunt chiar deasupra acesteia?

– De ce-i spui așa? întrebă ea, desfăcându-și corsajul. Pare un om de treabă, chiar dacă puțin crispat, iar din câte-am înțeles, el te-a scos de la Bedlam.

– A sedus-o pe sora mea inainte de căsătorie, rosti Apollo cu îndârjire și o privire feroce.

Lily ridică din sprâncene.

– Și pe deasupra, e un măgar. Dar în primul rând din cauza soră-mii.

– Ce-ar fi dacă Edwin ar hotărî să te provoace la duel pentru felul în care m-ai necinstit?

– Ar fi pe deplin îndreptățit. De fapt, ar trebui să facă asta.

Lily nu-și dădea seama dacă vorbea în glumă sau în serios, deși spera că glumise.

– Bărbații au o gândire tare curioasă, rosti ea, dându-și jos fustele.

– Așa-i, spuse el leneș. De exemplu, mi-ar plăcea să te iau de soție.

Lily se încruntă și își desfăcu corsetul în tăcere. După câteva clipe, Apollo își drese glasul.

– Mulți bărbați ar spune că doamnele au o gândire tare curioasă.

– Richard...

– Te rog, nu mă jigni asemuindu-mă cu viermele ăla, rosti el încet, dar cât se poate de serios.

– Îmi pare rău, rosti ea brusc, regretând numaidecât comparația. Știa prea bine că între Apollo și Richard era o diferență

ca de la cer la pământ. Trebuie să înțelegi că, și fără abuzuri, cred că n-ar fi avut parte de-o căsnicie fericită.

Apollo se rostogoli într-o parte și se sprijini în braț.

– Încă mă compari cu el, rosti el blând. Nu dau două parale pe descendență. Cred că evenimentele de astăzi ne-au dovedit că numai nebunii pun preț pe astfel de lucruri.

Lily înghiți în sec și își scoase încet corsetul.

– Nu cred că familia ta ar fi de-acord să iei o actriță de soție.

– Familia mea înseamnă Artemis și, implicit, Excelența sa, Măgarul. Ți s-au părut reci și neprimitori?

– Nu, dar...

– Și nu vor fi, te asigur. Apollo se ridică din pat, dezvăluindu-și trupul gol și irezistibil, și o luă de mâini. Lily, lumina mea, iubirea mea. De ce ți-e teamă?

– Păi..., începu ea, dar se opri, căci nu știa de ce anume se temea.

Îl privi neajutorată în ochi. Pe chipul lui apăru acel surâs blajin. Îi duse mâna la gură și îi sărută pe rând, cu delicatețe, fiecare deget.

– Te iubesc și mă iubești. Până în seara asta am avut mici îndoieli, dar când te-ai aruncat în bătaia pistolului, toate îndoielile mele s-au risipit. Și fiindcă ne iubim unul pe celălalt, e firesc și potrivit și minunat să ne căsătorim și să ne petrecem restul vieții culcându-ne și trezindu-ne împreună, să facem mulți copii și să trăim fericiți.

– Mulți copii? mormăi ea neîncrezătoare, dar din fericire, Apollo trecu cu vederea remarca ei.

– Lily Stump, rosti el cu răgușeala caracteristică, mă iei de soț ca să-mi fii alături pe viață? Vrei să fii soarele și lumina zilelor mele, ca să nu regret niciodată că m-am îmbăiat în iazul acela noroios?

Lily izbucni în râs și îl sărută cu nesaț.

– Da, murmură ea pe buzele lui. Da.

Epilog

De pe buzele Ariadnei se dezlipi un strigăt când văzu priveliştea îngrozitoare. Monstrul clătină din cap şi corpul lui Tezeu căzu la pământ, însângerat. Ea fugi şi îngenunche lângă bărbat, dar văzu imediat că rana era prea adâncă. Tezeu îşi ridică privirea spre ea, cu ochii mari de uimire, şi spuse, cu ultima suflare:

– Eu sunt eroul. Monstrul este cel care ar trebui să moară, nu eu.

Şi apoi sufletul îi părăsi corpul.

Ariadna îşi plecă uşor capul şi spuse o rugăciune. Când îl ridică, observă că monstrul se bălăcea în apă, spălându-şi sângele de pe piept şi de pe cap. Apoi se ridică în picioare, dar monstrul nu privi în direcţia ei. De fapt, se întoarse cu spatele la ea.

– Monstrule! strigă ea, dar în momentul în care cuvintele îi ieşiră din gură, îşi dădu seama că erau greşite. Îmi pare rău, spuse ea, mai blând. Nu eşti un monstru, orice ar spune ceilalţi.

La replica ei, el îşi înălţă capul de taur şi se întoarse spre ea, în cele din urmă. Ochii lui căprui, frumoşi, erau plini de lacrimi.

– Nu ştiu cum te cheamă, spuse ea. Poate nu ai avut niciodată un nume – cel puţin, nu unul potrivit. Aşa că-ţi voi spune Asterion – stăpânul stelelor – dacă îmi dai permisiunea ta.

Asterion dădu din cap, cu o expresie serioasă. Ariadna îi întinse mâna.

– Vrei să ieşim din labirint? E frumos aici, în grădina ta, dar e un loc prea singuratic, şi mi-e dor de ciripitul păsărilor.

Astfel că Asterion o luă de mână pe Ariadna, şi, urmând firul roşu lăsat în urmă de fusul pe care i-l dăduse regina, se întoarseră pe acelaşi drum. Desigur, le luă multe zile, pentru că,

deşi aveau un fir pe care să-l urmeze, coridoarele labirintului erau lungi şi şerpuite. Dar Ariadna îşi petrecu timpul povestindu-i lui Asterion despre insula din afara labirintului, şi despre oamenii care trăiau pe ea.

Când, în cele din urmă ajunseră la intrarea în labirint şi Ariadna auzi ciripitul păsărilor în copaci, se răsuci spre Asterion cu un zâmbet voios pe chip.

Dar ce surpriză o aştepta când îşi privi tovarăşul! Pentru că, deşi Asterion încă avea o piele de nuanţa cărbunilor, umerii lui masivi, coarnele de taur şi coada, şi de asemenea şi chipul, toate se schimbaseră în cele ale unui bărbat.

Şi odată cu buzele şi limba unui bărbat, veni şi puterea vorbirii. Asterion căzu în genunchi în faţa Ariadnei.

– Fecioară blândă, îşi datorez viaţa, spuse el cu o voce răguşită. Ani de-a rândul oamenii au intrat în labirintul meu cu dorinţa de a mă ucide. Numai tu m-ai văzut ca pe o creatură cu minte. Un om cu suflet. Astfel, ai învins blestemul.

– Şi sunt fericită că am făcut-o, spuse ea.

Ariadna şi Asterion se îndreptară spre castelul aurit. Dar acesta se schimbase de când le văzuse ea ultima oară! Sălile enorme erau goale, şi nici urmă de soldaţi sau curteni. Împreună, cei doi rătăciră multe ore la rând până ce, într-un final, o găsiră pe regina nebună.

Ce lacrimi curseră pe obrajii reginei când îşi văzu fiul! Pentru prima dată în ani întregi, puse jos fusul, şi îşi deschise larg braţele pentru a-l primi. Cât despre rege? Ei bine, nu mai era în viaţă. Într-o dimineaţă, iritat de ciripitul vrăbiuţelor de pe balcon, le urmărise într-un acces de mânie, iar balconul cedase şi regele căzuse, găsindu-şi astfel moartea.

Dar, fără un conducător, pe insulă era un adevărat haos. Oamenii se înghesuiau pe străzi, confuzi şi temători. Astfel că Asterion ieşi în balconul regelui şi îşi ridică mâinile.

– Oamenii mei, strigă el şi toţi întoarseră capul spre el, uimiţi. Oamenii mei, m-am născut o fiară, dar, datorită bunătăţii arătate de Ariadna, am devenit bărbat. Cunosc violenţa, dar

prefer pacea. Dacă mă primiți drept conducătorul vostru, voi încerca să fiu un rege mai drept decât tatăl meu și o voi ține pe Ariadna alături de mine, ca soție, astfel încât să nu uit niciodată importanța bunăvoinței.

Și, în timp ce oamenii îl aclamau, Asterion se întoarse spre Ariadna și îi zâmbi cu noile sale buze umane.

– Ce spui, fecioara mea dulce? Accepți să-mi fii soție și regină, și să-mi dai lecții de bunătate? Accepți să fii iubita mea pe vecie?

Ariadna își puse palmele pe obrajii lui întunecați și îi zâmbi.

– Nu cred că ai nevoie de lecțiile mele, milord, dar dacă mă vrei de soție, accept cu dragă inimă și voi fi iubita ta pe vecie.

Și așa și făcu.

Minotaurul

Trei luni mai târziu...

Apollo stătea împreună cu fiul său adoptiv și se uita cu mândrie la stejarul nou plantat. Copacul era lângă iaz și frunzele lui verde-închis, care fluturau ușor în vânt, se reflectau în oglinda limpede a apei. O priveliște sublimă, într-adevăr.

Indio avea gânduri ușor mai realiste cu privire la copacul abia plantat.

– Pot să mă urc în el?

– Nu, spuse Apollo ferm, pentru că învățase că formulările simple și directe nu puteau fi combătute foarte ușor de un băiat de șapte ani viclean. Și nici Luș nu are voie.

Micul câine lătră și se învârti în cerc, auzindu-și numele, și aproape că alunecă în apă.

– Ooof! gemu Indio, dezamăgit și apoi aproape că se înveseli, trecându-i un alt gând prin minte. Pot să încep masa de picnic acum?

– Da.

– Şi să mănânc mai întâi ce a mai rămas din tortul de la nuntă?

– Dacă te lasă Maude, răspunse Apollo, pentru că nu era neghiob.

– Uraaa! strigă Indio. Haide, Luş!

Băiatul şi câinele fugiră în direcţia teatrului dărăpănat. Apollo îi urmă mai încet, examinând progresul pe care-l făcuse cu parcul, în timp ce se plimba. Împreună cu grădinarii plantase peste douăzeci de copaci, dar şi arbuşti cu flori. Multora dintre tufişuri şi copaci avea să le ia ani întregi să ajungă la maturitate, aşa că, pentru a umple golurile, apelase la plante care creşteau rapid, precum brebeneii, atât pentru atmosferă, cât şi pentru a proteja copacii de esenţă tare, mai delicaţi. De-a lungul potecilor plantase şi flori anuale, care formau pete vesele de culoare.

– Aici erai.

Se răsuci când auzi vocea soţiei sale. Lily era îmbrăcată în roşu aprins, culoarea lui preferată, şi ieşea în evidenţă pe fondul verdelui din parc, ca un mac luminos. Zâmbi, privind-o în ochii verzi, şi întinse mâna.

– Mi-e teamă că Indio a fugit să devoreze ce a mai rămas din tortul de nuntă.

– Ei bine, cineva trebuie să-l mănânce, până la urmă, răspunse ea, luându-l de mână. Maude a făcut prea mult tort. Mai avem destul şi acasă.

Se căsătoriseră cu doar trei zile în urmă, în cadrul unei ceremonii restrânse, în timpul căreia se remarcase mai ales tortul cu mac făcut de Maude. De atunci nu mai conteneau a mânca tort, mai ales când Lily, Indio şi Maude luau prânzul cu el în parc.

– Şi tu cum ţi-ai petrecut dimineaţa? o tachină el pe Lily, pentru că ştia foarte bine ce făcuse.

Artemis le oferise o căsuţă în oraş, nu departe de parc. Insistase că fusese un cadou de nuntă, dar Apollo urma să-i restituie banii când avea să îşi primească moştenirea. Şi din câte se părea, nu avea să aştepte prea mult pentru asta.

– Ai idee cât de greu e să zugrăvești o cameră? întrebă Lily. Am vrut o nuanță de piersică pentru camera de scris, dar s-a transformat în cea mai oribilă nuanță de portocaliu pe pereți. Zugravii vopsesc acum peste ea, cu galben, deși, cu norocul meu, se va transforma într-un maro îngrozitor.

– Mmm, murmură el, ascultând mai mult sunetul vocii ei, decât ce spunea.

– Intenționez să zugrăvesc biroul tău cu un violet-deschis, continuă ea, poate chiar cu dungi roz.

El se uită la ea.

– Să știi că te ascultam.

– Bun.

Lily trase aer în piept, devenind brusc serioasă.

– Am ceva pentru tine.

El se opri și își întoarse chipul spre ea.

– Ce e?

Ea căută prin buzunarele rochiei.

– Am găsit asta azi-dimineață în timp ce despachetam cufărul pe care-l aveam la teatru și m-am gândit...

Îi întinse carnetul. Apollo îl luă, cu o privire întrebătoare, în timp ce ea continua sa vorbească din ce în ce mai repezit.

– L-am găsit după ce au venit soldații, și l-am păstrat. Nu știu de ce, la momentul acela nici măcar nu eram sigură că aveam să te mai văd vreodată. Dar când l-am găsit azi-dimineață, mi-am dat seama... adică...

Ea se întinse spre el și dădu paginile, până la ultima, pe care scrisese ceva. El se aplecă și citi:

Te iubesc, Bestie.
Te iubesc, Caliban.
Te iubesc, Apollo.
Te iubesc, Romeo.
Te iubesc, Smith.
Te iubesc, Grădinarule.
Te iubesc, Aristocratule.

Te iubesc, Amantule.
Te iubesc, Soțule.
Te iubesc, Prietene.
Te iubesc, pe Tine.

Apollo trase aer în piept și își ridică privirea. Lily își frângea mâinile.

– Pentru o scriitoare, sunt groaznic de neelocventă. Nu știu...

El scăpă carnetul din mâini și o trase în brațe, sărutând-o cu pasiune. Îi ținu chipul drăgălaș în palme și îi mângâie tâmplele cu degetele mari, în timp ce-și deschise gura peste a ei, inhalându-i răsuflarea.

Când, într-un final, se trase inapoi, cu buzele încă lipite de-ale ei, șopti:

– Știi unde ne aflăm?

– Da, murmură ea, cu ochii închiși. În inima labirintului.

Când își deschise ochii verzi, precum mușchiul de copac, el văzu strălucind în ei toată dragostea la care sperase vreodată, și era toată doar pentru el.

– În inima ta... și a mea.